

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΑΤΡΑΣ
ΣΧΟΛΗ: ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ: ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

**"Η ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ"**

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Ι. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΝΙΚΟΛΑΚΑΚΗ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
ΤΖΑΒΕΛΛΑ ΜΑΡΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

1292

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όπως σε κάθε σπουδαστή και σπουδάστρια, έτσι και σε εμάς δίδεται η δυνατότητα να ερευνήσουμε ένα θέμα, δίδοντας όσες περισσότερες πληροφορίες μπορούμε, αναλύοντάς το όσο περισσότερο μπορούμε.

Διαλέξαμε το θέμα "Η παράνομη και καταχρηστική απεργία μέσα από την Νομολογία" χωρίς να περιμένουμε, τουλάχιστον όχι στο βαθμό που ανακαλύψαμε, την πληθώρα των λεπτομερειών που περιβάλλουν μια απεργία και που μπορούν από την μια στιγμή στην άλλη να χαρακτηρίσουν την απεργία από νόμιμη σε παράνομη ή καταχρηστική.

Τις πληροφορίες μας, τις θεωρητικές και τα περιστατικά τα συλλέξαμε από την Δημοτική βιβλιοθήκη και τον Δικηγορικό Σύλλογο Πατρών.

Μετά την συλλογή των πληροφοριών καθίσαμε και γράψαμε την εργασία. Το πρώτο της μέρος, η θεωρία, αποδείχτηκε και πιο εύκολο και η καταγραφή του μας βοήθησε πολύ στο να μπορέσουμε να κατανοήσουμε πιο εύκολα τα περιστατικά. Ομολογούμε όμως πως γενικά η όλη προσπάθεια δεν ήταν και τόσο εύκολη για μας επειδή δεν είμασταν και τόσο εξοικειωμένες με την γλώσσα που χρησιμοποιείται στα περιστατικά. Όμως τόσο οι πληροφορίες από το κεφάλαιο το πρώτο, όπως αναφέρουμε και παραπάνω, όσο και η μικρή μας εμπειρία στο δίκαιο, μέσα από ορισμένα μαθήματα, μας έκαναν λίγο πιο εύκολη αυτή μας την προσπάθεια.

Τα περιστατικά μέσα στην εργασία μας έχουν καταχωρηθεί σε ορισμένες ομάδες. Σαν κριτήρια κατάταξης των πραγματικών περιστατικών όπως αυτά τα αντιμετώπισαν και τα έκριναν τα δικαστήρια χρησιμοποιήσαμε τα παρακάτω: α) τα παράνομα αιτήματα, και τα αιτήματα που δεν μπορούν να ικανοποιηθούν, β) η έλλειψη προσωπικού, αιτήματα μη ουσιώδη, η έλλειψη γνωστοποίησης, γ) πολιτικοί σκοποί, δ) αντίκειται στην καλή πίστη κ.λ.π., ε) μη αρμόδιο όργανο ή σωματείο για την κήρυξη απεργίας, στ) την συμπαραστάση απολυμένων - καταγγελία συμβάσεων, ζ) η καταχρηστική καταγγελία συμβάσεων επειδή συμμετείχαν σε νόμιμη απεργία, η) η ποικιλία αιτιών, θ) αντίκειται σε διατάξεις νόμων, ι) η δυσαναλογία ζημιάς - αιτημάτων.

Στο τέλος παρατίθενται παραρτήματα με τους νόμους που κυρίως αναφέρονται στα περιστατικά, κατάσταση με τους αριθμούς των απεργιών κατά έτος και φυσικά τα περιεχόμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

1) "Οι διατάξεις του Συντάγματος για την απεργία και οι σχετικές διατάξεις του ν. 330/1976", Θεοδ. Ε. Θεοδώρου-Δικηγόρος, Αθήνα 1978. 2) "Το δικαίωμα της απεργίας και η παραπομπή εκ την δισαιτηρίαν", Θεοδ. Ε. Θεοδώρου, Αθήνα 1973. 3) "Η απεργία ως δικαίωμα", Θεοδ. Ε. Θεοδώρου, Αθήνα 1974. 4) Εργατική νομοθεσία-τόμος Α, Συνδικαλιστικό δίκαιο-Απεργία, Γεώργιος Λεβέντης, 1986. 5) Εργατικό δικονομικό δίκαιο-Τόμος Β/ΙΙ, Απεργία και δικαστική επίλυση διαφορών-Αθήνα 1984, Λεων. Δ. Ντάσιου-Επ. Δικηγόρου. 6) ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ, Συλλογικές εργασιακές σχέσεις, Δίκαιο και Πολιτική 5, Ιδ. Κουκιάδης, Παρατηρητής 1981. 7) Ερμηνεία Εργατικού Δικαίου, Ι. Καποδίστρια. 8) Επίτομο Λεξικό Κοινωνικών και πολιτικών επιστημών 1969, Δ/ση-σύνταξη: Κώστας Παπαδημητρίου. 9) Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΩΣ ΝΟΜΙΜΟΥ Ή ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ, Δημ. Γ. Κυρίτση-Δ.Ν. Δικηγόρου, Αθήνα 1978. 10) "Ο σκοπός του δικαιώματος της απεργίας", 1987, Σύνταγμα-Διοίκηση-Πολιτική, Δ/ση: Κώστας Γ. Μαυριάς, Γιάννης Δ. Ληξουριώτης.

Α. ΟΡΙΣΜΟΙ

Γενικά η λέξη "απεργία" σημαίνει προσωρινή άρνηση εκπλήρωσης κάποιας νόμιμης συμβατικής ή φυσικής παροχής, που γίνεται ομαδικά από περισσότερους υπόχρεους σ' αυτή, με σκοπό την άσκηση πίεσης σε βάρος του δικαιούχου ή δικαιούχων της παροχής, για την επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος, το οποίο είναι και το αντικείμενο της απεργίας.

Η απεργία αποτελεί δικαίωμα των εργαζομένων που ασκείται από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις α) ως μέσο για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών, συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων ως και ως εκδήλωση αλληλεγγύης για τους αυτούς σκοπούς και β) ως εκδήλωση αλληλεγγύης εργαζομένων επιχειρήσεων ή εκμεταλεύσεων που εξαρτώνται από πολυεθνικές εταιρείες προς εργαζόμενους σε επιχειρήσεις ή εκμεταλεύσεις ή στην έδρα της ίδιας πολυεθνικής εταιρείας και εφόσον η έκβαση της απεργίας των τελευταίων θα έχει άμεσες επιπτώσεις στα οικονομικά ή εργασιακά συμφέροντα των πρώτων.

Απεργία είναι η ομαδική και από σχεδίου προσωρινή αποχή εκ της εργασίας μισθωτών ορισμένης επιχείρησης ή ορισμένου κλάδου εργασίας προς σκοπό εξαναγκασμού των εργοδοτών ή του κράτους στην αποδοχή των διεκδικήσεων των μισθωτών για την καλλιτέρευση κοινωνικών ή πολιτικών δικαιωμάτων, με τη βούληση επαναλήψεων της διακοπής εργασίας μετά τη λήξη του απεργιακού αγώνα.

Απεργία θεωρείται η κατόπιν κοινής απόφασης περισσότερων μισθωτών συλλογική μη εκπλήρωσή της από τη σύμβαση εργασίας απορρέουσας υποχρέωσης παροχής εργασίας, για κάποιο χρονικό διάστημα, για την επιδίωξη ορισμένου σκοπού και με την πρόθεση επανάληψης της προσφοράς της εργασίας μετά τη λήξη της απεργίας, ανεξάρτητα από την επιτυχία ή μη της έκβασής της.

Όπως βλέπουμε υπάρχουν πάρα πολλοί ορισμοί για την απεργία. Όλοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και έκφραση μας δίνουν την ίδια έννοια της απεργίας. Από την πείρα που αποκτήσαμε από αυτή μας την αναζήτηση πιστεύουμε πως απ' όλους τους ορισμούς - χωρίς να αποκλείουμε τους υπόλοιπους - ένας, χωρίς πολλά λόγια, μας δίνει το στίγμα της έννοιας "απεργία". Έτσι θεωρείται η απεργία, η συλλογική αποχή των μισθωτών από την εργασία με αγωνιστικό σκοπό, για να ασκήσουν πίεση κατά κανόνα στην εργοδοτική πλευρά,

επιδιώκοντας να εξυπηρετήσουν και να προαγάγουν τα συλλογικά τους συμφέροντα.

Β. ΟΥΣΙΩΔΗ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ Ή ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Τα βασικά χαρακτηριστικά της απεργίας πηγάζουν μέσα από τους ορισμούς και τα οποία είναι:

α) Η προσωρινή παύση της εργασίας: οι εργαζόμενοι αρνούνται να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους προς παροχή εργασίας αλλά μόνο προσωρινά.

β) Ο αγωνιστικός σκοπός: άσκηση πίεσης στον εργοδότη ή και στο Κράτος για την ικανοποίηση των αιτημάτων.

γ) Ο συλλογικός χαρακτήρας: συνισταμένη των ατομικών δικαιωμάτων των μισθωτών, κοινή απόφαση των μισθωτών.

Τα ανωτέρω τρία χαρακτηριστικά αποτελούν και τα σημαντικότερα χαρακτηριστικά της απεργίας. Έτσι για να χαρακτηριστεί μια παύση εργασίας εκ μέρους των μισθωτών ως απεργία δεν μπορεί να έχει μόνο συλλογικό χαρακτήρα δίχως σκοπό αγωνιστικό ή και το αντίθετο.

Υπάρχουν και δύο άλλα χαρακτηριστικά τα οποία απλώς αναφέρουμε και τα οποία θα μπορούσαμε να τα χαρακτηρίσουμε ως δευτερεύοντα επειδή εμπεριέχονται μέσα στα βασικά. Αυτά είναι:

α) Η πρόθεση της επανάληψης της εργασίας ύστερα από την λήξη της απεργίας. Όπως αντιλαμβανόμαστε αυτή η πρόθεση της επανάληψης πηγάζει από την "προσωρινή παύση της εργασίας" (εδώ αναφέρουμε ότι ορισμένα βιβλία αναφέρουν τα δύο αυτά χαρακτηριστικά σαν ένα ως εξής: διακοπή της εργασίας με την πρόθεση να επαναληφθεί υπό όρους (ή και οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες) καλύτερους των προηγούμενων).

και β) Προαπόφαση για αποχή από την εργασία. Όπως αντιλαμβανόμαστε και σ' αυτό το χαρακτηριστικό, ρίζα του αποτελεί ο "συλλογικός χαρακτήρας" ο οποίος προϋποθέτει κάποια προσυνεννόηση.

Γ. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Όταν κύριο χαρακτηριστικό της απεργίας είναι ο "αγωνιστικός σκοπός" σωστό είναι να προσδιορίσουμε ή τουλάχιστον να προσπαθήσουμε να προσδιορίσουμε που πρέπει να αναφέρεται αυτός ο σκοπός. Έτσι, "σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις, οι σκοποί της απεργίας πρέπει να αναφέρονται στη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών, συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και στην εκδήλωση αλληλεγγύης προς άλλους εργαζόμενους της ημεδαπής που αγωνίζονται για τους ίδιους σκοπούς ή και της αλλοδαπής, με την πιο πάνω προϋπόθεση. Τα κοινωνικά συμφέροντα, αν και δεν συμπεριλήφθηκαν στην διάταξη του άρθρου 19 §1, αποτελούν σκοπό των συνδικαλιστικών οργανώσεων, ο οποίος ρητά προβλέπεται από το άρθρο 4 §1 ν.1264/1982, συνεπώς μπορούν να αποτελέσουν και αντικείμενο απεργίας εφόσον δίχως αυτήν την διασφάλιση και η προαγωγή τους θα ήταν αδιανόητη".

Δ. ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ

Τα αιτήματα των απεργών, όπως εμφανίζονται στην πρακτική, είναι ποικίλα και ανεξάντλητα. Από το περιεχόμενό τους μπορούν να ταξινομηθούν σε ορισμένες κατηγορίες, ανεξάρτητα από τον αποδέκτη τους.

α. **Εργασιακά αιτήματα:** κύρια κατηγορία αιτημάτων με αποδέκτη τον εργοδότη, ιδιώτη ή Δημόσιο ή ν.π.δ.δ., είναι αυτά που αναφέρονται στην διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των μισθωτών, δηλαδή τα επαγγελματικά από τα οποία διαμορφώνονται οι ατομικές εργασιακές σχέσεις. Τα αιτήματα αυτά εμφανίζονται με δύο μορφές: Τα αμυντικά, που τείνουν στο να παρεμποδίσουν τον εργοδότη ή το Κράτος να προσβάλλει τα αποκτημένα συλλογικά - εργασιακά δικαιώματα. Και τα διεκδικητικά, των οποίων το περιεχόμενο αφορά την καλυτέρευση των όρων και συνθηκών εργασίας και την αύξηση της αμοιβής ή την παροχή πρόσθετων οικονομικών ή ηθικών παροχών. Ειδικότερα στα εργασιακά περιλαμβάνονται: I) τα οικονομικά: χορήγηση πρόσθετων επιδομάτων, αύξηση αποδοχών κ.λ.π. II) τα ηθικά: σ' αυτά περιλαμβάνονται όσα αναφέρονται στην προσωπικότητα των εργαζομένων και III) η λήψη μέτρων πρόνοιας.

β. **Κοινωνικά αιτήματα:** σ' αυτά υπάγονται: η συμμετοχή των εργαζομένων στην λήψη των αποφάσεων που τους αφορούν ή στα όργανα διοίκησης και διαχείρισης των επιχειρήσεων, η κοινωνικοποίηση των επιχειρήσεων, η λήψη μέτρων κατά της ανεργίας, η δημιουργία νέων επενδύσεων για την αύξηση των θέσεων εργασίας, η προστασία της μητρότητας και η χορήγηση άδειας για την φροντίδα των τέκνων, η υποχρέωση του εργοδότη να πληροφορεί την συνδικαλιστική οργάνωση για την πορεία των εργασιών της επιχείρησης και για τα μέτρα που αποσκοπεί να πάρει για την αντιμετώπιση εκτάκτων καταστάσεων, οι οποίες θα έχουν επίπτωση και στους εργαζόμενους κ.λ.π. (Τα περισσότερα από τα αιτήματα αυτά αναφέρονται στην επιχειρηματική πολιτική του εργοδότη και ιδίως στην άσκηση της επαγγελματικής δραστηριότητας και του διευθυντικού δικαιώματός του. Γι' αυτό από την νομολογία χαρακτηρίζονται ως μη νόμιμα.

γ. **Συνδικαλιστικά αιτήματα:** αποσκοπούν στην διασφάλιση και διεύρυνση της συνδικαλιστικής ελευθερίας και δραστηριότητας τόσο στους χώρους εργασίας, όσο και γενικότερα. (Τα αιτήματα αυτά αναγνωρίζονται ως νόμιμα από το άρθρο 19 §1 ν. 1264/1982. Είναι δε ταυτόσημα με την συνδικαλιστική ελευθερία, που κατοχυρώνεται από τα άρθρα 12 και 23 §1 του Συντάγματος και συνεπώς από το ότι δεν αναφέρονται στους σκοπούς της απεργίας από την §2 του άρθρου 23 του Συντάγματος, δεν είναι αντισυνταγματική η διάταξη του νόμου που τα υιοθετεί).

δ. **Ασφαλιστικά αιτήματα:** έχουν συνήθως αποδέκτη το Κράτος, γιατί στη χώρα μας η κοινωνική ασφάλιση είναι αυτοτελής, υπαγόμενη σε κρατικούς οργανισμούς, που λειτουργούν με την μορφή των ν.π.δ.δ.. Αυτό προβλέπετε από το άρθρο 22 §4 του Συντάγματος, κατά το οποίο "το Κράτος μεριμνά δια την κοινωνικήν ασφάλισιν των εργαζομένων ως νόμος ορίζει". Εκτός από τους δημοσίους υπαλλήλους, των οποίων την κοινωνική ασφάλιση έχει αναλάβει το ίδιο το Δημόσιο απευθείας.

ε. **Γνωστοποίηση των αιτημάτων:** προκειμένου για απεργία των

εργαζομένων στο δημόσιο τομέα και στην επιχειρήσεις, που αναφέρονται στο άρθρο 19 §2 ν. 1264/1982, απαιτείται η γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν με έγγραφο, το οποίο κοινοποιείται με δικαστικό επιμελητή στον εργοδότη ή στους εργοδότες, στο Υπουργείο το οποίο ασκεί την σχετική εποπτεία και στο Υπουργείο Εργασίας, τέσσερις (4) πλήρεις ημέρες πριν από την έναρξη της απεργίας, η δε απεργία που θα κηρυχθεί δεν μπορεί να έχει διάφορα αιτήματα από τα γνωστοποιηθέντα (Η υποχρέωση αυτή δεν ισχύει για την απεργία των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Πλην όμως επιβάλλεται η τήρησή της, γιατί διαφορετικά η απεργία μπορεί να χαρακτηριστεί καταχρηστική).

Ε. ΕΙΔΗ ΚΑΙ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Οι απεργίες μπορούν να καταταχθούν σε ορισμένες κατηγορίες ανεξάρτητα από την νομιμότητά τους, με γενικά εσωτερικά κριτήρια. (Εδώ αναφέρουμε ότι λόγω του μεγάλου αριθμού των μορφών απεργιών δεν μπορούμε να αναφερθούμε με λεπτομέρειες για την κάθε απεργία).

1. από το ποιός κηρύσσει και διευθύνει την απεργία, οι απεργίες διακρίνονται: α) οργανωμένες ή συνδικαλιστικές (gr'eves syndicales): είναι οι απεργίες που πραγματοποιούνται με την καθοδήγηση και ευθύνη κάποιας συνδικαλιστικής οργάνωσης. και β) μη συνδικαλιστικές ή αδέσποτες (gr'eves sauvages, wildcat strikes): είναι οι απεργίες που πραγματοποιούνται από ομάδα μη συνδικαλισμένων μισθωτών.

2. από τους επιδιωκόμενους σκοπούς οι απεργίες διακρίνονται: α) επαγγελματικές ή εργασιακές (gr'eves professionnelles); είναι οι απεργίες που αποσκοπούν στην προστασία και προαγωγή των επαγγελματιών ή εργασιακών συμφερόντων των εργαζομένων. β) πολιτικές (gr'eves politiques): είναι οι απεργίες που έχουν καθαρά πολιτικό περιεχόμενο και τα αιτήματά τους έχουν ουσιαστικό αποδέκτη το Κράτος. γ) προειδοποιητικές: το είδος αυτό των απεργιών αν και προβάλλουν συγκεκριμένα αιτήματα, επιδιώκουν απλώς να υπογραμμίσουν στην εργοδοτική πλευρά την αγωνιστικότητα και αποφασιστικότητα των απεργών να διεκδικήσουν με δυναμικό τρόπο - αν χρειασθεί - την ικανοποίηση των αιτημάτων τους. δ) διαμαρτυρίας: με τις απεργίες αυτές διαδηλώνουν οι απεργοί την γνώμη τους ή εκφράζουν την έντονη διαμαρτυρία τους αναφορικά με συγκεκριμένα εργασιακά θέματα. ε) απεργίες αλληλεγγύης ή συμπάθειας (gr'eves solidarite's): οι απεργίες που πραγματοποιούνται προς υποστήριξη άλλων απεργιών. στ) επαναστατικές (gre'ves ge'ne'rardes): είναι οι απεργίες που συνιστούν γενική εξέγερση των εργαζομένων για την ανατροπή του πολιτικού ή κοινωνικού καθεστώτος.

3. από πλευράς έκτασης οι απεργίες διακρίνονται: α) γενικές (gre'ves ge'ne'rales): οι απεργίες στις οποίες συμμετέχουν σε εθνικό επίπεδο εργαζόμενοι όλων των κλάδων της εθνικής οικονομίας. β) μερικές (gre'ves partielles): οι απεργίες στις οποίες συμμετέχουν ορισμένοι κλάδοι ή επαγγέλματα ή οι εργαζόμενοι ορισμένων περιφερειών (οι μερικές ανάλογα με την

έκτασή τους υποδιαιρούνται σε κλαδικές, ομοιοεπαγγελματικές, τοπικές, επιχειρησιακές και διεπαγγελματικές.

4. από την διάρκεια οι απεργίες διακρίνονται: α) αόριστης διάρκειας απεργίες: η λήξη των απεργιών αυτών εξαρτάται από την ικανοποίηση των αιτημάτων ή από μεταγενέστερη απόφαση των εργαζόμενων ή του αρμόδιου οργάνου τους. β) ορισμένης διάρκειας απεργίες: η διάρκεια των απεργιών αυτών προαποφασίζεται κατά την κήρυξη της απεργίας. γ) στάσεις εργασίας (*arrêts du travail, de brayages*) που έχουν ολιγόωρη διακοπή της εργασίας, (*grèves de brayages re'pe'tees*) και οι οποίες συνήθως επαναλαμβάνονται, (*grèves sur le tas sitzstreik*) και συνοδεύονται από την κατάληψη του χώρου εργασίας.

5. από τον τρόπο και την τακτική διεξαγωγής οι απεργίες διακρίνονται: α) κλασική ή πλήρης απεργία (*grève classique*): είναι η απεργία που εκδηλώνεται με την ομαδική παύση της εργασίας και την απομάκρυνσή των απεργών από το χώρο εργασίας σ' όλη τη διάρκειά της, αφού προηγουμένα η συνδικαλιστική οργάνωση γνωστοποιήσει στον εργοδότη τους λόγους και τα αιτήματα. β) αιφνιδιαστική απεργία (*grèves surprise*): είναι η απεργία που κηρύσσεται δίχως προειδοποίηση για να αιφνιδιάσει τον εργοδότη και βρεθεί ανέτοιμος στην αντιμετώπιση της απεργίας. γ) περιστροφική ή κυκλική απεργία (*grève tournante*): είναι η απεργία στην οποία τα τμήματα ή οι ειδικότητες μιας επιχείρησης ή ενός κλάδου δεν απεργούν ταυτόχρονα, αλλά διαδοχικά βάσει προγράμματος, με συνέπεια να παραλύουν οι επιχειρήσεις, δίχως μεγάλο κόστος των εργαζομένων. δ) διαλείπουσα (*grèves de brayages*): είναι η απεργία όταν η αποχή των απεργών δεν είναι συνεχής, αλλά διακόπτεται κατά χρονικά διαστήματα. ε) αφανής ή λευκή απεργία (*grèves perle'e*): είναι η απεργία εκείνη κατά την οποία οι απεργοί δεν απέχουν από την εργασία τους, παρέχουν όμως εργασία μειωμένης ποσότητας, εργάζονται δηλαδή με μικρότερη από την συνηθισμένη αποδοτικότητα. στ) θρόμβωσης ή βουλώματος (*grève thrombose ou bouchon*): είναι η απεργία η οποία περιορίζεται σ' ένα νευραλγικό τμήμα ή ειδικότητα της παραγωγής μιας επιχείρησης, η μη λειτουργία του οποίου ακινητοποιεί και τ' άλλα τμήματα ή ειδικότητες, δίχως να απεργούν οι εργαζόμενοι σ' αυτά. ζ) επίδειξης υπερβολικού ζήλου (*grève du ze'le*): είναι η απεργία στην οποία οι απεργοί παρουσιάζουν φαινομενικά υπερβολικό ζήλο για την τήρηση των τυπικών διατυπώσεων και κανονισμών της εργασίας, ώστε να προκαλείται επιβράδυνση της παραγωγικής διαδικασίας και ποσοτική μείωση της παραγωγής. η) αντίστροφη ή ανάποδη απεργία (*grève a' rebours*): η απεργία στην οποία οι εργαζόμενοι τηρούν παθητική στάση έναντι των προσερχόμενων ανέργων συναδέλφων τους, που καταλαμβάνουν τις θέσεις τους, αξιούντες την πρόσληψη στην εργασία. θ) απεργία με κατάληψη του χώρου εργασίας (*grève avec occupation des locaux*): είναι η απεργία κατά την οποία οι απεργοί δεν απομακρύνονται από το χώρο εργασίας ή προβαίνουν στην κατάληψή του, εμποδίζοντας την εργασία των μη απεργών. ι) η απεργία με περιφρούρηση (*riquets de grève*): είναι η απεργία στην οποία οι απεργοί για να περιφρουρήσουν την απεργία και παρεμποδίσουν τους απεργοσπάστες να εισέλθουν στο χώρο εργασίας, περιστοιχίζουν αλυσιδωτά τους χώρους προσπέλασης. ια) απεργία αυτοαναγωγής ή αυτομείωσης (*grève d' autoreduction*): είναι η απεργία στην οποία οι απεργοί ικανοποιούν το αίτημά τους μόνοι τους δίχως τη συγκατάθεση του εργοδότη εφόσον η αυτοϊκανοποίησή του είναι δυνατή. ιβ) διοικητική απεργία (*grève*

administrative): είναι η απεργία στην οποία οι απεργοί δεν διακόπτουν την εργασία τους, αλλά αρνούνται συλλογικά να συμμορφωθούν με τις εντολές και οδηγίες του εργοδότη ή με τους κανονισμούς εργασίας. ιγ) σαμποτάζ (sabotage): χαρακτηρίζονται συνήθως μέτρα πίεσης των εργαζόμενων κατά του εργοδότη που προκαλούν φθορές ή καταστροφές στην επιχείρηση ή στα προϊόντα της. ιδ) μποϊκοτάζ (boycottage): χαρακτηρίζονται συνήθως μέτρα πίεσης των εργαζομένων που έχουν ως περιεχόμενο τον αποκλεισμό του αντιπάλου από την συναλλακτική ζωή.

ΣΤ. ΑΡΜΟΔΙΑ ΟΡΓΑΝΑ ΑΣΚΗΣΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Άρθρο 23 §2 του Συντάγματος του 1975: "η απεργία αποτελεί δικαίωμα των εργαζομένων, ασκείται δε υπό των νομίμως συστημένων οργανώσεων" ή το δικαίωμα της απεργίας ασκείται από τις νόμιμα ιδρυθείσες συνδικαλιστικές οργανώσεις/σωματεία. Επίσης η απεργία μπορεί να κηρυχθεί και από τις απλές ενώσεις προσώπων γιατί και αυτές αναγνωρίζονται από το άρθρο 107 Α.Κ. και το άρθρο 12 του Συντάγματος.

Δικαίωμα άσκησης απεργίας έχουν και οι Ομοσπονδίες, τα Εργατικά κέντρα και οι Συνομοσπονδίες, εφόσον στην Συνταγματική διάταξη και στο άρθρο 12 §1 ν.1264/1982 αναφέρεται γενικά σε συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Για να είναι νόμιμη η απεργία, η σχετική για την κήρυξή της απόφαση πρέπει να ληφθεί από το αρμόδιο, κατά το νόμο και το καταστατικό, όργανο της συνδικαλιστικής οργάνωσης. Έτσι για τις πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις (σωματεία) το άρθρο 20 §1 ν.1264/1982 επιβάλλει όπως η απόφαση για την κήρυξη της απεργίας λαμβάνεται από την Γενική Συνέλευση των μελών. Κατ' εξαίρεση επιτρέπει τη λήψη της απόφασης από το Διοικητικό Συμβούλιο της Πρωτοβάθμιας οργάνωσης σε δύο περιπτώσεις και εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά από το καταστατικό α) όταν η απεργία αφορά ολιγόωρες στάσεις εργασίας, οι οποίες πραγματοποιούνται την ίδια μέρα ή μέσα στην ίδια εβδομάδα και β) όταν πρόκειται για απεργία, η οποία κηρύσσεται από Πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση ευρύτερης περιφέρειας ή πανελλαδικής έκτασης. Προκειμένου για δευτεροβάθμιες (ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα) και τριτοβάθμιες (συνομοσπονδίες) συνδικαλιστικές οργανώσεις, αρμόδιο όργανο για την κήρυξη της οποιας μορφής απεργίας είναι πάντοτε το Διοικητικό Συμβούλιο, εκτός αν το καταστατικό ορίζει διαφορετικά (άρθρο 20 §4 ν. 1264/1982).

Κατ' εξαίρεση προκειμένου για συνδικαλιστικές οργανώσεις των δημοσίων υπαλλήλων, υπαλλήλων ΟΤΑ ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, αρμόδια για την κήρυξη της απεργίας είναι παντοτε η Γενική Συνέλευση των δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων οργανώσεων, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 30 §8 εδαφ. β'.

Τέλος η απόφαση για την κήρυξη οποιαδήποτε μορφής απεργίας από πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, όποιο χαρακτήρα κι αν έχει, των εργαζομένων στις επιχειρήσεις που θα αναφέρουμε αμέσως παρακάτω, έστω κι αν δεν έχουν ακόμα κοινωνικοποιηθεί, λαμβάνεται αποκλειστικά από τη Γενική Συνέλευση.

Επιχειρήσεις:

1) Παροχής υγειονομικών υπηρεσιών από νοσηλευτικά εν γένει

ιδρύματα.

2) Διύλισης και διανομής ύδατος.

3) Παραγωγής ή διανομής ηλεκτρικού ρεύματος ή καυσίμου αερίου.

4) Παραγωγής ή διύλισης ακαθάρτου πετρελαίου.

5) Μεταφοράς προσώπων και αγαθών από την ξηρά, τη θάλασσα και τον αέρα.

6) Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων, Ραδιοφωνίας και Τηλεόρασης.

7) Αποχέτευσης και απαγωγής ακαθάρτων υδάτων και λυμάτων.

8) Φορτοεκφόρτωσης και αποθήκευσης εμπορευμάτων.

9) Στις τραπεζιτικές, ασφαλιστικές και άλλες ανώνυμες εταιρίες, των οποίων το σύνολο ή την πλειοψηφία των μετόχων του εταιρικού κεφαλαίου έχουν το Δημόσιο, ν.π.δ.δ. ή Κοινοφελή Ιδρύματα και Οργανισμοί, όπως η Ε.Τ.Ε., η Α.Τ.Ε., Εθν.Τ.Ε., Κ.Τ.Ε. η ΕΤΒΑ κ.λ.π.

10) Στις επιχειρήσεις ή εκμεταλεύσεις νομικών προσώπων, που έχουν χαρακτηριστεί από το νόμο ή τα Δικαστήρια νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, εφόσον χρηματοδοτούνται ή επιχορηγούνται από το Κράτος ή από ν.π.δ.δ. και

11) Στις επιχειρήσεις ή εκμεταλεύσεις θυγατρικών ανωνύμων εταιριών όλων των πιο πάνω νομικών προσώπων, που ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα από αυτά.

(Οι ανωτέρω επιχειρήσεις είναι επιχειρήσεις δημοσίου χαρακτήρα ή κοινής ωφέλειας, η λειτουργία των οποίων έχει ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου και χαρακτηρίζονται επιχειρήσεις ή εκμεταλεύσεις).

Ζ. ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Το άρθρο 23 §2 του Συντάγματος της 9ης Ιουνίου 1975 ορίζει τα εξής:

"... Απαγορεύεται η υφ' οιανδήποτε μορφήν απεργία εις τους δικαστικούς λειτουργούς και τους υπηρετούντας εις τα σώματα ασφαλείας. Το δικαίωμα προσφυγής εις απεργίαν τελεί υπό τους συγκεκριμένους περιορισμούς τους ρυθμίζοντας τούτο νόμου προκειμένου περί των δημοσίων υπαλλήλων και των υπαλλήλων της τοπικής αυτοδιοικήσεως και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, ως και του προσωπικού των πάσης μορφής επιχ/σεων δημοσίου χαρακτήρος ή κοινής ωφέλειας, η λειτουργία των οποίων έχει ζωτική σημασία δια την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου. Οι περιορισμοί ούτοι δεν δύνανται να εξικνούνται μέχρι της καταργήσεως του δικαιώματος της απεργίας ή της παρακωλύσεως της νομίμου ασκήσεως αυτού".

Εδώ περιέχονται κατά τρόπο σαφώς περιοριστικό:

α) Οι κατηγορίες για τις οποίες απαγορεύεται η προσφυγή στην απεργία και β) οι κατηγορίες για τις οποίες η προσφυγή στην απεργία "τελεί υπό τους συγκεκριμένους περιορισμούς του ρυθμίζοντας τούτο νόμου". Έτσι αντιδιαστέλλονται στο Σύνταγμα εκείνες οι κατηγορίες εργαζομένων, απόλυτα περιοριστικά προσδιοριζόμενες, που η προσφυγή τους σε απεργία μπορεί να περιορισθεί συγκεκριμένα με ρυθμιστικό νόμο, απ' όλες τις άλλες κατηγορίες που μπορούν ελεύθερα ν' ασκήσουν το δικαίωμα της απεργίας χωρίς κανενός είδους, νομοθετικό ή άλλο, περιορισμό.

Οι κατηγορίες που η προσφυγή τους στο δικαίωμα της απεργίας μπορεί να τεθεί κάτω από περιορισμούς είναι: (I) Οι εργαζόμενοι με σχέση δημοσίου δικαίου, δηλαδή οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι υπάλληλοι της τοπικής αυτοδιοίκησης και οι υπάλληλοι των ν.π.δ.δ. (II) Οι εργαζόμενοι στις επιχειρήσεις δημοσίου χαρακτήρα ή κοινής ωφέλειας, με τους εξής περιορισμούς. Πρώτο ανεξάρτητα απ' τη νομική μορφή που αυτές οι επιχειρήσεις έχουν, είτε δηλαδή πρόκειται γι' ανώνυμες εταιρείες ελεγχόμενες απ' το Κράτος, είτε για Οργανισμούς - νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου κ.τ.ο. Δεύτερο, εφ' όσον η λειτουργία τους έχει ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου. Αν η λειτουργία των επιχειρήσεων αυτών δεν έχει τέτοιο χαρακτήρα (καθοριζόμενο από τρία σημεία: "ζωτική σημασία", "εξυπηρέτηση βασικών αναγκών", "του κοινωνικού συνόλου") τότε η προσφυγή σε απεργία των εργαζομένων σ' αυτές δεν μπορεί να υπαχθεί σε νομοθετικούς περιορισμούς.

Οι περιορισμοί δεν μπορούν να τεθούν παρά μόνο με νόμο. Δεδομένου δε ότι αφορούν ατομικό δικαίωμα πρέπει να τεθούν με τυπικό νόμο, ψηφιζόμενο από την Ολομέλεια της Βουλής (άρθρα 72 και 43 του Συντάγματος). Οι νομοθετικοί νόμοι πρέπει να είναι "συγκεκριμένοι".

Η. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Συνταγματική προστασία. Κατά το άρθρο 23 §2 του Συντάγματος "η απεργία αποτελεί δικαίωμα, ασκείται δε υπό των νομίμων συνεστημένων συνδικαλιστικών οργανώσεων προς διαφύλαξιν και προαγωγήν των οικονομικών και εργασιακών εν γένει συμφερόντων των εργαζομένων". Η συνταγματική αυτή διάταξη προστατεύει το δικαίωμα απεργία κατά τρόπο γενικό, πράγμα που επιτρέπει στον κοινό νομοθέτη να εξειδικεύει και να προσδιορίσει τα ακριβή όρια του δικαιώματος μέσα στα πλαίσια του άρθρου 23 του Συντάγματος των υπόλοιπων συνταγματικών διατάξεων και σύμφωνα με τη φύση του δικαιώματος απεργίας.

Το δικαίωμα της απεργίας προστατεύεται επίσης στα πλαίσια των συνδικαλιστικών ελευθεριών (άρθρο 23 §1 του Συντ.). Η συνδικαλιστική ελευθερία ως ατομικό δικαίωμα περιλαμβάνει πολλές επιμέρους εγγυήσεις. Ειδικότερα διασφαλίζει και τα μέσα συνδικαλιστικής δράσης, κατά κύριο λόγο τη σύναψη συλλογ. συμβάσεων και την απεργία.

Το δικαίωμα της απεργίας παλαιότερα υπό την ισχύ του Ποινικού Νόμου απαγορεύεται και θεωρείται ποινικό αδίκημα που προβλέπεται από το άρθρο 167 του Π.Ν. Σήμερα βέβαια η απεργία όχι μόνο δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα, αλλά για μεγάλο χρονικό διάστημα η νομοθεσία αναγνωρίζει ως συν νόμου την άσκηση εκ μέρους των μισθωτών του δικαιώματος της απεργίας.

Η συνταγματική αναγνώριση της απεργίας ανάγει αυτήν σε ατομικό δικαίωμα, που στρέφεται πρώτος κατά του Κράτους αλλά και κατά του εργοδότη, που δεν μπορεί να καταργηθεί από τον κοινό νομοθέτη.

Θ. ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΕΓΚΥΡΗΣ - ΝΟΜΙΜΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Σ' αυτή την παράγραφο επιδιώκουμε να σας παρουσιάσουμε συγκεντρωτικά τις προϋποθέσεις για μια έγκυρη απεργία που αν και αναφέρονται στις προηγούμενες παραγράφους, μια συγκέντρωση αυτών εξυπηρετεί καλύτερα.

α. για να είναι έγκυρη μια απεργία πρέπει να έχει "αγωνιστικό σκοπό". (Ο όρος αναφέρεται στην παράγραφο Γ. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ).

β. προειδοποίηση του εργοδότη 24 ώρες πριν την πραγματοποίησή της (Ι. ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΑΠΕΡΓΙΑ §3).

β1. οι εργαζόμενοι με σχέση εργασίας Ιδιωτικού δικαίου στο δημόσιο, στα ΝΠΔΔ, στις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας (ΣΤ. ΑΡΜΟΔΙΑ ΟΡΓΑΝΑ ΑΣΚΗΣΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ) γνωστοποιούν 4 μέρες πριν τα αιτήματά τους, έγγραφα με δικαστικό επιμελητή στον εργοδότη, στο Υπουργείο Εργασίας και στο Υπουργείο που έχει την γενική εποπτεία.

γ. η απεργία κηρύσσεται από το αρμόδιο όργανο (ΣΤ. ΑΡΜΟΔΙΑ ΟΡΓΑΝΑ ΑΣΚΗΣΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ)

δ. τα αιτήματα να μην είναι διαφορετικά από αυτά που γνωστοποιούνται.

ε. η συνδικαλιστική οργάνωση κατά τη διάρκεια της απεργίας πρέπει να φροντίσει για το απαραίτητο προσωπικό ασφαλείας (Ι. ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΑΠΕΡΓΙΑ §3).

[Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις το πρώτο δεκαπενθήμερο του Ιανουαρίου γνωστοποιούν στον Υπουργό Εργασίας και στο Υπουργείο που έχει την εποπτεία με δικαστικό επιμελητή, τον αριθμό και τις ειδικότητες του προσωπικού που θα υπάρχει κατά τη διάρκεια της απεργίας].

Ι. ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Επειδή ο λόγος που γίνεται αυτή η έρευνα αφορά ειδικότερα την παράνομη και καταχρηστική απεργία, και εφόσον μέχρι τώρα προσπαθήσαμε να σας ενημερώσουμε σφαιρικά για την απεργία γενικά ήρθε η στιγμή να αναφέρουμε το πότε μια απεργία θεωρείται παράνομη ή μια νόμιμη γίνεται παράνομη.

Οι λόγοι λοιπόν συνοψίζονται στις ακόλουθες κατηγορίες:

- 1) Σ' αυτούς που αφορούν την προπαρασκευή και την κήρυξη της απεργίας. Όπως είναι: α) Η μη κήρυξη της από συνδικαλιστική οργάνωση ή την κήρυξη της από αναρμόδια συνδ. οργάνωση. β) Η κήρυξη της από αναρμόδιο όργανο της συνδικαλιστικής οργάνωσης. γ) Η μη τήρηση της νόμιμης και της από το καταστατικό προβλεπόμενης διαδικασίας για τη λήψη της απόφασης της κήρυξης της απεργίας, όπως η μη νόμιμη σύγκληση της γενικής συνέλευσης ή του αρμόδιου οργάνου, η έλλειψη απαρτίας ή της προβλεπόμενης πλειοψηφίας, η μη προσήκουσα ψηφοφορία κ.λ.π.
- 2) Στους λόγους που αναφέρονται στους επιδιωκόμενους ή

υποκρυπτόμενους παράνομους σκοπούς της απεργίας ή στα παράνομα ή τα αντικείμενα στα χρηστά ήθη αιτήματά της, όπως οι καθαροί πολιτικοί σκοποί ή ανατρεπτικοί του κρατούντος αστικοδημοκρατικού καθεστώτος ή αιτήματα που δεν συνιστούν συλλογική διαφορά ή αντικείμενα σε απαγορευτική διάταξη νόμου, εφόσον δεν αντιτίθεται στο Σύνταγμα.

3) Στους λόγους που αναφέρονται στις ειδικές υποχρεώσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων για την προειδοποίηση του εργοδότη και την γνωστοποίηση των αιτημάτων, τη διάθεση του αναγκαίου προσωπικού ασφαλείας και εξυπηρέτησης των στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, προκειμένου για απεργία σε επιχείρηση του δημοσίου τομέα ή κοινής ωφέλειας ή για απεργία δημοσίων υπαλλήλων και υπαλλήλων ν.π.δ.δ. και την εκπλήρωση των καθηκόντων από το προσωπικό αυτό.

4) Σ' αυτούς που προκύπτουν από παράβαση από μέρους της συνδικαλιστικής οργάνωσης των ειδικών ρητρών και των ενοχικών όρων ισχύουσας συλλογικής σύμβασης ή διαιτητικής απόφασης για την τήρηση ειρήνης και άσκηση επιρροής στα μέλη της.

5) Στους λόγους που αναφέρονται στην μορφή και τη διάρκεια της απεργίας.

6) Στο χρόνο κήρυξης της απεργίας, όπως μετά την παραπομπή της συλλογικής διαφοράς στην υποχρεωτική διαιτησία και πριν παρέλθουν οι προβλεπόμενες από το άρθρο 18 §2 ν.3239/1955 προθεσμίες ή τη συνέχιση της απεργίας μετά την κήρυξη της ως παράνομης και τέλος

7) Στους λόγους που καθιστούν την κήρυξη ή τη συνέχιση της απεργίας καταχρηστική.

Κάθε μία από τις παραπάνω κατηγορίες θα παρουσιάζεται αναλυτικά σε κάθε περιστατικό στο κεφάλαιο 3 που αποτελεί όλη τη νομολογία από το 1955 έως το 1990 που αναφέρονται στην παράνομη και καταχρηστική απεργία.

Κ. ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Πριν από την ισχύ του Συντάγματος του 1975, καμία αμφισβήτηση δεν είχε προβληθεί, όσον αφορά τον έλεγχο της άσκησης του δικαιώματος της απεργίας, όπως άλλωστε και κάθε άλλου είδους δικαιώματος με τα κριτήρια της γενικής ρήτρας της διάταξης του άρθρου 281 Α.Κ. Αυτό είναι βέβαια φυσικό, αφού το δικαίωμα της απεργίας, μολονότι είχε αναγνωρισθεί από την έννομη τάξη, δεν ρυθμιζόταν από καμιά νομοθετική διάταξη, και η τεχνική της χρησιμοποίησης της γενικής ρήτρας του άρθρου 281 Α.Κ. ήταν η περισσότερο πρόσφορη για να προσδιορίσει η νομολογία το περιεχόμενο και τα όρια άσκησης του απεργιακού δικαιώματος.

Μετά την ισχύ του Συντάγματος του 1975, που πανηγυρικά αναγνώρισε το δικαίωμα της απεργίας εντάσσοντάς το στα προστατευόμενα από αυτό θεμελιώδη δικαιώματα, τα πράγματα περιπλέχθηκαν. Κι αυτό γιατί, εκτός απ' την παραπάνω αναγωγή του δικαιώματος της απεργίας σε θεμελιώδες ατομικό δικαίωμα και το συγκεκριμένο συνταγματικό προσδιορισμό των στοιχείων νομιμότητάς του, το ίδιο το Σύνταγμα περιέλαβε ειδική διάταξη, του άρθρου 25 §3, με την οποία καθιερώνεται μια ιδιόμορφη γενική ρήτρα απαγόρευσης της καταχρηστικής άσκησης των ατομικών δικαιωμάτων.

Πριν ακόμα τα ανταναικλαστικά της νομολογίας, αλλά και της θεωρίας, λειτουργήσουν απέναντι στις νέες συνταγματικές επιλογές, εμφανίζεται το σχετικό άρθρο 33 του νόμου 330/1976, το οποίο όριζε ότι "η καταχρηστική άσκησης του δικαιώματος της απεργίας απαγορεύεται" (§1), προσδιορίζοντας σαν ειδικότερη περίπτωση καταχρηστικής άσκησης την πραγματοποίηση της απεργίας χωρίς την προηγούμενη προειδοποίηση του εργοδότη ή του επαγγελματικού του σωματείου για την άμεση διεξαγωγή διαπραγματεύσεων (§2). Στην συνέχεια, αν και ο νόμος 1264/1982 που αντικατέστησε τον 330/1976, δεν περιέλαβε διάταξη που να απαγορεύει ευθέως την καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, εν τούτοις έμμεσα αναγνωρίζει την απαγόρευση της καταχρηστικής απεργίας στο άρθρο 14 §10 περ.ε'. (Σύμφωνα με τη διάταξη επιτρέπεται η καταγγελία της σχέσης εργασίας προστατευομένου συνδικαλιστικού στελέχους κα σε περίπτωση συμμετοχής του σε απεργία "που κρίθηκε με δικαστική απόφαση μη νόμιμη ή καταχρηστική").

Η εξέταση και η διερεύνηση του καταχρηστικού ή μη της απεργίας δεν είναι δυνατό να γίνει με βάση κάποια γενικά κριτήρια που έχουν διατυπωθεί αφηρημένα και κατ' απόλυτο τρόπο. Αυτό γιατί η κάθε περίπτωση έχει την δική της ιδιαιτερότητα και η οποία προσδιορίζει την μορφή της απεργίας.

Για να προσδιοριστεί σωστά για το αν είναι μια απεργία καταχρηστική ή όχι είναι απαραίτητο να υπάρχει βαθιά γνώση της έννοιας, του σκοπού του δικαιώματος της απεργίας.

Τέλος είναι δυνατόν να ασκείται καταχρηστικά η απεργία σε σχέση με τα ειδικότερα στοιχεία της τα οποία είναι:

- α. χρόνος κηρύξεως
- β. ζημιά εργοδότη και κοινωνικού συνόλου
- γ. σκοπός και αιτήματα
- δ. διάρκεια

Λ. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Επειδή στην μέχρι τώρα μας αναφορά αναφέρθηκε ο όρος "νομολογία" και επειδή το 3^ο κεφάλαιο αφορά "παράνομη και καταχρηστική απεργία μέσα από την νομολογία" ορίζουμε τι είναι, τι αποτελεί ο όρος "νομολογία".

Νομολογία: Η ερμηνεία και εφαρμογή των νόμων με την χρησιμοποίηση παλαιότερων δικαστικών αποφάσεων. Γενικά οι αποφάσεις των δικαστηρίων, κυρίως των ανωτέρων, και ιδιαίτερα του Αρείου Πάγου, επηρεάζουν έμμεσα τη διαμόρφωση του δικαίου. Δεν αποτελούν βέβαια άμεση πηγή δικαίου ούτε και περιορίζουν τους δικαστές στην εφαρμογή των νόμων κατά την αντίληψή τους. Τους δίνουν όμως τη γενική κατεύθυνση που πρέπει να ακολουθήσουν και καθοδηγούν τους κατωτέρους δικαστές γιατί αν οι αποφάσεις τους έρχονται σε αντίθεση με παλαιότερες αποφάσεις του Αρείου Πάγου, είναι εκτεθειμένες σε μια ενδεχόμενη αναίρεση από αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Ιστορική αναδρομή

1) Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΕΡΓΙΑ-ΛΑΥΡΕΠΤΙΚΑ, Κώστα Παλιός, 1982. 2) ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, Συνταχθέν επί τη βάσει των Πανεπιστημιακών παραδόσεων του καθηγητού του Εθνικού Πανεπιστημίου και Α.Ι. Σβώλου και των σχετικών με του Συνταγματικού Δικαίου Συγγραμμάτων και επιστημονικών εργασιών, Γεωργίου Σταματιάδου, Αθήνα 1932. 3) ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ 1822-1952, Η Συνταγματική Ιστορία της Ελλάδος, Αλέξανδρου Σβώλου, 1972. 4) ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Εισηγητική έκθεσις, κείμενος, ερμηνευτικά σχόλια και σημειώσεις υπ' έκαστον άρθρο, Γεωργίου Αχιλ. Βαβαρέτου, 1952. 5) ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Ερμηνεία-Ιστορία-Συγκριτικό δίκαιο, Μέρος Ι (Κράτος και εκκλησία-Ατομικά δικαιώματα), Τόμος Α, Α.Ι. Σβώλου - Γ.Κ. Βλάχου, Αθήνα 1954. 6) ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ, Πανεπιστημιακές παραδόσεις κατά το Σύνταγμα του 1968, Τεύχος Α), Κων/νου Α. Γεωργόπουλου-Αθήνα 1969. 7) ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (1968), Σχέδιον προς τον Ελληνικόν Λαόν, Δημοσίησιμα 29/9/1968, Μέρος Δεύτερον, Το κράτος και τα άτομα, Κεφάλαιον Α(ατομικά δικαιώματα). 8) Η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, Πολιτική Ανάλυσις και νομική ερμηνεία εν συγκρίσει προς το προϊσχύον σύνταγμα 1864-1911-1952, Δημητρίου Κ. Ψαρού, Αθήνα 1969. 9) Εργατικό Δικονομικό Δίκαιο, Τόμος Β/ΙΙ, Λεων. Ντάσιου, Αθήνα 1984. 10) ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 1968, (ερμηνεία κατ' άρθρον), Γεωργ. Αχ. Βαβαρέτου. 11) ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΗΣ 9ΗΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 1975, Επίσημο κείμενο, και μεταγγραφή του στη Δημοτική αναφορά στην Ε' Αναθεωρητική Βουλή και Πρόλογος (Δημοτική), Χρ. Χρηστίδη, Αθήνα-1976. 12) ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ, αναθεωρημένο, αυθεντικό και μεταγλωτισμένο κείμενο, Π.Δ. Δαγτόγλου, 1990. 13) Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, Ιπποκράτη Φραγκόπουλου, Αθήνα 1976. 14) Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ 1986, Αριστόβουλος Μάνεσης, Θεσ/κη 1989.

Η πρώτη γνωστή απεργία στην νεώτερη Ελλάδα εκδηλώθηκε στις 14 Μαρτίου 1826, από τους τυπογράφους της "Γενικής Εφημερίδας της Ελλάδος", που εκδιδόταν τότε στο Ναύπλιο και ήταν η επίσημη εφημερίδα της Κυβέρνησης. Αίτημα της απεργίας ήταν η πληρωμή των μισθών σε χρήμα και όχι σε "εθνικές ομολογίες", τις οποίες οι εργαζόμενοι εξαργύρωναν σε εξευτελιστικές τιμές. Τότε το Υπουργείο Εσωτερικών για να σπάσει την απεργία διέταξε την Αστυνομία Ναυπλίου να συλλάβει και να φυλακίσει τον πρωτοστατούντα αρχιτυπογράφο Κ. Τόμπρα. Έτσι κάτω από την τρομοκρατία οι άλλοι απεργοί αναγκάσθηκαν να διακόψουν την απεργία τους.

Ο Ποινικός Νόμος του 1834, που συντάχθηκε από τους Βαυαρούς νομομαθείς ύστερα από την ίδρυση του Ελληνικού Κράτους (συνθήκη του Καλεντέρ - Κιόσκ του 1832) και την εγκατάσταση της πρώτης Δυναστείας, κατέστησε την απεργία ποινικό αδίκημα (άρθρο 167), τιμωρούμενο με φυλάκιση μέχρι τριών μηνών και σε περίπτωση μη υπακοής στις διαταγές της Αρχής, προβλεπόταν η ποινή του αρχηγού στάσης, με τις διακρίσεις του άρθρου 177, που έφτανε μέχρι και την ποινή του θανάτου. Οι αυστηρές ποινές δεν παρείχαν δυνατότητες για απεργιακές κοινητοποιήσεις.

Οι προϋποθέσεις για την εμφάνιση του κοινωνικού φαινομένου της απεργίας άρχισαν να δημιουργούνται στην τελευταία εικοσιπενταετία του 19ου αιώνα, όταν είχαν ιδρυθεί μερικές αξιόλογες βιομηχανίες και βιοτεχνίες σε ορισμένα αστικά κέντρα, στα οποία συγκεντρώθηκε σχετικά μεγάλος αριθμός εργαζομένων.

Το Σύνταγμα του 1864 είχε αναγνωρίσει το δικαίωμα του "συνεταιρίζεσθαι" αλλά η απεργία εξακολούθησε ν' αποτελεί ποινικό αδίκημα. Οι εργάτες όμως των ναυπηγείων της Σύρας,

αγανακτισμένοι από την εξαντλητική εργασία και το μηδαμινό μεροκάματο αφήφισαν τις απειλούμενες από το νόμο αυστηρές ποινικές κυρώσεις και στα μέσα Φεβρουαρίου του 1879 κήρυξαν την πρώτη τους απεργία. Αίτημα της απεργίας ήταν η αύξηση του μεροκάματος που είχε μειωθεί λόγω της νομισματικής υποτίμησης και της ακρίβειας. Οι εργασίες των ναυπηγείων σταμάτησαν για μια εβδομάδα και οι εργοδότες - εργολάβοι, αιφνιδιασμένοι από την απεργία, αναγκάστηκαν να δεχθούν το αίτημα των απεργών και έτσι λύθηκε η απεργία. Αλλά η υποχώρηση των εργοδοτών αποτελούσε ένα ελιγμό, για να τους δοθεί χρόνος να προσλάβουν άλλους εργάτες. Μόλις συγκιέντρωσαν από τ' άλλα νησιά ένα σημαντικό αριθμό εργατών αθέτησαν την συμφωνία και δεν χορήγησαν καμία αύξηση. Τούτο κορύφωσε την αγανάκτηση των εργαζομένων, οι οποίοι αναγκάστηκαν να κηρύξουν νέα απεργία που βάσταξε τρεις μήνες. Αλλά ήταν πια αργά γι' αυτούς, γιατί οι εργοδότες μπορούσαν να συνεχίσουν τις εργασίες τους με τους προσληφθέντες απεργοσπάστες, δίχως να ιδρώνει το αυτί τους από την απεργία. Έτσι η απεργία σιγά-σιγά εκφυλίστηκε και οι απεργοί παραδόθηκαν δίχως όρους στην ανελέητη εργοδοτική εκμετάλευση.

Πριν ακόμη λήξει η απεργία των εργατών των ναυπηγείων, ξέσπασε η απεργία των βυρσοδεφεργατών (21 Φεβρουαρίου 1879). Οι εργοδότες προσπάθησαν να σπάσουν την απεργία με απεργοσπάστες, τους οποίους οι απεργοί ξυλοκόπησαν άγρια. Η απεργία έφτασε σε τέτοιο βαθμό έξαψης ώστε χρειάστηκε η επέμβαση του στρατού για να αποκατασταθεί η τάξη και έγιναν συλλήψεις αυτών που πρωτοστάτησαν στην απεργία. Οι απεργοί όμως δεν πτοήθηκαν και συνέχισαν την απεργία, ώσπου έγιναν δεκτά τα περισσότερα από τα αιτήματά τους. (Χαρακτηριστικό της απεργίας των βυρσοδεφεργατών της Σύρου είναι η προβολή για πρώτη φορά του κοινωνικού αιτήματος της λήψης μέτρων κατά της ανεργίας.

Στις 11 Ιουλίου 1882 οι τυπογράφοι της Αθήνας ίδρυσαν το πρώτο σωματείο "Εργατικός Σύνδεσμος των Τυπογράφων" με σκοπούς την υπεράσπιση και προβίβαση των εργατικών συμφερόντων. Αυτό το μέσο φιλικής συνεννόησης δεν καρποφόρησε αφού στις 21 Ιουλίου 1882 κήρυξαν την πρώτη απεργία τους.

Το 1883 ξέσπασε η πρώτη απεργία στα μεταλλεία του Λαυρίου και ο λόγος είναι τα μικρά μεροκάματα και οι φρικτές συνθήκες εργασίας. Αυτή η πρώτη απεργία αποτελεί τον πρώτο κρίκο μιας αλυσίδας απεργιών. Η δεύτερη απεργία έγινε τον Ιούλιο του 1887 με αιτήματα πάλι το μικρό μεροκάματο καθώς επίσης το αίτημα να φτιάξει η εταιρεία έργα προστασίας της ζωής ώστε να μην σκοτώνονται οι εργάτες και τέλος κατάργηση της εργασίας της Κυριακής. Η απεργία όπου έγιναν τα αιματηρά επεισόδια και αποτελεί σταθμό στην ιστορία του εργατικού κινήματος έγινε από τις 8 μέχρι τις 21 Απριλίου του 1896. Σ' αυτή έγιναν συγκρούσεις και υπήρξαν νεκροί και τραυματίες, εργάτες αλλά και πληρωμένοι μπράβοι της εταιρείας. Η επόμενη κατά σειρά απεργία των μεταλλορύχων του Λαυρίου έγινε το Μάρτιο του 1906: οι εργάτες ήταν ανάστατοι, γιατί η εταιρεία είχε καθιερώσει ένα νέο μίγμα εκρηκτικής ύλης και της κόστιζε λιγότερο αλλά που προκαλούσε περισσότερα θύματα γιατί αυτοαναφλέγετο εύκολα. Τέλος, άλλες απεργίες των μεταλλορύχων του Λαυρίου έγιναν το 1910, 1919 και 1920 αλλά επρόκειτο απλά για κινητοποιήσεις χωρίς επεισόδια αιματηρά ή μη. Εδώ αναφέρουμε πως οι απεργίες στο Λαύριο του

περασμένου αιώνα ήταν οι πρώτες απεργίες στη χώρα μας κατά τις οποίες υπήρξαν νεκροί και από τις δύο παρατάξεις.

Στις 13 Ιουνίου του 1908 εκδηλώθηκε στην Πάτρα η πρώτη οργανωμένη πανεργατική απεργία, που κηρύχθηκε από την "Ελληνική Εργατική Ένωση" η οποία είχε σοσιαλιστικές τάσεις. Οι αρχές φοβούμενες την επέκτασή της, άσκησαν ωμή και απροκάλυπτη τρομοκρατία, συλλαμβάνοντας πολλούς απεργούς, που τους παράπεμψαν σε δίκη για παράβαση του άρθρου 167 Π.Ν. Έτσι η απεργία έσπασε.

Στις 23 Φεβρουαρίου του 1909 οι 2.000 καπνεργάτες του Βόλου κήρυξαν απεργία αόριστης διάρκειας. Στις 2 Μαρτίου η απεργία πήρε επαναστατικό χαρακτήρα. Οι απεργοί σπάνε πόρτες και τζάμια καπναποθηκών. Η χωροφυλακή επεμβαίνει. Γίνονται συλλήψεις. Δεν πτοούνται όμως οι απεργοί. Μετά από μια σειρά γεγονότων καταφέρνουν και κάνουν τα αιτήματά τους δεκτά.

Το 1909 εκδηλώθηκαν επίσης δύο σοβαρές απεργίες των τραμβαγέρηδων της Αθήνας. Η μία στις 6 Ιουνίου και η άλλη στις 10 Σεπτεμβρίου.

Μάρτιος 1910. Μαχητική απεργία των ναυτοθερμαστών στον Πειραιά.

10 Μαΐου 1910. Μαχητική απεργία των τσιγαράδων εξαιτίας της εγκατάστασης των πρώτων σιγαροποιητικών μηχανών στο καπνεργοστάσιο του Βάρκα.

Ιανουάριος 1911. Απεργία των τραμβαγέρηδων της Αθήνας η οποία πήρε επαναστατικό χαρακτήρα, παραλύοντας ολότελα τις αστικές συγκοινωνίες. Για πρώτη φορά προβλήθηκαν εκτός από τα οικονομικά αιτήματα και διεκδικήσεις για την προστασία της συνδικαλιστικής ελευθερίας και των συνδικαλιστικών στελεχών από τις αυθαίρετες πειθαρχικές διώξεις τους. Έχουμε στην απεργία αυτή επέμβαση της Αστυνομίας που όμως δεν πτοεί τους απεργούς.

Στις 21 Δεκεμβρίου του 1911 με πρωτοβουλία της Διοίκησης του Εργατικού κέντρου της Αθήνας συγκλήθηκε το πρώτο Πανελλαδικό Εργατικό Συνέδριο με σκοπό το συντονισμό του απεργιακού αγώνα.

Ύστερα από την κήρυξη του Βαλκανικού πολέμου του 1912, οι απεργιακοί αγώνες σταμάτησαν για χάρη των εθνικών συμφερόντων.

Τον Ιούνιο του 1913, κήρυξαν απεργία οι Σιδηροδρομικοί εξαιτίας της άρνησης των Σιδηροδρομικών εταιρειών να εφαρμόσουν τον κανονισμό Υπηρεσίας των Σιδηροδρομικών και Τροχοδρομικών Υπαλλήλων, που είχε ψηφισθεί από τη Βουλή (ν. ΔΚΗ'/1912).

Αύγουστος 1916. Απεργία μεταλλορύχων στην Σέριφο. Και εδώ υπάρχει επέμβαση της Αστυνομίας και θύματα. Άλλες απεργίες είναι το Νοέμβριο του 1916 των ραφτάδων της Αθήνας, των ναυτεργατών στις 20 Οκτωβρίου του 1916 κ.ά.

Στις 21-28 Οκτωβρίου 1918 με πρωτοβουλία του Εργατικού κέντρου Θεσσαλονίκης, συγκλήθηκε στην Αθήνα πανελλαδικό εργατικό συνέδριο, το οποίο, για την ενοποίηση του εργατικού κινήματος και την ενιαία καθοδήγησή του, αποφάσισε την ίδρυση της ΓΣΕΕ. Αμέσως μετά ακολούθησε η ίδρυση των οκτώ βασιικών Ομοσπονδιών.

Το 1920 κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας τριών μηνών οι μηχανουργοί του Πειραιά και οι αρτεργάτες Αθηνών, Θεσ/κης και Βόλου. Το Φεβρουάριο του 1921 ξεσπά η μεγάλη μαχητική καπνεργατική απεργία του Βόλου με πολιτικό χαρακτήρα διαμαρτυρίας

κατά της ακρίβειας και της Κυβερνητικής οικονομικής πολιτικής.

Το Μάιο και το Νοέμβριο του 1921 κήρυξε δύο απεργίες η Ομοσπονδία Ηλεκτρισμού. Η δεύτερη χαρακτηρίστηκε στάση κατά του Κράτους και η κυβέρνηση διέταξε επιστράτευση των απεργών.

Νέα έξαρση πήραν οι απεργιακές κινητοποιήσεις ύστερα από την τραγική έκβαση του Μικρασιατικού πολέμου και τον κατακλυσμό της Ελλάδος από τους πρόσφυγες της Μ. Ασίας και της Ανατολικής Θράκης.

Τον Αύγουστο του 1923 η ΓΣΕΕ κήρυξε γενική πανεργατική απεργία. Επιβολή από την κυβέρνηση, στρατιωτικού νόμου. Η πρωτομαγιά του 1924 γιορτάστηκε με γενική απεργία αλλά και γενικά εκείνη η χρονιά ήταν γεμάτη απεργίες.

Το 1925 λόγω απόλυσης 1.500 σιδηροδρομικών κηρύσσεται από την Ομοσπονδία Σιδηροδρομικών απεργία.

Από το Σεπτέμβριο του 1925 έως τον Αύγουστο του 1926 έχουμε παύση των απεργιακών κινητοποιήσεων λόγω της δικτατορίας του Πάγκαλου. Μετά οι απεργίες συνεχίζονται τα επόμενα χρόνια. 1927-1929.

Οι απεργίες κορυφώνονται πάλι το 1932 με απεργίες των καπνεργατών Αγρινίου, εργατών φωταερίου Αθήναι κ.ά., ενώ το 1933 κηρύχθηκαν πάνω από 250 απεργίες. Το 1935 πιο αξιοσημείωτη ήταν η πανεργατική του Ηρακλείου.

1935. Κυβέρνηση Κονδύλη. Πάρα πολύ αυστηρά μέτρα για την απεργία. Όσες απεργίες γίνονται καταλήγουν με πολλά θύματα.

1936. Η κυβέρνηση για να σταματήσει το κύμα απεργιών έθεσε σε εφαρμογή με το β.δ. της 18ης Ιουνίου 1936 τους α.ν. του Νοεμβρίου του 1935, με τους οποίους καθιερωνόταν ο θεσμός των συλλογικών συμβάσεων, που πρόβλεπε την υποχρεωτική διαιτησία και την απαγόρευση της απεργίας στο στάδιο της διαιτητικής διαδικασίας.

Στην τετραετία της Μεταξικής δικτατορίας το εργατικό κίνημα απονεκρώθηκε.

Στα χρόνια της παλογερμανικής κατοχής 1941-1944 οι εργαζόμενοι συνέδεσαν τον αγώνα με την επιβίωσή τους, με τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Όσοι έμειναν στις πόλεις συνέχισαν τον απεργιακό αγώνα με στόχο να δυσκολέψουν τον ανεφοδιασμό των στρατευμάτων κατοχής.

Ύστερα από την απελευθέρωση της Ελλάδας η αντιδραστική δεξιά, με τη συμπαράσταση των Άγγλων προστατών της, προσπάθησε να εκτοπίσει από το πολιτικό προσκήνιο τις προοδευτικές δημοκρατικές δυνάμεις και να καθυποτάξει το αριστερό εργατικό κίνημα, που είχε επιβληθεί στη διάρκεια της κατοχής με τους αγώνες και τις θυσίες των εργαζόμενων. Η λαθεμένη πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ δημιούργησε τα Δεκεμβριανά, που τα επιδίωκαν η δεξιά και οι Άγγλοι, για να τους δοθεί η ευκαιρία να εξοντώσουν τις δημοκρατικές δυνάμεις και το εργατικό κίνημα, με την ένοπλη βία. Ένα δεύτερο λάθος, που ήταν η συμφωνία της Βάρκιζας έδωσε το πράσινο φως για την εγκαθίδρυση της ωμής βίας και

τρομοκρατίας, από τους δοσίλογους συνεργάτες του φασισμού και τους ταγματασφαλίτες. Αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, πριν στεγνώσει το μελάνι πάνω στο χαρτί, είχαν ήδη συλληφθεί και φυλακισθεί όλα σχεδόν τα συνδικαλιστικά στελέχη.

Οι συνεχιζόμενες διώξεις των αγωνιστών και στελεχών του εργατικού κινήματος είχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον εμφύλιο πόλεμο 1947-1950 ο οποίος ανέκοψε κάθε απεργιακή κινητοποίηση.

Μετά την λήξη του εμφυλίου άρχισε και πάλι να αναζωογονείται το εργατικό κίνημα. 1952, ξέσπασαν 195 απεργίες. 1953, ξέσπασαν 198 απεργίες. 1954, ξέσπασαν 172 απεργίες. Τα αιτήματα ήταν οικονομικά.

Εδώ θα σταματήσουμε λίγο αυτή την αναδρομή για να αναφέρουμε τι λέει το Σύνταγμα του 1952.

Άρθρο 11: "Η απεργία εις τους δημοσίους υπαλλήλους και εις τους υπαλλήλους νομικών προσώπων και οργανισμών δημοσίου δικαίου απαγορεύεται".

Η απαγόρευση της απεργίας των δημοσίων κ.λ.π. υπαλλήλων βασίζεται στην φύση του δεσμού των δημοσίων υπαλλήλων προς το Κράτος η οποία είναι ότι ο υπάλληλος είναι απαραίτητο να πειθαρχεί στις αρχές του Κράτους, διότι ο υπάλληλος είναι εκπρόσωπος του Κράτους και φορέας αρμοδιοτήτων αυτού (Πρακτικά Επιτροπής Γ' 954). Η μονιμότητα και ο όρκος καθιστούν τον δημόσιο υπάλληλο υπεράνω επαγγελματικού συνεταιρισμού δυνάμενου να προχωρήσει σε απεργία. Για τις άλλες κατηγορίες υπαλλήλων η απαγόρευση της απεργίας αντιβαίνει προς το Σύνταγμα (Πρακτικά Επιτροπής Δ 1515).

Συνεχίζοντας την αναδρομή μας στις απεργίες στην Ελλάδα παραθέτουμε έναν πίνακα απεργιών από το 1955 έως 21-4-1967 όπου και επιβλήθηκε το δικτατορικό καθεστώς των Συνταγματαρχών.

Πίνακας απεργιών των ετών 1955-1967

<u>Έτος</u>	<u>Αρ. απεργιών</u>	<u>Αρ. απεργών</u>	<u>Ώρες εργασ. που χάθηκ.</u>
1955	210	50.000	553.000
1956		δεν υπάρχουν στοιχεία	
1957	169	115.000	1.138.000
1958	113	92.000	874.000
1959	100	42.000	469.000
1960	135	56.000	650.000
1961	115	53.000	705.000
1962	182	57.000	1.030.000
1963	228	100.600	2.652.000
1964	339	164.000	2.771.000
1965	434	255.000	3.631.000
1966	609	349.000	5.695.000
1967	89	91.000	911.000

Εκείνο που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι ότι ενώ ο αριθμός των απεργών ήταν περιορισμένος σε σχέση με το σύνολο του εργατικού δυναμικού (1.900.000 μισθωτοί) οι χαμένες ώρες εργασίας κατά έτος (98 ώρες) ανά 100 μισθωτούς ήταν αυξημένες, σε αντίθεση

με άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, πράγμα που σημαίνει πως οι απεργίες ήταν μεγάλης διάρκειας.

Στην επταετή περίοδο της δικτατορίας των Συνταγματαρχών το εργατικό κίνημα νεκρώθηκε για τρίτη φορά, κάτω από την ωμή βία, τα βασανιστήρια, τις συλλήψεις, φυλακίσεις και εξορίες των συνδικαλιστικών στελεχών.

Εδώ αναφέρουμε το Σύνταγμα του 1968.

άρθρο 19 §5: "Η προσφυγή εις απεργίαν δια την επιδίωξιν πολιτικών ή άλλων σκοπών ξένων προς τα υλικά και τα ηθικά συμφέροντα των εργαζομένων, απαγορεύεται".

§6: "Εις τους πάσης φύσεως υπαλλήλους των δημοσίων υπηρεσιών, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, απαγορεύεται η απεργία υφ' οιανδήποτε μορφήν. Η συμμετοχή των υπαλλήλων τούτων εις απεργίαν θεωρείται αυτοδικαίως ως δήλωσις παραιτήσεως".

Η §5 αναγνωρίζει έμμεσα το δικαίωμα της απεργίας των εργαζομένων, απαγορεύει δε την προσφυγήν σε απεργία στην περίπτωση α) επιδίωξης πολιτικών σκοπών β) άλλων σκοπών ξένων προς τα υλικά και ηθικά συμφέροντα των εργαζομένων.

Είναι φανερό πως η προσφυγή μεμονομένων ατόμων σε απεργία για πολιτικούς κ.λ.π. σκοπούς θα ήταν χωρίς σημασία και δεν θα απασχολεί τον συνταγματικό νομοθέτη. Η διάταξη αναφέρεται για τις απεργίες τις οργανωμένες από σωματεία. Μεμονωμένα άτομα ή ανοργάνωτες ομάδες δεν δικαιούνται να κηρύξουν απεργία, η τυχόν κηρυσσόμενη είναι παράνομη (ολομ. Α.Π. 526/1967).

Στην §6 προεκτείνεται η προσφυγή σε απεργία και στους υπαλλήλους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως. Η απεργία των πάσης φύσεως υπαλλήλων των δημοσίων υπηρεσιών, απαγορεύεται όταν επιδιώκονται σκοποί ξένοι προς τα υλικά και ηθικά συμφέροντα αυτών. Όσο για τους δημόσιους υπάλληλους ισχύουν όλα όσα προαναφέραμε στην ερμηνεία μας του άρθρου 11 στο Σύνταγμα του 1952.

Η αποκατάσταση των δημοκρατικών θεσμών τον Ιούλιο του 1974, άνοιξε πάλι το δρόμο για την ανασύνταξη των συνδικαλιστικών οργανώσεων και την επανάληψη του αγώνα της εργατικής τάξης.

Παραθέτουμε πίνακα των απεργιών τα έτη 1975-1982

<u>Έτος</u>	<u>Αρ. απεργιών</u>	<u>Αρ. απεργών</u>	<u>Χαμ. εργασ. σε ώρες</u>
1975	371	-	1.743.000
1976	949	300.933	6.164.283
1977	569	560.000	9.545.000
1978	614	471.305	7.406.087
1979	588	1.262.403	12.255.273
1980	729	1.407.799	20.933.501
1981	313	361.106	5.690.988
1982	948	232.714	9.745.965

Όπως βλέπουμε η εξέλιξη των απεργιακών κινητοποιήσεων έχει μία συνεχή ανοδική πορεία, πλην τα δύο τελευταία χρόνια. Γιατί το 1981 ήταν χρόνος βουλευτικών εκλογών και η κυβέρνηση ήταν φυσικό να είναι πιο ευλύγιστη στις διεκδικήσεις των εργαζόμενων, το δε 1982 οι εργαζόμενοι διατήρησαν κάποια επιφυλακτικότητα έναντι της νέας κυβέρνησης, αναμένοντας την εκπλήρωση των υποσχέσεων.

Τελειώνοντας αναφέρουμε το Σύνταγμα του 1975 στην δημοτική. Δεν χρειάζεται ερμηνεία.

Άρθρο 23 §1: Το Κράτος παίρνει τα κατάλληλα μέτρα για να εξασφαλιστεί η συνδικαλιστική ελευθερία κατά κάθε προσβολής τους, μέσα στα όρια του νόμου.

§2: Η απεργία αποτελεί δικαίωμα, και το ασκούν οι νόμιμα συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις, για να διαφυλάξουν και να καλυτερέψουν γενικά τα οικονομικά και εργασιακά συμφέροντα των εργαζομένων.

§3: Παρατείνεται στο 1° κεφάλαιο στους Περιορισμούς της απεργίας.

Επισημαίνουμε απλά πως το δικαίωμα της απεργίας των δημοσίων υπαλλήλων κ.λ.π. όχι μονάχα δεν αναγνωριζόταν ως τώρα στην Ελλάδα, αλλά και ρητά απαγορευόταν (άρθρο 11, Σύνταγμα του 1952), §6 άρθρο 19 Σύντ. 1968 που επιπλέον θέσπιζε ότι η συμμετοχή αυτών των υπαλλήλων σε απεργία θεωρούνταν αυτοδίκαια ως δήλωση παραιτήσεως τους.

Τέλος, όσον αφορά τα Συντάγματα, αναφέρουμε μια πρόταση για συνταγματική αναθεώρηση του 1986 η οποία δεν έγινε αποδεκτή και στο άρθρο 23 §2 ανέφερε: "κατάργηση της απόλυτης απαγόρευσης της απεργίας των δικαστικών λειτουργών και των υπηρετούντων στα σώματα ασφαλείας, και υπαγωγή τους στις περιοριστικές ρυθμίσεις που προβλέπονται γενικά για τους δημόσιους υπαλλήλους".

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΚΕΣ ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΜΩΝ ΑΠΟ ΤΟ 1955 ΕΩΣ 1990 ΤΗΣ "ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ".

Το τρίτο αυτό κεφάλαιο αποτελείται από περιστατικά παράνομης και καταχρηστικής απεργίας. Τα περιστατικά αυτά τα ομαδοποιήσαμε έτσι ώστε να μπορέσουμε να τα μελετήσουμε καλύτερα, να σημειώσουμε τις παρατηρήσεις μας και να εκφράσουμε τα σχόλιά μας.

Το κάθε περιστατικό παρουσιάζεται ως εξής: 1. Δίδονται τα στοιχεία του περιστατικού π.χ. ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣ/ΚΗΣ 5353/1965. 2. Σε ποιο τόμο βρέθηκε και σελίδα π.χ. Ε.Ε.Δ. 25, σελ. 235. (Εδώ σημειώνουμε πως τα περιστατικά προέρχονται από την επιθεώρηση του εργατικού δικαίου {Ε.Ε.Δ.}). 3. Ακολουθεί το περιστατικό. 4. Απόφαση 5. Παρατηρήσεις (Η παράθεση των παρατηρήσεων γίνεται με σκοπό να δώσει σημασία ο αναγνώστης στο σημείο εκείνο που αποτελεί την αιτία του χαρακτηρισμού μιας απεργίας ως παράνομης ή καταχρηστικής. Επίσης όπου κρίθηκε ότι δεν χρειάζεται η παράγραφος με τις παρατηρήσεις δεν γράφτηκε.)

Όπως αναφέραμε τα περιστατικά αυτά ανήκουν σε ομάδες. Στην αρχή της κάθε ομάδας πριν τα περιστατικά περιγράφονται με συντομία τι είδους περιστατικά θα ακολουθήσουν ενώ στο τέλος της ομάδας γίνονται σχόλια και συνολική παρουσίαση των παρατηρήσεων και των συμπερασμάτων μας. Τα κριτήρια διάκρισης σε ομάδες αναφέρονται στην εισαγωγή της εργασίας μας.

ΟΜΑΔΑ Α

Απεργίες παράνομες και καταχρηστικές λόγω παράνομων αιτημάτων και αιτημάτων που δεν μπορούν να ικανοποιηθούν.

1. ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΔΥΝΑΤΟΥΝ ΝΑ ΕΠΙΛΥΘΟΥΝ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 5353/1965 (Ε.Ε.Δ. 25, σελ. 235)

περιστατικό

Ο Α προσελήφθη την 4η Δεκεμβρίου του 1957 από την εταιρεία Χ η οποία εκδίδει και ημερησία εφημερίδα με τον τίτλο "ΑΑΑ", αντί μισθού, ειδικότητα τυπογράφου, για αόριστο χρόνο. Ο Α παρείχε τις υπηρεσίες του από την πρώτη μέρα της πρόσληψής του έως την 12η Μαρτίου του 1965. Από το 1962 και μετά εκτός από το βασικό ημερομίσθιο, αφού εργαζόταν υπερωρίες πληρωνόταν παραπάνω. Στις 26 Ιανουαρίου του 1965 ο Α, ανήκε στην επαγγελματική οργάνωση των μισθωτών με την επωνυμία "Συνδικάτο Τύπου Θεσσαλονίκης", διατύπωσε αίτημα αύξησης βασικού ημερομισθίου. Οι διαπραγματεύσεις δεν καρποφόρησαν γιατί δεν μπορούσε η εταιρεία Χ να ανταπεξέλθει σ' αυτή την αύξηση, λόγω επίσης γιατί έπρεπε να συνεννοηθεί με τους ιδιοκτήτες των άλλων εφημερίδων. Οι διαπραγματεύσεις σταμάτησαν τον Μάρτιο λόγω αναχώρησης των ιδιοκτητών στην Ευρώπη.

Στις 8:10μμ της 12ης Μαρτίου 1965 έγινε στο τυπογραφείο στάση εργασίας στην οποία μετείχαν 12 από τους 23 εργάτες τύπου και η Δ/ση ειδοποιήθηκε δέκα μόλις λεπτά πριν την εκδήλωση. Οι απεργοί, μεταξύ των οποίων και ο γενικός γραμματέας της οργάνωσης, κατέλαβαν τις μηχανές και δεν άφηναν τους υπόλοιπους να εργαστούν. Με την βοήθεια της Αστυνομίας διεκόπη η όλη ενέργεια. Η εταιρεία Χ κατήγγειλε την σύμβαση εργασίας των απεργών. Επειδή απολύθηκαν, το Συνδικάτο απεφάσισε στις 23 Μαρτίου του 1965 και πραγματοποίησε στις 26 Μαρτίου 1965 απεργία με αίτημα την επαναπρόσληψη του προσωπικού. Στις 30 Μαρτίου η εταιρεία Χ καταγγέλει τις εργασιακές συμβάσεις των υπαλλήλων του τυπογραφείου. Το Συνδικάτο με την σειρά του αποφασίζει 48ωρη απεργία με δύο αιτήματα των προηγούμενων απεργιών. Την δεύτερη μέρα της απεργίας καλείται ο Α με έγγραφο να αναλάβει μέσα σε 6 ώρες την εργασία του αλλιώς θα θεωρηθεί ότι οικειοθελώς αποχώρησε από την εταιρεία και κατήγγειλε αυτός την εργασιακή σύμβαση. Ο Α με εξώδικο απάντησε ότι θα προσέλθει στην εργασία του μετά την λήξη της απεργίας, όπως αυτή έχει αναγγελθεί. Όταν ο Α την επόμενη μέρα προσήλθε στην εργασία του δεν έγινε δεκτός από την εταιρεία Χ διότι η σύμβασή του θεωρείται λυθήσα σιωπηρά.

απόφαση: Από τα περιστατικά φαίνεται η κατάχρηση του δικαιώματος της απεργίας γιατί ο Α στράφηκε εναντίον της εταιρείας Χ για αύξηση μισθών ενώ αυτή δεν μπορούσε να ανταπεξέλθει σ' αυτή την απαίτηση. Επίσης δεν άφηναν αυτούς που ήθελαν να εργαστούν, αλλά τους εξανάγκασαν σε στάση εργασίας. Επίσης οι συνεχείς απεργίες είχαν σαν συνέπεια να βλάψουν την επιχ/ση αφού αυτή εξαρτάται από την ημερήσια έκδοση της εφημερίδας.

- Σχετικές ήταν και οι αποφάσεις των ανωτέρων δικαστηρίων:

απόφαση Α.Π. 526/1966 Τμ. Β' (Ε.Ε.Δ. 25, σελ. 1504) για το παραπάνω περιστατικό: Οι αλληπάλληλες απεργίες, στις οποίες μετείχε ο Α, έγιναν κατά κατάχρηση δικαιώματος γιατί αυτές κατ'

επίφαση μόνο απέβλεπαν στην βελτίωση των αποδοχών των εργαζομένων, γιατί στράφηκαν αποκλειστικά στην Χ και λιγότερο στις υπόλοιπες και κατέβαλλαν πολύ καλούς μισθούς, και δεν μετείχαν όλοι, αλλά μόνο εκείνοι που κινούνταν από πολιτικά ελατήρια αποδοκιμασίας πάνω στην πολιτική της Χ, υπήρξαν δε και επεισόδια. Επίσης το γεγονός ότι εκτός στην πρώτη αλλά στις επόμενες απεργίες κύριο αίτημα ήταν η επαναπρόσληψη των απεργών, οι οποίοι για να δικαιωθούν μπορούσαν να καταφύγουν στα ειδικά δικαστήρια. Επίσης οι αλληπάλληλες απεργίες προκάλεσαν και οικονομικές ζημιές.

απόφαση Α.Π. 272/1968 Τμ. Β' (Ε.Ε.Δ. 27, σελ. 729) για το παραπάνω περιστατικό: Το δικαστήριο δέχθηκε τον ισχυρισμό της διεύθυνσης της εφημερίδος περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος της απεργίας, επίσης βάσει των αρχών της καλής πίστης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών ότι λύθηκε η μεταξύ των διαδίκων σύμβαση με σιωπηρή καταγγελία από τους εργαζόμενους. Η προσβαλλόμενη απόφαση και η αποχή των εργαζομένων του Τύπου δεν έλαβε απόφαση η συνέλευση της οργανώσεως γι' αυτό το λόγο είναι μη νόμιμος και εσφαλμένη. Το πρωτοδικείο έκρινε ότι η αποχή των εργαζομένων συνιστά σιωπηρά την καταγγελία συμβάσεως εργασίας και μετά την λήξη της απεργίας οι απεργοί δεν κατέστησαν υπερήμεροι και απορρίφθηκε η αγωγή για την πληρωμή αποδοχών υπερημερίας.

παρατηρήσεις:

- Η οικονομική αδυναμία του εργοδότη συνεπάγεται με αδυναμία απεργίας για οικονομικούς λόγους.
- δεν υπήρχε λόγος απεργίας για επαναπρόσληψη γιατί μπορούσαν οι απολυμένοι να καταφύγουν στα αρμόδια δικαστήρια.

2. ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΜΗ ΟΥΣΙΩΔΗ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 7588/1979 (Ε.Ε.Δ. 38, σελ. 636)

περιστατικό

Η εταιρεία Χ που σκοπό έχει την μεταφορά προσώπων και αγαθών στην ημεδαπή δια αέρος και έχει χαρακτήρα κοινής ωφέλειας απασχολεί 127 ιπτάμενους μηχανικούς και οι οποίοι είναι μέλη του επαγγελματικού σωματείου και κατά την γενική συνέλευση στις 31 Μαΐου 1979, αποφάσισαν με νόμιμη πλειοψηφία: α) την κήρυξη προειδοποιητικής 48ωρης απεργίας από την ώρα 00:01 της 5ης Ιουνίου 1979 έως την 24:00 ώρα της 6ης Ιουνίου 1979 και β) η εξουσιοδότηση της διοίκησης του σωματείου όπως κατά την κρίση του κλιμακώνεται σε μορφή απεργιακού αγώνα κήρυξη 6ωρων στάσεων εργασίας και 24ωρων ή 48ωρων απεργιών, συνεχών ή διακοπτόμενων μέχρι τελικής ικανοποίησης από την 8η Μαΐου 1979 εξώδικη δήλωση των αιτημάτων με τα οποία ζητούνται 1) η επαγγελματική αποκατάσταση του μέλους του Α.Σ. κατά του οποίου εκρεμεί επιδημο δίκωξη βάσει της νομίμου κατηγορίας, 2) η τήρηση του κανονισμού εργασίας, η οποία παραβιάζεται με την μη κανονική χορήγηση των ημερών αναπαύσεως και της μεταβολής παράτυπα των προγραμμάτων εργασίας, 3) η τήρηση της μονομερώς και άκυρης καταγγελίας από την εταιρεία από τις 9 Ιουνίου 1978 συλλογικής σύμβασης εργασίας και όσον αφορά τα μέγιστα ωρών πτήσεων.

Η εταιρεία Χ δεν αποδέχθηκε τα αιτήματα αυτά και πραγματοποιήθηκαν οι εξαγγελθείσες απεργίες. 48ωρη απεργία από την 00:01 ώρα της 5ης Ιουνίου έως 24:00 ώρα της 6ης Ιουνίου 1979 και στάσεις εργασίας 6 ωρών από 7:00 πμ. έως 12:00μμ. ώρα της 10-6-1979 και 11-6-1979 των μελών του σωματείου και έτσι ακυρώθηκαν 79 πτήσεις της εταιρείας Χ. Ο ιπτάμενος μηχανικός Α.Σ. από το συμβούλιο της εταιρείας απολύθηκε γιατί δεν είναι όργανο αυτής αλλά ειδικό συλλογικό όργανο που λειτουργεί προς θεραπεία του δημοσίου συμφέροντος αποφαινόμενου κατά την ελεύθερη κρίση του.

απόφαση: Με βάση τα ανωτέρω περιστατικά, οι απεργιακές εκδηλώσεις παρίσταται καταχρηστικές και παράνομες γιατί ήταν αδύνατη η ικανοποίηση των προβαλλόμενων αιτημάτων ως μη ουσιώδη και η επακριβή τήρηση των προγραμμάτων πτήσεων και η εμμονή στην εφαρμογή του υπό δικαστικό έλεγχο ως προς το κύρος της συλλογικής συμβάσεως και τις δυσχενείς επερχόμενες συνέπειες στην εργοδότη εταιρεία.

Ανακύπτει επίσης το δικαίωμα της αποζημίωσης της εταιρείας από καθένα απεργό επικαλούμενη το συμφέρον της προς αυτούσια αποκατάσταση της παροχής υπηρεσιών του απεργούντος προσωπικού. Είναι παράνομη η απεργία λόγω συμπεριφοράς του σωματείου που δεν είχε καθορίσει την λήψη ασφαλιστικών μέτρων.

παρατηρήσεις:

- Τα αιτήματα χαρακτηρίζονται ως μη ουσιώδη αιτήματα λόγω μη δυνατότητας ελέγχου των αιτημάτων.

3. ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 10517/1979 (Ε.Ε.Δ. 38, σελ. 633)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Με εξαγγελία του Υπουργικού συμβουλίου ορίσθηκε νέο ωράριο εργασίας όπου μετατιθόνταν η ώρα ενάρξεως και η ώρα λήξης της εργασίας κατά 45 λεπτά για το προσωπικό των τραπεζών.

Το προσωπικό των τραπεζών δεν αποδέχθηκε το νέο ωράριο και αντέδρασε και με τον υπ' αρ. 71/1-8-1979 ανακοίνωσε τις στάσεις εργασίας κατά 45 λεπτά ημερησίως με σκοπό την επαναφορά του παλιού ωραρίου με χρόνο αναχώρησης τις 15:30 μμ. Περαιτέρω με απόφαση του Γενικού Συμβουλίου στην συνεδρίαση της 6ης Αυγούστου 1979 αποφάσισαν πέρα από την συνέχιση των καθημερινών στάσεων εργασίας την "κλιμάκωση του απεργιακού αγώνα για τον μήνα Αύγουστο" ως εξής: Δευτέρα 13-8-1979 / 24ωρη απεργία, Πέμπτη-Παρασκευή 16 και 17-8-1979 / 48ωρη απεργία, Δευτέρα-Τρίτη και Τετάρτη 27-28 και 29-8-1979 / τριήμερη απεργία.

απόφαση: Η απεργία των τραπεζικών υπαλλήλων είναι καταχρηστική αφού προκαλείται δυσανάλογη βαρεία ζημιά στην εργοδότη τράπεζα και στο κοινωνικό σύνολο και στα ίδια τα άτομα. Επομένως προφανώς υπερβαίνουν τα εκ της καλής πίστης και των χρηστών ηθών και του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του ασκούμενου δικαιώματος της απεργίας επιβαλλόμενα όρια. Οι απεργίες είναι επίσης καταχρηστικές γιατί το γεγονός ότι οι απεργοί στράφηκαν κατά του εργοδότη, ο οποίος δεν είχε το δικαίωμα να τροποποιήσει εκ του νόμου το επιβληθέν νέο ωράριο εργασίας χάρη του γενικότερου συμφέροντος εξοικονομήσεως ενέργειας.

Διατάσσεται η διακοπή της απεργίας και η απαγόρευση αυτής στο μέλλον της ζημιογόνου και παράνομης συμπεριφοράς, σε κάθε περίπτωση επείγουσας περίπτωσης η λήψη ασφαλιστικών μέτρων. Αν πραγματοποιηθεί στο μέλλον μια τέτοια απεργία θα πρέπει να πάρουν τα κατάλληλα ασφαλιστικά μέτρα και θα είναι καταδικαζόμενη αυτή σε δικαστική δαπάνη των απεργών κατά το άρθρο 176 Κωδ. Πολ. Δικ.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης αιτημάτων λόγω ότι η απόφαση ήταν από το Υπουργικό Συμβούλιο.
- Προσωπικό ασφαλείας ελλειπές.

4. ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΔΥΝΑΤΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 967/1980 (Ε.Ε.Δ. 39, σελ. 356)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Στις 11-4-1980 αποφασίζει το Δ.Σ. τρίωρη στάση εργασίας για την Τρίτη 15-4-1980, 6ωρη για τις 19-4-1980 και 24ωρη για τις 23-4-1980, έναρξη 00:01 ώρα. Η κάθοδος των απεργών έγινε επειδή ο Υπουργός Συγκοινωνιών αρνήθηκε συνάντηση για να συζητήσουν για τις διατάξεις ν.δ. 64/1974 και π.δ. 263/1975 που είχαν σαν αποτέλεσμα την απόλυση του Α.Ε. και την απαγόρευση εργασίας στον Λ.Β. Μετά όμως από πράξη του Α.Ε. το συμβούλιο είχε αποφασίσει ομόφωνα πως ο υπάλληλος αυτός στερείται πίστεως προς το δημοκρατικό πολίτευμα της Χώρας. Επίσης από την υπηρεσία της Πολιτικής Αεροπορίας του Υπουργείου Συγκοινωνιών αφαιρέθηκε η άδεια εισόδου στον Λ.Β. χαρακτηρίζοντας αυτόν "Αλβανό υπήκοο".

απόφαση: Όπως φαίνεται επειδή η ικανοποίηση των αιτημάτων είναι αδύνατη η απεργία παρίσταται καταχρηστική και ως τοιαύτη παράνομη.

παρατηρήσεις:

- Η ικανοποίηση των αιτημάτων είναι αδύνατη

5. ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΓΟΔΟΤΗ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2968/1981 (Ε.Ε.Δ. 40, σελ. 338)

περιστατικό

Η Ομοσπονδία Επαγγελματικού Σωματείου της εταιρείας Χ αποφάσισε την κήρυξη διήμερης απεργίας που αρχίζει από 00:01 ώρα στις 23-2-1981 με σκοπό την ικανοποίηση από τις 22-12-1980 και 26-1-1981 εξωδίκων δηλώσεων που κοινοποίησε στην εταιρεία τα εξής αιτήματα: α) περί καταργήσεως του ν.δ. 64/1974 β) περί εκθέσεως του αντιπροέδρου του Διοικητικού συμβουλίου της αιτούσης Κ.Κ. προς την κυβέρνηση, περιέχουν προσωπικές μόνο απόψεις. γ) περί του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης και περί του μη διορισμού από το Υπουργείο Κοινωνικών Υπηρεσιών των υποδειχθέντων από τα μέλη της Διοίκησης. δ) περί εφαρμογής του πενθήμερου στην εταιρεία ε) περί μη προμήθειας αεροπλάνων τύπου S.D.330.

απόφαση: Η εξαγγελία και η πραγματοποίηση της ανωτέρω απεργίας με τα προαναφερθέντα αιτήματα είναι καταχρηστική και παράνομη αφού η επίλυση των αιτημάτων εκφεύγει από την δυνατότητα του εργοδότη και υπάγονται στην σφαίρα της κυβερνητικής πολιτικής και νομοθετικής λειτουργίας. Προκαλούν την οικονομική εξουθένωση του εργοδότη και ζημιά και ταλαιπωρία του κοινωνικού συνόλου, και προφανώς υπερβαίνει τα όρια τα επιβαλλόμενα από το κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος της απεργίας και λόγω αυτής της παράνομης συμπεριφοράς ζημιώνεται η εταιρεία, γιατί στερείται τις υπηρεσίες του συμμορφούμενου προς την εξαγγελθείσα παράνομη απεργία προσωπικού της, με αποτέλεσμα να υφίσταται η εταιρεία μεγάλη υλική βλάβη.

Ανακύπτει το δικαίωμα αποζημιώσεως της εταιρείας και η αξίωση της προς την αποκατάσταση ζημιών της και παράλληλα στο μέλλον την ανεμπόδιστη συνέχιση παροχής υπηρεσιών των απεργών του προσωπικού της. Για την τελευταία αυτή αξίωση η εταιρεία έκανε αγωγή στις 21-2-1981 ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου. Από την εταιρεία θα πρέπει να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα σε περίπτωση στο μέλλον δημιουργηθεί ζημιογόνα κατάσταση λόγω συνέχισης των παραπάνω απεργιών. Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται λόγω έλλειψης σχετικού της αιτούσης αιτήματος.

παρατηρήσεις:

- αδυναμία ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη.

6. ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΔΥΝΑΤΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2230/1981 (Ε.Ε.Δ. 41, σελ. 27)

περιστατικό

Από το ν.δ. 390/1969 ιδρύεται ν.π.ι.δ. με το όνομα "Κέντρο Ηλεκτρονικού Υπολογιστού Κοινωνικών Υπηρεσιών" προς εξυπηρέτηση δι' ιδίων αυτού μηχανογραφικών μέσων, των φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Πολιτικής, των υπαγομένων στην εποπτεία και τον έλεγχο του Υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών. Μεταξύ των φορέων τους οποίους εξυπηρετεί ήταν αρχικά το Ι.Κ.Α. και ο Ο.Γ.Α., ο προϋπολογισμός δαπάνης ανέρχεται σε 214.356.370 δρχ. Στα μέσα του Αυγούστου του 1981 κατατίθεται τροπολογία "περί ρυθμίσεως θεμάτων των υπαλλήλων του Δημοσίου κ.λ.π." το οποίο και ψηφίστηκε από την Βουλή και δημοσιεύτηκε στις 1-9-1981. Από το νέο νομικό καθεστώς που δημιουργήθηκε βλάπτονται 400 υπάλληλοι του κέντρου και δίκαια νοιώθουν να διακινδυνεύει η επαγγελματική τους υπόσταση. Εν όψη των γεγονότων η διοίκηση του Συλλόγου Προσωπικού κήρυξε απεργία αορίστου διάρκειας.

απόφαση: Επειδή για να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους απαιτούνταν νομοθετική ρύθμιση, μη δυνάμενα να ικανοποιηθούν από εργοδότη ούτε δια της εκδόσεως πράξεως νομοθετικού περιεχομένου υπό του Προέδρου της Δημοκρατίας, ως μη υπάρχουσας δυνατότητας συγκλήσεως της Βουλής σε σύνοδο λόγω διάλυσης αυτής. Βεβαίως εάν η απεργία ήταν ορισμένης διάρκειας, μέχρι την ημέρα διαλύσεως της Βουλής αυτή θα ήταν νόμιμη, στην παρούσα όμως περίπτωση είναι καταχρηστική.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη.
- εάν η ανωτέρω απεργία δεν ήταν αορίστου διάρκειας αλλά ορισμένης και μέχρι την διάλυση της Βουλής όπως θα μπορούσε να συγκληθεί η Βουλή σε σύνοδο για την έκδοση Π.Ν.Π. από τον Π.τ.Δ.

7. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΟΝΤΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΑ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 920/1983 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 232)

περιστατικό

Στις 19-1-1983 συνεκλήθη έκτακτη γενική συνέλευση του "Σωματείου Εργαζομένων Επιχ/σεων Τ." για να διεκδικήσουν αγωνιστικά τα εξής αιτήματα: 1) αύξηση από την 1-1-1983 κατά 300 δραχμές των ημερομισθίων και 7.500 δρχ των μισθών. 2) υπολογισμός της Α.Τ.Α. επί των καταβαλλομένων αποδοχών και καταβολή αυτών ανά τετράμηνο. 3) αποκλεισμός οποιασδήποτε στο μέλλον απόλυση και πρόσληψη νέου μισθωτού σε αντικατάσταση τυχόν οικειοθελώς αποχωρούντος αυτού. 4) πρόσληψη νέων μισθωτών ισάριθμων των όσων ήδη έχουν αποχωρήσει. 5) περιορισμός του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας σε 40 ώρες και προσαύξηση κατά 100% των αποδοχών για την υπέρβαση του χρόνου απασχόλησης. 6) περιορισμός του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας σε 35 ώρες για το βαφείο και το νικελωτήριο. 7) αναπροσαρμογή του επιδόματος παρουσίας από 600 σε 1.500 δρχ και μη περικοπή αυτού σε περίπτωση δικαιολογημένης απουσίας και η καταβολή αυτού στους υπαλλήλους. 8) υπαγωγή στην ρύθμιση του ν. 2112/1920 των εργατών που απασχολούνται άνω των 10 ετών. 9) παροχή γάλακτος, ενδύματος εργασίας και υποδημάτων σε όλους τους εργατοτεχνίτες. 10) δημιουργία σταθμού Α' βοηθειών σε μόνιμη βάση με αυτοκίνητο και νοσοκόμο για την αντιμετώπιση των ατυχημάτων. 11) χορήγηση ετήσιας άδειας 5 εβδομάδων σε αυτούς που έχουν συμπληρώσει 5 χρόνια απασχόλησης στην εταιρεία. 12) επέκταση του χρόνου άδειας των μαθητών σπουδαστών σε 12 ημέρες με αποδοχές. 13) κατάρτιση εσωτερικού κανονισμού 14) μη περικοπή των αποδοχών των μελών του διοικητικού συμβουλίου του σωματείου, για όσο χρόνο ασχολούνται με συνδικαλιστικά έργα. 15) συμμετοχή του σωματείου στην διοίκηση της επιχ/σης.

Λόγω του ότι τα αιτήματα δεν ικανοποιήθηκαν από την εταιρεία, οι απεργιακές κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν προς επίλυση των αιτημάτων τους σε δίωρες στάσεις εργασίας κάθε μέρα επ' αόριστο χρόνο και 24ωρη απεργία κατά τις 17-2-1983 και ταυτόχρονα την επιβράδυνση του ρυθμού εργασίας.

απόφαση: Τα αιτήματα υπ' αρ. 7 και 14 που αδικαιολόγητα μονομερώς δεσμεύουν την εταιρεία για τις ατομικές συμβάσεις εργασίας είναι παράνομα και το (7^ο εν μέρει) σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 648, 651, 652, 653, 656 και 667 του Α.Κ. Όσο για τα αιτήματα 5, 9, 10 δεν επηρεάζουν την νομιμότητα της απεργίας στο σύνολο της.

Δεικτό γίνεται να συμφιφησθούν μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα λόγω εύλογης αμφιβολίας της εταιρείας για την έκβαση της δίκης.

παρατηρήσεις:

- το γεγονός ότι τα αιτήματα είναι παράνομα αλλά και ορισμένα νόμιμα, τα νόμιμα δεν μπορούν να την χαρακτηρίσουν την απεργία νόμιμη στο σύνολό της.

8. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ 57/1983 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 181)

περιστατικό

Το επαγγελματικό σωματείο της εταιρείας Α κήρυξε απεργία του προσωπικού της εταιρείας που άρχισε στις 17 Δεκεμβρίου 1982 και παρατάθηκε κατά την επανάληψη και συνεχίζεται επ' αόριστο. Σε αυτή παίρνουν μέρος 65 από τους 80 εργατοϋπαλλήλους οι οποίοι απασχολούνται με την κατασκευή ημικατεργασμένων χαλύβδινων κάλυκων, καροτσών και κουβούκλιων αυτοκινήτων. Η αρχική και οι μεταγενέστερες απεργίες εξαγγέλθηκαν μέσω τηλεγραφημάτων κατατεθέντων στον Ο.Τ.Ε. Η γνωστοποίηση προς το αρμόδιο όργανο της εταιρείας Α έγινε τηλεφωνικώς την ημέρα καταθέσεως των τηλεγραφημάτων. Αιτήματα των απεργιών αυτών είναι η κοινωνικοποίηση της εταιρείας, την επαναπρόσληψη απολυθέντων από αυτών, την παύση των απολύσεων των εργαζομένων και την μη απομάκρυνση των προσληφθέντων με σύμβαση ορισμένου χρόνου.

απόφαση: Η αρχική και οι επόμενες απεργίες είναι παράνομες γιατί έγιναν χωρίς έγκαιρη προειδοποίηση, δηλ. πριν 24 τουλάχιστον ώρες πριν την πραγματοποίηση της, η άσκηση των δικαιωμάτων αυτών του σωματείου είναι καταχρηστική γιατί υπερβαίνει προφανώς τα όρια τα επιβαλλόμενα της καλής πίστης και των χρηστών ηθών και του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού των δικαιωμάτων αυτών γιατί τα προβαλλόμενα αιτήματα περί κοινωνικοποίησης της εταιρείας και περί επαναπροσλήψεως των απολυθέντων και αναλήψεως υποχρεώσεων μη απομακρύνσεως άλλων εργαζόμενων δεν είναι δυνατόν να ικανοποιηθούν από αυτήν, για τον λόγο ότι η κοινωνικοποίηση της δεν εξαρτάται από αυτήν αλλά είναι θέμα κυβερνητικής πολιτικής, και τα υπόλοιπα περί μειώσεως των εργασιών της είναι εκτιθέμενα στην αγωγή, ενώ το αίτημα περί καταβολής των ημερομισθίων των ημερών απεργίας ως μη νόμιμα δεν μπορεί να αποτελέσει λόγο απεργίας.

Η συνεχιζόμενη απεργία αναγνωρίζεται ως καταχρηστική και διατάσσεται η διακοπή αυτής και και κυρήσει η παρούσα προσωρινώς εκτελεστή αφού η συνέχιση της απεργίας θα επιφέρει σημαντική ζημιά στην εταιρεία Α και να απαγγελθεί κατά των εκπροσώπων του εναγόμενου χρηματική ποινή και προσωπική κράτηση, κατά τα εν του διατακτικού. Η δικαστική δαπάνη να συμψηφισθεί για εν όλο λόγω εύλογου αμφιβολίας του επαγγελματικού σωματείου κατά την έκβαση της δίκης.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη.
- γενικά αιτήματα τα οποία ο εργοδότης δεν μπορεί να ικανοποιήσει δεν αποτελούν λόγο για απεργία.

9. ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΟΥ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟΥ 7
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1950/1983 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 635)

περιστατικό

Η "Ομοσπονδία Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργών Ελλάδος" με απόφαση της γενικής συνέλευσης των συλλόγων των μελών της κατά εξουσιοδότηση αυτών κήρυξε την 11-4-1983 τριήμερη απεργία η οποία συνεχίστηκε με εντολή των συνδικαλιστικών της οργάνων μέχρι 29-4-1983, ενώ διακόπηκαν τα μαθήματα για το Πάσχα, ενώ ανήγγειλαν στον Τύπο την κήρυξη νέου απεργιακού τριημέρου αρχομένου από 16-5-1983 και πραγματοποιούμενο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση αυτής υποθέσεως. Τα αιτήματα της απεργίας αυτής είναι: 1) άμεσος κατάθεση στην Βουλή νέου νόμου περί ιδιωτικής εκπαίδευσης, γενικής, τεχνικής και επαγγελματικής κατευθύνσεως ενιαίου κατά το περιεχόμενο, ώστε να περιέχει ρυθμίσεις, αφορώντας την λειτουργία των φροντιστηρίων Πανεπιστημιακής προπαρασκευής και ξένων γλωσσών. 2) άμεσος δημοσιοποίηση των ιδιωτικών εκπαιδευτικών λειτουργών των υπηρετούντων στην δημόσια γενική και τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου. 3) εφαρμογή της κείμενης νομοθεσίας στα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια εκ μέρους των μελών των Συλλόγων. 4) αντικατάσταση του Διευθυντού Ιδιωτικής Εκπαίδευσης του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων. 5) επιγραφή τους απεργούς των παρακρατηθέντων από τα μέλη των Συλλόγων εργοδοτικών αποδοχών των ημερών της απεργίας. Το 1ο, 2ο και 4ο έχουν ως αποδέκτη την κρατική εξουσία.

απόφαση: Η απεργία δεν αποσκοπεί στον εξαναγκασμό των αρμοδίων κρατικών φορέων να αποδεχθούν τα αιτήματα και να υπαγορεύσει την θέληση των απεργών στην Βουλή και την Κυβέρνηση. Αντίθετα σκοπεύει στην έκφραση διαμαρτυρίας για την υλοποίηση των υποσχεθέντων και την άσκηση της συνδικαλιστικής οργάνωσης, εντός των ορίων θεμιτής επιρροής της κρατικής εξουσίας, πίεσεως.

Τα απεργιακά αιτήματα κατά τις 16 εργάσιμες ημέρες, η συνδρομή της ζημιάς που αφορά τους μαθητές αλλά και η δημιουργία δυσμενών εντυπώσεων για την λειτουργία των εκπαιδευτηρίων αυτών δεν μπορούν να προσδώσουν καταχρηστικό χαρακτήρα για την άσκηση του δικαιώματος των απεργών γιατί συνιστούν την σύμφυτη προς την έννοια της απεργίας.

Το 4ο και 5ο αιτήματα είναι δυνατόν να χαρακτηρισθούν ως μη νόμιμα, το πρώτο μπορεί να υποτεθεί ότι με την απεργία ασκείται για εξαναγκασμό των αρμοδίων κρατικών φορέων σε αντικατάσταση του Διευθυντή Ιδιωτικής Εκπαίδευσης του Υπ. Παιδείας και το δεύτερο μπορεί να υποτεθεί ότι σκοπεύει η μονομερής δέσμευση των μελών της συμβάσεως εργασίας εφόσον κατά την διάρκεια νομίμου εργασίας αναστέλλεται η υποχρέωση του προσβαλλόμενου για αυτήν εργοδότη προς μισθοδοσία των απεργούντων. Τα αιτήματα αυτά δεν μπορούν να επηρεάσουν την νομιμότητα της απεργίας στο σύνολο της λόγω της βαρύτητας και σημασίας των σε σχέση προς αυτά τα ουσιαστά απεργιακά αιτήματα.

Πρέπει να απορριφθεί η αγωγή και κάθε ένα μέρος διώκεται για αυτήν να αναγνωρισθεί δικαστικώς η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της απεργίας από τις νόμιμες συνεστημένες

συνδικαλιστικές οργανώσεις ως κατ' ουσίαν αβάσιμος.

παρατηρήσεις:

- όπως στο προηγούμενο περιστατικό τα νόμιμα αιτήματα δεν μπορούν να επηρεάσουν στο σύνολό της μια παράνομη απεργία, έτσι και εδώ (αντίθετο) τα παράνομα αιτήματα δεν μπορούν να επηρεάσουν στο σύνολό της μια νόμιμη απεργία.

10. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ 135/1983 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 19)

περιστατικό

Η εταιρεία Χ διατηρεί βιομηχανία παραγωγής φωσφορικών λιπασμάτων στην Νέα Καβάλα του νομού Καβάλας. Το εργασιακό σωματείο της εταιρείας Χ μετά από απόφαση της γενικής συνέλευσης αποφάσισε την κήρυξη απεργίας με αίτημα την εφαρμογή του από 1-1-1980 οργανισμού καταστάσεως προσωπικού της εταιρείας Χ, ο οποίος στο άρθρο 15 §5 προβλέπει την χορήγηση από την 1η Ιανουαρίου κάθε έτους αυξήσεις αντίστοιχες με την αύξηση του κόστους ζωής του προηγούμενου έτους, και ζητούσαν να καταβληθούν σε συτούς αυξημένες αποδοχές κατά ποσοστό υπέρμετρο του 21% καθώς και την χορήγηση διορθωτικής αύξησης επί των βασικών μισθών και τον καθορισμό υψηλότερου επιδόματος τριετίας.

Από την 11-3-1983 έως τις 14-3-1983 πραγματοποιήθηκε από τα μέλη του σωματείου τριήμερη προειδοποιητική απεργία σε όλα τα τμήματα του εργοστασίου και στην συνέχεια διαδοχικές επιμέρους απεργίες στο φωσφορικό τμήμα, το τμήμα ΗΡΟΣ, στο τμήμα νιτρικής αμωνίας και το θειϊκό τμήμα οι οποίες συνεχίστηκαν μέχρι τον χρόνο συζήτησης της υπόθεσης ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.

απόφαση: Η ανωτέρω απεργία των μελών του σωματείου κηρύχθηκε παράνομη γιατί έχει ως αντικείμενο την ικανοποίηση των αιτημάτων που αποβλέπουν στην χορήγηση αυξήσεων στο χρόνο και ύψος διάφορων προβλεπόμενων υπό του άρθρου 27 του ν. 1320/1983.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων λόγω Π.Ν.Π.

11. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ 310/1985 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 832)

περιστατικό

Οι εταιρείες εκθέτουν στην αγωγή ότι το επαγγελματικό σωματείο, γνωστοποίησε σε αυτές την απόφαση της γενικής συνέλευσης να πραγματοποιήσει 24ωρη απεργία την 1η Νοεμβρίου 1985 με τα εξής αιτήματα: 1) αύξηση 180 δρχ. την ημέρα σε όλους τους εργατοτεχνίτες και 4.500 δρχ. το μήνα σε όλους τους υπαλλήλους και 2.500 δρχ. το μήνα επίδομα βάρδιας. 2) χορήγηση ανθυγιεινού επιδόματος 15% σε όλους τους εργατοτεχνίτες και υπαλλήλους καθώς και μια φιάλη γάλα την ημέρα. 3) χορήγηση ποσού 500.000 δρχ. το χρόνο για πολιτιστικές εκδηλώσεις των εργαζομένων. 4) σύσταση επιτροπής προσλήψεων με την συμμετοχή και των εργαζομένων. 5) απασχόληση των εργαζομένων στις ειδικότητες και τα τμήματα που έχουν προσληφθεί και σε περίπτωση μεταθέσεως να υπάρχει σύμφωνη γνώμη του σωματείου. Οι εταιρείες ζητούν να αναγνωριστεί η απεργία παράνομη γιατί από σχετική πράξη νομοθετικού περιεχομένου απαγορεύεται η ικανοποίηση των αιτημάτων των εργαζομένων

απόφαση: Στην προκειμένη περίπτωση κύριος λόγος της απεργίας ήταν η ικανοποίηση των οικονομικών αιτημάτων των εργαζομένων που αφορούν την χορήγηση και καταβολή αυξήσεων η οποία είναι αντίθετη με τις διατάξεις των πράξεων του υπουργικού συμβουλίου για αυτό το λόγο είναι παράνομη.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη λόγω Π.Ν.Π.

12. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4623/1985 (Ε.Ε.Δ. 45, σελ. 85)

περιστάτικó

Το επαγγελματικό σωματείο Χ κοινοποίησε στην Α το από 11-11-1985 έγγραφο το οποίο απευθύνεται στο Σύνδεσμο Β, δια του οποίου κατήγγειλε την συλλογική σύμβαση εργασίας περί των αμοιβών των μελών αυτού την χρονική περίοδο από 1-12-1985 έως 30-11-1986. Για να βρεθεί κάποια λύση η Α κάλεσε τους εκπροσώπους να συζητήσουν τα αιτήματα εκείνα που δεν έχουν οικονομικό χαρακτήρα, πλην όμως αυτοί αρνήθηκαν. Το Χ απεύθυνε στην Α το από 1-12-1985 έγγραφο στο οποίο αναφέρεται η απόφαση της γενικής συνέλευσης αυτού της 1-12-1985 για απεργία γιατί δεν επιλύθηκαν τα αιτήματά τους. Έτσι για την εβδομάδα από 2-12-1985 έως 8-12-1985 θα πραγματοποιηθούν δύο απεργίες διάρκειας 24ωρών έκαστη α) την Τρίτη από 6:00πμ. έως 6:00πμ. την τετάρτη και β) την Πέμπτη από ώρα 6:00πμ. έως 6:00πμ. την Παρασκευή. Επίσης γνωστοποιήθηκε στην Α ότι κάθε εβδομάδα θα της γνωστοποιείται έγκαιρα η απεργία που πρόκειται να γίνει μέχρι να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους.

απόφαση: Η ικανοποίηση όμως των αιτημάτων του Χ είναι αντίθετη με την απαγόρευση που θεσπίστηκε με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου σχετική με την συνολολόγηση, χορήγηση και καταβολή αυξήσεων του κάθε είδους αποδοχών των εργαζομένων για την χρονική περίοδο από 18-10-1985 έως τέλους του 1987. Επομένως τα αιτήματα που αφορούν αυξήσεις και επομένως η απεργία είναι παράνομη.

Υπάρχουν βέβαια και αιτήματα τα οποία δεν εμπίπτουν εις τα μέτρα της πράξεως Νομοθετικού περιεχομένου. Όμως ο χαρακτηρισμός μιας απεργίας ως παρανόμου εξαρτάται από την βαρύτητα των αιτημάτων. Στην προκειμένη περίπτωση κύριος λόγος της απεργίας ήταν η ικανοποίηση οικονομικών αναγκών οι οποίες ήταν αντίθετες με τις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων λόγω Π.Ν.Π.

13. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4541/1985 (Ε.Ε.Δ. 45, σελ. 125)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Η πρώτη εναγόμενη 2βάθμια Εργατοϋπαλληλική Οργάνωση (Α) με την από 12-12-1985 εξώδικη δήλωσή της απευθυνόμενη προς το ενάγον εργοδοτικό σωματείο Χ εγνωστοποίησε προς αυτό τα αναφερόμενα στην αγωγή και στην αρχή της παρούσας απόφασης αιτήματα και την απόφασή της να πραγματοποιήσει απεργιακές εκδηλώσεις που θα άρχιζαν από τις 21-12-1985. Στις 20-12-1985 έλαβε χώρα στο Υπουργείο Εργασίας σύσκεψη μεταξύ των εκπροσώπων των διαδίκων και του Υπουργού Εργασίας κατά την οποία οι εκπρόσωποι της εναγούσης δήλωσαν ότι προτίθεται να ικανοποιήσει τα αιτήματα των εργαζομένων. Παράλληλα ο Υπουργός Εργασίας ζήτησε πίστωση προκειμένου να συζητηθεί το θέμα στο ΚΥΣΥΜ. Η διοίκηση της Α αποφάσισε την αναστολή της απεργίας, αφού μετέθεσε το χρόνο έναρξης της μετά μία εβδομάδα. Ύστερα όμως από αναβολή της συνεδρίασης του ΚΥΣΥΜ η διοίκηση της Α εγνωστοποίησε με τηλεγράφημα στο Χ την απόφασή της να πραγματοποιήσει την απεργία κατά το χρονικό διάστημα από 16:00 την 27-12-1985 έως 16:00 την 31-12-1985.

Εδώ σημειώνουμε πως τα αιτήματα της Α ήταν τρία τα οποία τα δύο τελευταία ήταν χωρίς ιδιαίτερη σημασία και απλώς προστέθηκαν για να ενισχύσουν το πρώτο.

απόφαση: Τα αιτήματα αυτά των εναγομένων, τυγχάνουν κατά την κρίση του δικαστηρίου, μη νόμιμα, ως αντικείμενα στην από 18-10-1985 Π.Ν.Π. που είναι νόμος κατ' εξοχήν δημοσίας τάξεως, με την οποία εισάγονται μέτρα προς προστασία της Εθνικής οικονομίας.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη λόγω Π.Ν.Π.

14. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 35/1986 (Ε.Ε.Δ. 45, σελ. 132)

περιστατικό

Η Α διατηρεί εργοστάσιο κατασκευής ελαστικών κ.λ.π. Οι αμοιβές των εργαζομένων καθορίζονται κάθε χρόνο από ιδιωτικά συμφωνητικά. Πριν λήξει λοιπόν της συγκεκριμένης χρονιάς το συμφωνητικό καταγγέλθηκε το με ημερομηνία 7 Δεκεμβρίου 1984 Ιδιωτικό συμφωνητικό. Το σωματείο Χ ήθελε μεγαλύτερες παροχές.

Οι εκπρόσωποι της Α δέχθηκαν να συζητήσουν με το Χ τα αιτήματα που δεν έχουν οικονομικό χαρακτήρα. Τα οικονομικά δεν δέχθηκε να τα συζητήσει διότι πίστευε πως τέτοιου είδους αιτήματα θα ήταν αντίθετα με την απαγόρευση που είχε θεσπισθεί σύμφωνα με την ημερομηνία 18 Οκτωβρίου 1985 Π.Ν.Π. Μάλιστα αν ενέδιδε σ' αυτά τα οικονομικά αιτήματα των εργαζομένων της θα της επιβαλλόταν με σχετική κοινή απόφαση των Υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Εργασίας πρόστιμο μέχρι 5% στα ακαθάριστα κέρδη της.

Έπειτα από την αποτυχία αυτών των διαπραγματεύσεων το σωματείο Χ κοινοποίησε στην Α ότι κατέρχονται σε απεργιακό αγώνα και ότι η Γ.Σ. εξουσιοδότησε την διοίκηση του Χ για τον τρόπο καθορισμού του απεργιακού αγώνα. Έτσι για την εβδομάδα από τις 2 Δεκεμβρίου 1985 μέχρι και τις 8-12-1985 θα πραγματοποιηθούν 24ωρες απεργίες. Επίσης προβλέφθηκε η ύπαρξη προσωπικού ασφαλείας. Επίσης έγκαιρη προειδοποίηση των αγώνων κάθε εβδομάδα. Η Α απ' αυτή την απεργία βλάπτεται σε πολύ μεγάλο βαθμό και γι' αυτό βρίσκεται σε αδιέξοδο.

απόφαση: Η απεργία των εργαζομένων στην Α είναι παράνομη, γιατί προσκρούει στις απαγορευτικές διατάξεις της με ημερομηνία 18 Οκτωβρίου 1985 Π.Ν.Π.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη λόγω Π.Ν.Π.

15. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 367/1986 (Ε.Ε.Δ. 45, σελ. 329)

περιστατικό

Από την γενική συνέλευση του επαγγελματικού σωματείου των εργατοϋπαλλήλων τσιμέντων ΤΙΤΑΝ που διατηρεί εργοστάσιο στο Καμάρι Βοιωτίας αποφάσισε την κήρυξη απεργίας με εξουσιοδότηση προς την διοίκηση του σωματείου. Η απεργία πραγματοποιήθηκε με την απόφαση της Γ.Σ. στις 19-2-1986 από τα μέλη του σωματείου εργατοϋπαλλήλων του εργοστασίου από 7:00 της 25-2-1986 μέχρι 7:00 ώρα της 26-2-1986. Μετά την πραγματοποίηση της παραπάνω 24ωρης απεργίας, με νεότερο έγγραφο που υπογράφηκε από τον πρόεδρο και το γενικό γραμματέα του Δ.Σ. του σωματείου στις 28-2-1986 γνωστοποίησαν στην δ/ση του εργοστασίου τσιμέντων στο Καμάρι για περαιτέρω κλιμάκωση των απεργιών. Σε περίπτωση μη ικανοποίησης των αιτημάτων για τα οποία έγινε η απεργία στις 25-2-1986 πρόκειται να κηρυχθεί 48ωρη απεργία των μελών του σωματείου για την Τετάρτη και Πέμπτη 5-3-1986 και 6-3-1986 που θα λήγει την 7:00 ώρα της 7-3-1986 με την επιφύλαξη ορισμού προσωπικού ασφαλείας εάν συντρέχουν γι' αυτό λόγοι. Τα αιτήματα για την ικανοποίηση των οποίων πραγματοποιήθηκε η απεργία της 25-2-1986 και κηρύχθηκε η 48ωρη στις 5-3-1986 και 6-3-1986, αναφέρονται στην πληρωμή των ημερομισθίων της 6ης μέρας της εβδομάδας μετά το πενθήμερο εβδομαδιαίας εργασίας, και των ημερών αναπαύσεως και όταν συμβαίνει να συμπίπτουν με ημέρες εξαιρέσιμες.

απόφαση: Το δικαστήριο κηρύσσει παράνομη την απεργία που έγινε από το σωματείο στις 25-2-1986 και να απαγορευθεί σαν παράνομη κάθε άλλη απεργιακή κινητοποίηση που στηρίζεται στην ίδια από 19-2-1986 απόφαση της γενικής συνέλευσης του σωματείου και στην χορήγηση από αυτήν εξουσιοδότηση στην διοίκηση του σωματείου που έχει σαν σκοπό την ικανοποίηση οικονομικού περιεχομένου αιτημάτων, που η ικανοποίηση τους δεν είναι δυνατή από την ισχύ της από 18-10-1985 Π.Ν.Π.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη λόγω Π.Ν.Π.

16. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2014/1986 (Ε.Ε.Δ. 45, σελ. 898)

περιστατικό

Το σωματείο Χ αποτελεί πρωτοβάθμιο επαγγελματική οργάνωση με μέλη τα οποία εργάζονται με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στην Α. Ανώνυμη εταιρεία. Το σωματείο Χ του οποίου το καταστατικό δεν προσκομίστηκε διατύπωσε στις 21-1-1986 με πρωτόκολλο 10, χωρίς να διευκρινίζεται ποιο είναι το φυσικό πρόσωπο προς το οποίο απευθύνεται ούτε βάσει ποιας διάταξης του καταστατικού ή ποιας απόφασης του Δ.Σ. προς την Α αιτήματα οικονομικά και θεσμικά.

Στις 24-1-1986 η Α ανακοίνωσε ότι δεν μπορεί να υποστεί την από 18-10-1985 Π.Ν.Π. ως προς τον καθορισμό της ΑΤΑ του μισθού και ότι τα δικαιώματα των μελών του Χ δύναται να περιοριστούν. Το Χ επέμεινε και προέβη σε απεργίες. Ειδικότερα στις 28-2-1986 προέβη σε δίωρη στάση εργασίας. Δεν αποδείχθηκε ότι η απόφαση του Δ.Σ. λήφθηκε με την προβλεπόμενη πλειοψηφία, ούτε ότι υπήρχε απαρτία, ούτε ποιος ήταν ο αριθμός των μελών.

Αργότερα στις 6-3-1986 προέβη το Χ σε απεργία διαρκείας μιας μέρας και δύο ημερών στις 19 έως 21-3-1986. Και εδώ δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις του ν. 1264/1982. Δεν αποδείχθηκε δηλαδή εάν η απόφαση της Γ.Σ. λήφθηκε κατά το νόμο και το καταστατικό (δεν έχει προσκομισθεί), απαρτία και πλειοψηφία. Γνωστοποίηση δεν έγινε στον εκπρόσωπο της Α με έδρα την Αθήνα αλλά στο κατάστημα Διαβάτες χωρίς να προκύπτει ότι σ' αυτόν απευθύνθηκαν ήταν ο εκπρόσωπος της εταιρείας και χωρίς να προκύπτει εάν ο εκπρόσωπος έλαβε γνώση του εγγράφου και της κηρύξεως των απεργιών ένα 24ωρο πριν.

απόφαση: Ο σκοπός της απεργίας που έγκειται στον τρόπο αύξησης των αποδοχών των εργαζομένων συνιστά διαφορά στρεφόμενη περί την ερμηνεία και περί την εφαρμογή του νόμου και δη της ως άνω Π.Ν.Π. της προσηκόντως κυρωθείσης νομοθετικώς.

Είναι όμως πρόδηλο ότι η τοιαύτη διαφορά δεν δύναται να αποτελέσει σκοπό απεργιακού αγώνα λόγω του προεκτεθέντος χαρακτήρος του και εφ' όσον αυτήν δεν απορρέει εξ αδικοπρακτικής βουλήσεως του εργοδότη. Τα υπόλοιπα αιτήματα του Χ δεν προσδιορίζονται ως εξετέθη μετά σαφήνειας αλλά και το Χ δεν επιμένει στην απεργία για την επίλυση αυτών.

Για όλους τους παραπάνω λόγους η απεργία είναι παράνομη.

*** Η αιτιολογία όμως δεν είναι ορθή, διότι στηρίζεται η αναγνώριση της ακυρότητας και στην κατάχρηση. Επίσης στο αιτιολογικό δεν αναφέρονται όλοι οι λόγοι που στηρίζουν το παράνομο της απεργίας.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη λόγω Π.Ν.Π.
- μη σωστός τρόπος απόφασης της απεργίας.
- γνωστοποίηση σε λάθος πρόσωπο και όχι έγκαιρα.

17. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4894/1986 (Ε.Ε.Δ. 46, σελ.126)

περιστατικό

Το προσωπικό της εταιρείας Χ κήρυξε απεργιακές κινητοποιήσεις, τις οποίες πραγματοποίησε στις 28, 29, 30 Νοεμβρίου 1986 και 1 και 2 Δεκεμβρίου 1986 εξακολουθεί να την πραγματοποιεί μέχρι και τη συζήτηση της αγωγής (5 Δεκεμβρίου 1986). Αιτήματα ήταν οικονομικά (καταβολή έκτακτης οικονομικής ενίσχυσης, καταβολή υπολοίπου πριμ παραγωγής), και μη οικονομικά (βελτίωση των όρων της ασφαλιστικής κάλυψης των εργαζομένων, τοποθέτηση αυτόματων πωλητών για προμήθεια σάντουιτς, κατασκευή στέγαστρου για τα αυτοκίνητα των εργαζομένων, επέκταση των χώρων εργασίας, λόγω στενότητας και υπαγωγή στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα (ομάδα εργαζομένων με την ειδικότητα του συντηρητή).

απόφαση: Το δικαστήριο οδηγείται στο συμπέρασμα ότι οι απεργιακές κινητοποιήσεις που κήρυξε η γενική συνέλευση των μελών της εταιρείας Χ, και που εξακολουθούν ακόμη, είναι άκυρες σαν καταχρηστικές αφού τα αιτήματά τους εκτός από της έκτακτης οικονομικής ενίσχυσης, από την διεκδίκηση του οποίου παραιτήθηκε το πρώτο εναγόμενο, αφού άλλωστε ήταν παράνομο, αφού ευθέως προσέκρουσε στην από 18-10-1985 Π.Ν.Π. του Π.τ.Δ. Οι απεργίες αυτές ήταν καταχρηστικές για το λόγο ότι το όφελος το οποίο προσδοκούν οι εργαζόμενοι, τα αιτήματα για τα οποία κηρύχθηκαν, ικανοποιήθηκαν, ή έχουν δρομολογηθεί για ικανοποίηση είναι αντίστροφα ανάλογα με τη ζημιά που υφίσταται η εταιρεία Χ για την εξακολούθηση αυτήν, αλλά και τη ζημιά που υφίσταται η εθνική οικονομία από τη μη καταβολή Φ.Κ.Ε. και φόρου χαρτοσήμου.

Δηλ. κηρύχθηκαν άκυρες, σαν καταχρηστικές οι απεργιακές εκδηλώσεις που έλαβαν χώρα στις 28, 29, 30 Νοεμβρίου 1986, 1 και 2 Δεκεμβρίου 1986 και εξακολουθούν μέχρι την σύσταση της αγωγής στο ακροατήριο (5-12-1986). Διατάχθηκε η διακοπή των απεργιακών αυτών εκδηλώσεων και η απαγόρευση πραγματοποίησης αυτών στο μέλλον με τα ίδια αιτήματα.

παρατηρήσεις:

- μη δυνατότητα ικανοποίησης των αιτημάτων από τον εργοδότη λόγω Π.Ν.Π.
- όταν το κέρδος από τα αιτήματα των εργαζομένων είναι αντιστροφως ανάλογο προς την ζημιά που υφίσταται η εταιρεία τότε η απεργία είναι καταχρηστική.

18. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΗ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2696/1989 (Ε.Ε.Δ. 49, σελ. 693)

περισιατικό

Η Χ απεφάσισε δια της κατά την 28/8/1989 γενικής συνέλευση την κήρυξη απεργίας με αίτημα "την ένταξη των υπολοίπων συναδέρφων - μηχανικών, οδηγών και εργατοτεχνιτών εκ την σ.σ.ε. συνεταιριστική εργαζομένων" και σε εκτέλεση της απόφασης αυτής απέχουν από την εργασία απεργούντες από 6/9/1989, 10 από το σύνολο των εργατοϋπαλλήλων, δηλ. οδηγοί, ο μηχ/κός, ο θερμαστής, συντηρ. μηχ/των κ.λ.π. ενώ οι υπόλοιποι προσέρχονται χωρίς να απασχολούνται, διότι με την αποχή από την εργασία των πιο πάνω ατόμων δεν λειτουργεί το εργοστάσιο.

απόφαση: Τα αιτήματα δεν είναι νόμιμα, διότι δεν συντρέχουν οι του Ταμείου και της συλλογικής σύμβασης εργασίας προβλεπόμενες προϋποθέσεις. Πέραν αυτών η τυχόν ικανοποίηση των αιτημάτων οδηγεί σε οικονομική καταστροφή της αιτούσας.

παρατηρήσεις:

- όταν το κέρδος από τα αιτήματα των εργαζομένων είναι αντιστρόφως ανάλογο προς την ζημιά που υφίσταται η εταιρεία τότε η απεργία είναι καταχρηστική.

19. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4502/1986 (Ε.Ε.Δ. 46, σελ. 123)

περιστατικό

Η εταιρεία Χ με αγωγή της, επιδιώκει να αναγνωρισθεί ότι εξαγγελθείσες από το σωματείο οκτώωρες στάσεις εργασίας στις 16, 19, 23, 27 και 30-12-1986 και 2, 5, 7-1-1987 και από ώρες 5:00 - 9:00 πμ. και 19:00 - 23:00 μμ. κάθε ημερομηνία βασικό αίτημα αυτών η αύξηση των αποδοχών τους, πιο αναλυτικά: η υπογραφή σ.σ.ε. 1984 με την οποία το σωματείο ζητεί την χορήγηση της ΑΤΑ του τελευταίου 4μηνου 1985 και 1-5, 1-9 και 31-12 του έτους 1986 την χορήγησή της σύμφωνα με τις ισχύουσες σ.σ.ε. μεταξύ Ε.Π.Τ.Α.Ο.Α.-Ο.Α. και Ο.Σ.Π.Α.-Ο.Α. την χορήγηση επιδόματος πτυχίου εκ ποσοστού 5% για κάθε έτος σπουδών και μέχρι 3 έτη το ανώτερο υπολογιζόμενο στο εισαγωγικό κλιμάκιο 1^ο της σ.σ.ε. 1984 στους μηχανικούς εδάφους - ΙΕΡΑ τον καθορισμό του ύψους επιδομάτων πτυχίων αυτών από 1-1-1986 σύμφωνα με το 10^ο κλιμάκιο της ανωτέρω σ.σ.ε., την κατοχύρωση του βασικού πτυχίου Υ.Π.Α. (Μ.Σ.Α.Υ) στο ύψος του 20% στο κλιμάκιο που πληρώνονται και τα υπόλοιπα πτυχία Α/110ο κλιμ., εισαγωγή του θεσμού επιδόματος πίστας του Μ./Ε. - ΙΕΡΑ μέλη του εναγόμενου σε ύψος 10% στο 1ο κλιμάκιο και ρύθμιση όλων των επιδομάτων θέσης του Μ/Ε - ΙΕΡΑ σε ανάλογη της προσφοράς τους βάση αύξηση 100%.

απόφαση: Οι απεργιακές κινητοποιήσεις του σωματείου ήταν παράνομες και καταχρηστικές από 18-10-1985 και οφείλεται στο γεγονός ότι τα αιτήματα είναι οικονομικά, αύξηση των αποδοχών των εργαζομένων ανεπίτρεπτα και κατά παράβαση των διατάξεων της παραπάνω Π.Ν.Π.

παρατηρήσεις:

- τα αιτήματα τα οποία σε άλλο έτος θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν νόμιμα και γενικά όλη η απεργία, λόγω του Π.Ν.Π. χαρακτηρίζεται παράνομη.

20. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΛΟΓΩ Π.Ν.Π.

‘ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 1101/1987, Τμ. Β’ (Ε.Ε.Δ. 46, σελ. 812)

περιστατικό

Τα μέλη του επαγγελματικού σωματείου εργαζομένων με απόφαση της γενικής συνέλευσης κήρυξε στις 3 Δεκεμβρίου 1985 απεργία εργαζομένων στο εργοστάσιο Χ και συνεχίστηκε από τότε με εβδομαδιαία προγράμματα χωρίς διακοπή μέχρι τις 14-1-1986 για την άρνηση ικανοποίησης των γνωστοποιηθέντων αιτημάτων, τα οποία περιλαμβάνουν: α) γενική αύξηση από 1-12-1985 στους μισθούς και τα ημερομίσθια, η οποία ανέρχεται για κάθε μισθωτό στο ποσό των 6.500 δρχ το μήνα. β) πρόσθετο ποσοστό στους βασικούς μισθούς 10% από 1-6-1986. γ) χορήγηση επιδόματος 5% για προϋπηρεσία από 18 έτη και άνω. δ) αύξηση της αποζημίωσης των μισθωτών που αποχωρούν από την υπηρεσία εξαιτίας συνταξιοδότησεως τους από 40% σε 60% του ποσού που προβλέπει ο ν. 2112/1920 και το β.δ. της 16/18 Ιουλίου 1920. ε) αύξηση των ημερών ετήσιας άδειας από 22 σε 25 ημέρες. στ) αμοιβή των ημερομίσθιων μισθωτών για τις ημέρες της πραγματικής τους απασχόλησης κάθε μήνα. ζ) ανακατάταξη των κλάσεων των εργαζομένων και η) επανακαθορισμό των αποδοχών των εργαζομένων.

απόφαση: Η απεργία που κηρύχθηκε με απόφαση της γενικής συνέλευσης των μελών του σωματείου ως μέσο για την ικανοποίηση των οικονομικών αιτημάτων, είναι παράνομη γιατί αντίκειται στις διατάξεις από 18-10-1985 Π.Ν.Π., η οποία από την έναρξη της ισχύος μέχρι την νομοθετική καθιέρωση της εισοδηματικής πολιτικής της κυβέρνησης απαγόρευσε κάθε είδους αύξηση των αποδοχών των εργαζομένων. Το Εφετείο κατέληξε στην ίδια κρίση με διαφορετική απολογία.

Το δικαστήριο υποχρέωσε το σωματείο να διακόψει την απεργία και μη κηρύξει νέα με τα ίδια αιτήματα, ορθά εφάρμοσαν τις διατάξεις των άρθρων 22 §2, 23 §1 και §2, και 106 §1 του Συντάγματος κα δεν παραβίασαν την κηρυχθείσα με το ν. 4205/1961 υπ’ αριθμ. 98/1949 διεθνή σύμβαση εργασίας με την οποία δόθηκαν οδηγίες προς την εσωτερική νομοθεσία των μερών να λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για την ενίσχυση και προώθηση διαδικασιών με τις οποίες ρυθμίζονται οι όροι απασχολήσεως των μισθωτών με συλλογικές συμβάσεις.

παρατηρήσεις:

- τα αιτήματα τα οποία σε άλλο έτος θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν νόμιμα και γενικά όλη η απεργία, λόγω του Π.Ν.Π. χαρακτηρίζεται παράνομη.

21. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΕ ΠΕΡΙΟΔΟ ΠΟΥ ΕΚΜΕΤΑΛΕΥΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΗ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 3189/1987 (Ε.Ε.Δ. 46, σελ.734)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Η εταιρεία Χ που εδρεύει στην Αθήνα και στο μετοχικό κεφάλαιο της οποίας μετέχουν με ποσοστό 39,4% η ΕΤΒΑ και η ΕΤΕΒΑ και τέσσερεις ξένες εταιρείες, διατηρεί στην Θεσσαλονίκη χαλυβουργείο ψυχρής εξέλασης χάλυβα, όπου παράγονται χαλυβδόφυλλα διαφόρων τύπων και ποιοτήτων που διατίθενται στην εγχώρια και ξένη αγορά. Το έτος 1984 ξέσπασε κρίση και τέθηκε λόγος μείωσης του προσωπικού της εταιρείας Χ και αυτό αναγνωρίστηκε από την Ε.Κ.Α.Χ. η οποία μαζί με τον ΟΑΕΔ ανέλαβε να επιδοτήσει με ποσό 54.000.000 δρχ. πρόγραμμα απολύσεων 120 ατόμων. Η εταιρεία Χ όμως προτίμησε την μέθοδο της καθιέρωσης κινήτρων για εθελουσία αποχώρηση προσωπικού και έτσι αποχώρησαν κατά τα έτη 1986, 1987 30 εργαζόμενοι, οι οποίοι εισέπραξαν αποζημιώσεις λόγω των κινήτρων 120 εκατ. δρχ. περίπου δηλαδή 4.000.000 δρχ. κατά μέσο όρο ο καθένας τα οποία καταβλήθηκαν από την εταιρεία και την ασφαλιστική εταιρεία ΕΘΝΙΚΗ Α.Ε.

Στις αρχές Απριλίου 1987 η εταιρεία έκανε προαγωγές και εσωτερικές μετακινήσεις 7 ατόμων στα διάφορα τμήματα για την κάλυψη των κενών που είχαν δημιουργηθεί από την εθελούσια αποχώρηση και συνταξιοδότηση. Η διοίκηση του σωματείου που είχε εκλεγεί θεώρησε ότι οι μεταβολές αυτές αποτελούν ανεπίτρεπτη μείωση του προσωπικού, την οποία δεν είχε δικαίωμα να την κάνει η εταιρεία Χ. Για το λόγο αυτό πραγματοποίησαν τρία στάσεις εργασίας που έλαβαν χώρα την 3-4-1987 χωρίς όμως 24ωρη προειδοποίηση της εταιρείας. Επακολούθησαν άλλες 2 στάσεις στις 9 και 13-4 για τις οποίες έγινε 24 προειδοποίηση της εταιρείας Χ. Παράλληλα συνήλθε η γενική συνέλευση και αποφάσισε την κλιμάκωση του απεργιακού αγώνα με εξουσιοδότηση προς την διοίκηση για το χρόνο εκδηλώσεως της και τη διάρκεια, με αιτήματα: 1) σταμάτημα της μονομερούς συνεχούς μειώσεως του προσωπικού από την εταιρεία Χ. 2) κατοχύρωση των ειδικοτήτων οι οποίες υπάρχουν στο εργοστάσιο από την σύσταση του με ταυτόχρονη διασφάλιση της εξέλιξης των εργαζομένων. 3) απομάκρυνση όλων των εργολάβων από το εργοστάσιο. 4) πρόσληψη παιδιών των εργαζομένων για την κάλυψη αναγκών συσκευασίας τελικών προϊόντων. 5) εργασία κατά τα Σάββατα όλου του προσωπικού ή εφαρμογή πενθήμερου για όλους με ελεύθερη μέρα το Σάββατο. 6) αυστηρή τήρηση των μηνιαίων προγραμμάτων όπως προβλέπει η συμφωνία περί 5νθήμερου.

Στα πλαίσια της απόφασης αυτής κηρύχθηκε μετά 24ωρη απεργία της 29/30-4-1987 5νθήμερη απεργία 2/7-5 και 10μερη απεργία 7-17/5.

απόφαση: Οι προαναφερθείσες απεργιακές κινητοποιήσεις που κήρυξε νόμιμα το διοικητικό συμβούλιο της πρωτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης από την στάση της 3-4-1987 είναι παράνομη γιατί έγινε χωρίς προειδοποίηση της. Είναι επίσης καταχρηστικές (όπως καταχρηστικό είναι το 5 και 6 αίτημα) και η καταχρηστικότητα αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι οι κινητοποιήσεις έγιναν σε περίοδο που η εταιρεία υφίσταται υποχρέωση εκτέλεσης των παραγγελιών

(συνολική αξία 890.000.000 δρχ.) η καθυστέρηση εκτέλεσης οδήγησε σε ζημιά εκατομμυρίων για την εταιρεία X και συνδιασμό με την μη λειτουργία της επιχείρησης.

{ Διατάσσεται απαγόρευση από το σωματείο πραγματοποίησης αυτών των απεργιών στο μέλλον με τα ίδια αιτήματα και σε περίπτωση που δεν συμμορφωθεί το σωματείο με την υποχρέωση αυτή θα απαγγελθεί σε βάρος των νομίμων εκπροσώπων του προσωπικού κράτηση και χρηματική ποινή κατά το διατακτικό. }

παρατηρήσεις:

- αιτήματα τα οποία γίνονται σε περίοδο που εκμεταλεύονται την ανάγκη του εργοδότη είναι καταχρηστικά.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Α

Στην ομάδα Α είναι όλα εκείνα τα περιστατικά στα οποία ο εργοδότης δεν μπορεί να ικανοποιήσει τα αιτήματα των εργαζόμενων, είτε γιατί δεν έχει την οικονομική δυνατότητα, είτε γιατί απαγορεύονται από το νόμο (παράνομα αιτήματα), είτε γιατί ήταν στην αρμοδιότητα Υπουργείου.

Οι απεργίες μέχρι το 1981 (εδώ σημειώνουμε ότι τα σχόλια αναφέρονται στο μεγαλύτερο ποσοστό των απεργιών π.χ. σε σύνολο 10 περιστατικών μέχρι το 1981 εάν τα 6 ή 7 έχουν κοινό σημείο τα σχόλια θα γίνουν σ' αυτά.) παρουσιάζουν το φαινόμενο της μη οικονομικής δυνατότητας ικανοποίησης από τον εργοδότη.

Από το 1981 και μετά όμως ο εργοδότης και πάλι δεν μπορεί να ικανοποιήσει π.χ. οικονομικά αιτήματα (κυρίως αυτό συμβαίνει από τις 18-10-1985 λόγω των απαγορευτικών διατάξεων) και γενικά υπάρχουν σ' αυτή την περίοδο αιτήματα των εργαζομένων που κατά ένα μεγάλο ποσοστό είναι αντίθετα σε κάποια ρύθμιση ή διάταξη με αποτέλεσμα από την μια ο εργοδότης να μην μπορεί να επέμβει αλλά και από την άλλη ζημιώνεται. Παρακάτω σε κάποια ομάδα υπάρχει μια σειρά περιστατικών που ακριβώς επειδή είναι αντίθετα σε κάποιο νόμο χαρακτηρίζονται οι απεργίες παράνομες και καταχρηστικές.

Λόγοι που συνιστούν το παράνομο και το καταχρηστικό των ανωτέρω απεργιών είναι συνοπτικά τα παρακάτω:

1) αιτήματα που αντιβαίνουν σε Π.Ν.Π. χαρακτηρίζουν μία απεργία παράνομη. ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ 35/1983.

2) όταν τα αιτήματα είναι μη ουσιώδη τότε μια απεργία είναι παράνομη και καταχρηστική λόγω μη δυνατότητας ικανοποίησης των αιτημάτων ως μη ουσιώδη. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 7588/1979.

3) απεργία που γίνεται για επαναπρόσληψη απολυμένου προσωπικού είναι καταχρηστική διότι οι απολυμένοι για να δικαιωθούν μπορούν να καταφύγουν στα αρμόδια δικαστήρια. ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 5353/1965.

4) αιτήματα τα οποία δεν μπορεί να ικανοποιήσει εργοδότης δεν αποτελούν λόγο για απεργία. ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 5353/1965.

5) τα νόμιμα αιτήματα δεν μπορούν να επηρεάσουν στο σύνολό της μια παράνομη απεργία και το αντίθετο. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 920/1983.

6) όταν το κέρδος από τα αιτήματα των εργαζομένων είναι αντιστρόφως ανάλογα προς την ζημιά που υφίσταται η εταιρεία τότε η απεργία είναι καταχρηστική. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4894/1986.

7) αιτήματα τα οποία γίνονται σε περίοδο που εκμεταλεύονται την ανάγκη του εργοδότη είναι καταχρηστικά. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 3189/1987.

ΟΜΑΔΑ Β

Απεργίες παράνομες και καταχρηστικές λόγω:

1. έλλειψης προσωπικού ασφαλείας
2. αιτημάτων μη ουσιωδών
- και 3. έλλειψης γνωστοποίησης.

12. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΗΡΥΞΗΣ ΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΧΩΡΙΣ ΤΥΠΟ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΟΣ 485/1965 (Ε.Ε.Δ. 25, σελ. 166)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Ο Α, ο οποίος συνδέεται με σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου με την εταιρεία Υ μετά τη λήξη της απεργίας που κηρύχθηκε και στην οποία μετείχε, επέστρεψε στην εργασία του αλλά δεν έγινε δεκτός. Η απεργία στην οποία μετείχε ο Α κηρύχθηκε στις 4 Ιουνίου του 1965 χωρίς να έχει τηρηθεί ο απαραίτητος τύπος για την κήρυξή της. Εκτός όμως από αυτό δυο μήνες πριν εξέφραζαν το θαυμασμό τους, στην εταιρεία Υ, μαζί με την ευγνωμοσύνη τους. Επίσης προ διμήνου γίνονταν διαπραγματεύσεις για υπογραφή νέας εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής σύμβασης εργασίας. Όμως οι εργαζόμενοι δεν περίμεναν αλλά ζητούσαν και περισσότερα. Η υπογραφή της νέας αυτής σύμβασης έγινε στις 18 Ιουνίου του 1965 και δημοσιεύτηκε σε τοπική εφημερίδα στις 20 Ιουνίου. Οι απεργοί όμως όχι μόνο δεν σταμάτησαν την απεργία αλλά την συνέχισαν προβάλλοντας αιτήματα δευτερεύουσας σημασίας. Υπήρξαν και επεισόδια μεταξύ των οποίων και παρεμπόδιση αυτών που ήθελαν να εργαστούν.

Ανεξάρτητα όμως από αυτά η εταιρεία Υ κάλεσε στις 19 Ιουνίου 1965 το σωματείο με τον Α και τους είπε να επιστρέψουν στην εργασία τους αλλιώς η άρνησή τους θα θεωρηθεί παραίτηση από την σύμβαση εργασίας. Μετά από γενική συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στις 22-6-1965 αποφασίστηκε δια βοής η συνέχιση της απεργίας. Κατόπιν αυτού η εταιρεία Υ με εξώδικο δήλωση κοινοποίησε στον καθένα την απόλυση του ως παραίτηση από τη σύμβαση εργασίας.

απόφαση: Επειδή, κατ' ακολουθία των εργαζομένων υπήρξε αδικαιολόγητη προβολή βελτίωση των οικονομικών όρων της εργασίας, την χωρίς τύπο απόφαση κήρυξη της απεργίας, επειδή κηρύχθηκε κατά την διάρκεια διαπραγματεύσεων και επειδή συνεχίστηκε μετά την υπογραφή νέας σύμβασης με αιτήματα δευτερεύουσα, επ' αόριστο διάρκεια και με επεισόδια, το Δικαστήριο πείσθηκε ότι η απεργία έγινε κατά κατάχρηση δικαιώματος και εναντίον των αρχών της καλής πίστης.

Συνέπεια: λύση της συμβάσεως με υπαιτιότητα του Α.

παρατηρήσεις:

- όταν η απεργία κηρύσσεται κατά την διάρκεια διαπραγματεύσεως για σ.σ.ε. αποτελεί κατάχρηση δικαιώματος.

23. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΕΓΚΑΙΡΑ ΚΑΙ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΙ ΕΛΛΕΙΨΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4482/1978 (Ε.Ε.Δ. 37, σελ. 722)

περιστατικό

Η Χ προσελήφθη στις 1-12-1976 από το κοινοφελές ίδρυμα Υ το οποίο διατηρεί νοσοκομείο, με σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου ως πτυχιούχος αδερφή νοσοκόμος.

Τον Οκτώβριο του 1977 ιδρύεται σύλλογος στο νοσοκομείο Α και στις 16-11-1977 ιδρύεται στο ίδρυμα - νοσοκομείο Υ σύλλογος. Στις 25-11-1977 κοινοποιείται στο ίδρυμα Υ η ίδρυση του συλλόγου και ζητούν συζήτηση. Στις 13-12-1977 ξαναζητούν συζήτηση για να συζητήσουν για τα δώρα των Χριστουγέννων κ.λ.π. Στις 23-1-1978 στέλνουν έγγραφο (γραμματέας η Χ) όσον αφορά το δωρο του εργατοτεχνικού προσωπικού.

Στις 24-2-1978 κηρύσσεται στάση εργασίας η οποία δεν έχει ανακοινωθεί στο νοσοκομείο Υ, στο οποίο και επικρατεί χάος. Μαζί με άλλους και η Χ λαμβάνουν πρωτοβουλία και παρακινούν το προσωπικό σε στάση εργασίας. Η Χ έρχεται σε σύγκρουση με την αστυνομία. Στις 28-2-1978 λαμβάνει γνώση το νοσοκομείο Υ για 24ωρη απεργία στις 1-3-1978 (η ανακοίνωση υπογράφεται από τον πρόεδρο και την Χ). Την ίδια μέρα δίδεται κατάσταση με το προσωπικό ασφαλείας. Η δ/ση του νοσοκομείου Υ κρίνει ανεπαρκές το προσωπικό. Το νοσοκομείο Υ λαμβάνει γνώση από το Σύνδεσμο Υγειονομικών Υπαλλήλων Αθηνών-Πειραιά πως η απεργία είναι για κλινικές και όχι για νοσοκομεία. Την 1-3-1978 δημιουργείται χάος ενώ εμποδίζονται γιατροί να εργαστούν. Μετά από τηλεφώνημα το νοσοκομείο Υ πληροφορείται ότι τα άλλα νοσοκομεία δεν απεργούν. Την επόμενη καλούνται σε απολογία ο πρόεδρος, η Χ και κάποιος τρίτος. Μετά το νοσοκομείο Υ λαμβάνει αναφορά για τα δραματικά γεγονότα που εξελίχθηκαν. Στις 14-3-1978 αποφασίζεται από το Δ.Ε. του νοσοκομείου Υ η καταγγελία σύμβασης του προέδρου και της Χ. Στις 18-3-1978 ανακοινώνεται από το σύλλογο η απόφαση της απόλυσης. Από την ομοσπονδία ζητούνται εξηγήσεις οι οποίες και δίδονται από το νοσοκομείο Υ.

απόφαση: Η Χ αν και δεν κήρυξε την στάση εργασίας, εντούτοις εν γνώσει της παρέβη τις βασικές διατάξεις του 9 κεφαλαίου του ν. 330/1976 και επίσης τις διατάξεις των άρθρων 36 και 37 αλλά και του άρθρου 33 του νόμου αυτού, δεν γνωστοποίησε ως γραμματέας που ήταν 8 μέρες πριν στο νοσοκομείο Υ για την απεργία. Επίσης δεν μερίμνησε για το αναγκαίο προσωπικό ασφαλείας (παράνομη απεργία).

παρατηρήσεις:

- έλλειψη προσωπικού ασφαλείας
- μη έγκαιρη προειδοποίηση

24. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΔΕΝ ΑΣΚΕΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ
ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2800/1979 (Ε.Ε.Δ. 38, σελ. 669)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Ο Α προσελήφθη κατά το έτος 1964 με σύμβαση μισθώσεως εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου από τον νόμιμο εκπρόσωπο της ΔΕΗ, επιχ/ση κοινής ωφέλειας, έχει την ιδιότητα του αρχιτεχνίτου της Τ4 κατηγορίας και είναι κάτοχος από τις 19-7-1976 του μισθολογικού κλιμάκιου 9. Ο Α είναι μέλος της πρωτοβάθμιας επαγγελματικής οργάνωσης μισθωτών της ΔΕΗ με την επωνυμία "Ένωση Τεχνιτών ΔΕΗ" και επίσης είναι μέλος των μισθωτών του :α) συλλόγου πτυχιούχων εργοδηγών ΔΕΗ και β) πανελληνίου συλλόγου ηλεκτρονικών ΔΕΗ και με απόφαση των διοικήσεων τους για την προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών συμφερόντων των εργαζόμενων μελών κήρυξαν από κοινού απεργία διαρκείας και την γνωστοποίησαν στην ΔΕΗ από τις 13-12-1978 με την οποία ρητά δηλώνουν ότι με εφαρμογή του άρθρ. 37 ν. 330/1976 και απόφαση των διοικητικών συμβουλίων τους "εξαιρούν όλα τα μέλη των δυνάμεων για την αντιμετώπιση εκτάκτων ή ζωτικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου εκτός τα μέλη διοικήσεως τους και 12 ονομαστικά αναφερόμενους και μεταξύ αυτών και ο αρχιτεχνίτης ΑΚ. της ενώσεως τεχνιτών ΔΕΗ.

Η ΔΕΗ διαφώνησε πλήρως προς την απεργία και την θεώρησε καταχρηστική και ενάντια στις αρχές της καλής πίστης και με εξαίρεση το προσωπικό ασφαλείας.

Για την επίλυση αυτής της διαφωνίας της ΔΕΗ και της συνδικαλιστικής οργάνωσης για τον αριθμό και την ειδικότητα του αναγκαίου προσωπικού ασφαλείας και του εξαιρετέου αυτού δεν ακολούθησε η συνδικαλιστική οργάνωση την νόμιμη διαδικασία της προσφυγής στον Πρόεδρο του Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου για την επίλυση της διαφωνίας αυτή. Η συνδικαλιστική οργάνωση (Ένωση Τεχνιτών ΔΕΗ, ΕΤΕ) από την 12-12-1978 ανακοίνωσε προς τα μέλη της και καθόρισε: α) τις έκτακτες και ζωτικές ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. β) εξαιρούμενο προσωπικό και καθόρισε την εργασία που θα εξετελούσαν.

Το εξαιρούμενο προσωπικό στο τόπο εργασίας κατά το χρονικό διάστημα από 14 έως 20-12-1978 και κατά το κανονικό ωράριο χωρίς να θέσει τις υπηρεσίες της στην ΔΕΗ άλλα αναμένουν εντολές από την επαγγελματική οργάνωση για την αντιμετώπιση περιορισμένου αριθμού περιπτώσεων.

απόφαση: Η ανωτέρω απεργία της συνδικαλιστικής οργάνωσης του (ΕΤΕ) μη τηρώντας τις νόμιμες προϋποθέσεις και τις διατάξεις του άρθρου 37 §2 ν. 330/1976 σε διαφωνία της εργοδότης για τον αριθμό και την ειδικότητα του αναγκαίου προσωπικού ασφαλείας είναι μη νόμιμος για το λόγο ότι το σωματείο δεν είχε εξαιρέσει νόμιμα από την απεργία για την εξασφάλιση στοιχειωδούς λειτουργίας της ΔΕΗ που όφειλε να προσφέρει τις υπηρεσίες της και τις εντολές της εργοδότης κα όχι της συνδικαλιστικής οργάνωσης, προκαλώντας σύγχυση στο πρόσωπο του εργαζόμενου των ιδιοτήτων του εργαζόμενου και εργοδότη.

Η απεργία είναι παράνομη γιατί ενώ προσήλθαν στον τόπο εργασίας τους, το προσωπικό ασφαλείας, χωρίς όμως να προσφέρουν

την πραγματική και προσήκουσα υπηρεσία τους υπό των εντολών της εργοδότης και ορθά η ΔΕΗ περιέκοψε τις αποδοχές αυτών του αντίστοιχου χρόνου από 15 έως 20-12-1978, γιατί δεν εργάσθηκαν και είναι απορριπτέο η αγωγή έως κατ' ουσία αβάσιμος κατά την πρώτη αυτή βάση.

παρατηρήσεις:

- το προσωπικό ασφαλείας ενώ υπάρχει δεν ασκεί τα καθήκοντα του.

25. ΑΠΕΡΓΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

‘ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 788/1980 Τμ. Β’ (Ε.Ε.Δ. 39, σελ. 594)

περιστατικό

Η Χ έχει ιδρύσει εργοστάσιο το οποίο και λειτουργεί επί 24ώρου βάσεως. Επίσης οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο ιδρύουν σωματείο. Στις 27-6-1978 αποφασίζουν την κήρυξη απεργίας για τις 3 και 4 Ιουλίου 1978. Κατεβαίνουν σε αυτή την απεργία αλλά χωρίς προσωπικό ασφαλείας. Εκτός αυτού απείλησαν και με κατάληψη των χώρων εργασίας. Η απεργία δημιούργησε πολλά προβλήματα στην επιχ/ση και το εργοστάσιο αναγκάστηκε από τους 500 να μειώσει το προσωπικό της σε 140 επειδή δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

απόφαση: Η ανωτέρω απεργία είναι παράνομη λόγω παράβασης εκ μέρους των εργαζομένων που αποτελούν την διοίκηση του σωματείου, της παρατεθείσης διατάξεως του άρθρου 37 §1 του ν. 330/1976. (Σε περίπτωση διαφωνίας για τον αριθμό του προσωπικού ασφαλείας αποφαινεται στον πρόεδρο ΠΑΔΔ).

26. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΛΗΞΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 2309/1982 (Ε.Ε.Δ. 41, σελ. 835)

περιστατικό

Η Χ ισχυρίζεται ότι το Υ με την 7/29-10-1982 ανακοίνωση του την 17:00 ώρα στις 29-10-1982 γνωστοποίησε ότι κατέρχονται τα μέλη του σε απεργία διαρκείας λόγω απολύσεως του προσφάτως καταστάντος μέλους του Β.Λ. Η απεργία διαρκείας άρχισε στις 7:00πμ. της 1ης Νοεμβρίου 1982 συνεχιζόμενη από τότε. Προηγήθηκαν δύο στάσεις εργασίας, την 29-10-1982 δηλ. την ημέρα προειδοποίησης, η πρώτη από την 12:00πμ. έως 15:30 και η δεύτερη (δεύτερη απογευματινή βάρδια) από 15:00 έως 22:00.

απόφαση: Η διαδρομή της προθεσμίας αρχίζει από το Σάββατο 30-12-1982 λήγει δε την 19:00 ώρα της επόμενης δηλ. 7μμ. στις 31-10-1982. Επειδή όμως είναι Κυριακή η προθεσμία λήγει την 7:00μμ της 1ης Νοεμβρίου του 1982. Η απεργία όμως άρχισε το πρωί της 1ης Νοεμβρίου δηλαδή πριν παρέλθει η προθεσμία και γι' αυτό η απεργία δεν είναι νόμιμη. Επίσης και οι στάσεις εργασίας που προηγήθηκαν, χωρίς προειδοποίηση αποτελούν στην ουσία απεργία μη νόμιμη.

παρατηρήσεις:

- δεν έχει παρέλθει η προθεσμία για την απεργία.

27. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΜΗ ΟΥΣΙΩΔΗ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 333/1980 (Ε.Ε.Δ. 39, σελ. 538)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Στις 27-9-1979 αποφασίστηκε ομόφωνα και με μυστική ψηφοφορία από το Δ.Σ. της Χ απεργία από της 27-9-1979 και ώρα 18:00 έως 28-9-1979 την ίδια ώρα. Οκτώ μέρες πριν είχε ανακοινωθεί στην εταιρεία Υ και στους Υπουργούς Μεταφορών και εργασίας. Στο έγγραφο ανέφεραν τα αιτήματά τους από τα οποία άλλα ήταν ουσιώδη και άλλα όχι.

απόφαση: Επειδή τα αιτήματα, δηλαδή ορισμένα από αυτά, ήταν μη ουσιώδη η απεργία χαρακτηρίζεται ως καταχρηστική.

(Εδώ αναφέρουμε ότι η εταιρεία Υ είναι αεροπορική εταιρεία και η απεργία ζημίωσε σοβαρά αυτή τόσο χρηματικά όσο και από άποψη εμπιστοσύνης).

παρατηρήσεις:

- μη ουσιώδη αιτήματα

28. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΗΡΥΞΗΣ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΜΟΔΙΟ ΟΡΓΑΝΟ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΔΡΑΜΑΣ 20/1983 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 213)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Στην Δράμα το επαγγελματικό σωματείο με την επωνυμία "Σωματείου Υπαλλήλων και Εργατών της Αθηναϊκής Χαρτοποιίας Σόφτεξ", με απόφαση του Διοικητικού συμβουλίου αποφασίσθηκε η πραγματοποίηση στάσεων εργασίας κατά το χρονικό διάστημα από 13-11-1982 έως τις 16-11-1982. Οι στάσεις αυτές είχαν χρονική διάρκεια τέσσερις περίπου ώρες την ημέρα και η απόφαση πραγματοποιήσεως της εγνωστοποιήθη προφορικά στην εταιρεία πριν μιάνιση περίπου ώρες κάθε φορά. Στην συνέχεια στις 16 Νοεμβρίου του έτους 1982 και ώρα 10:30μμ. το σωματείο γνωστοποίησε στο νόμιμο εκπρόσωπό της εταιρείας, προφορικά ότι αποφασίσθηκε από το διοικητικό συμβούλιο του σωματείου στις 17-11-1982 πραγματοποίηση 24ώρου απεργίας από τα μέλη του σωματείου που συνεχίστηκε μέχρι και του χρόνου της αγωγή (18-11-1982).

απόφαση: Αναγνωρίζει ως παράνομες τις στάσεις εργασίας την 13, 14, 15 και 16 Νοεμβρίου του 1982 και την 24ωρη απεργία της 17ης Νοεμβρίου του έτους και την συνέχιση της απεργίας μέχρι τις 18-11-1982.

Είναι παράνομες γιατί δεν είναι σύμφωνες προς τις εκτεθείσες διατάξεις της §1 του άρθρου 20 του ν. 1264/1982 γιατί δεν αποφασίσθηκαν αυτές από την γενική συνέλευση των μελών του σωματείου και μάλιστα με μυστική ψηφοφορία, ούτε γνωστοποιήθηκαν στην εταιρεία πριν 24 ώρες από την πραγματοποίησή τους, δεν καθορίσθηκε ο αριθμός των πραγματοποιηθησομένων στάσεων εργασίας ούτε η χρονική διάρκεια αυτών και καμιά γνωστοποίηση δεν έγινε για την συνέχιση αυτών και μέχρι ποιού χρονικού διαστήματος.

Διατάσσετε η διακοπή αυτών και κηρύσσει την παρούσα προσωρινως εκτελεστή. Απειλεί χρηματικής ποινής 100 δραχμών και προσωπική κράτηση έξι μηνών σε βάρος των εκπροσώπων του σωματείου σε περίπτωση συνεχίσεως των παρανόμων κηρυχθέντων στάσεως εργασίας και της απεργίας.

παρατηρήσεις:

- μη απόφαση απεργίας από το αρμόδιο όργανο
- μη γνωστοποίηση
- μη γνωστοποίηση για συνέχιση της απεργίας.

29. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 610/1984 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 477)

περιστατικό

Στις 7-11-1983 το διοικητικό συμβούλιο του σωματείου Χ αποφασίζει την κήρυξη από τις 7πμ. της 8-11-1983 απεργίας αορίστου διάρκειας μέχρι οσότου επαναπροσληφθεί ο ΣΘ. Η απόφαση αυτή διατυπώνεται με έγγραφο (7-11-1983) του σωματείου Χ υπογραφόμενο από τον Πρόεδρο και τον γραμματέα του Δ.Σ και κοινοποιήθηκε αμέσως. Η διαδρομή της προθεσμίας αρχίζει από τις 8-11-83 και λήγει την 19:00 της επομένης δηλ. στις 7:00μμ. της 9-11-83. Η απεργία άρχισε πριν την παρέλευση της προθεσμίας.

Το σωματείο γνωστοποίησε στην Α ότι θα συνεχίσουν την απεργία στις 24-12-1983. Σ' αυτή την δεύτερη απεργία δεν υπήρχε προσωπικό ασφαλείας. Εκτός όμως απ αυτό από μεμονωμένους απεργούς υπήρξαν επεισόδια.

απόφαση: Επειδή η πρώτη απεργία άρχισε πριν την παρέλευση της προθεσμίας είναι παράνομη. Επειδή, επίσης η δεύτερη απεργία είναι παράνομη, δεν καθορίστηκε το προσωπικό ασφαλείας. Δεν είναι όμως καταχρηστική διότι τα επεισόδια έγιναν από μεμονωμένα άτομα και όχι μέσα από το ίδιο το σωματείο Χ.

παρατηρήσεις:

- έλλειψη προσωπικού ασφαλείας

30. ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΟΠΟΥ ΣΤΗΝ ΜΕΝ ΠΡΩΤΗ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΕΝΩ ΣΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΓΙΝΕ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΩΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4507/1983 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 400)

περιστατικό

Στην εταιρεία Χ κατόπιν αποφάσεως του Δ.Σ. του σωματείου Υ πραγματοποίησε απεργία στις 6-11-1983. Στην εταιρεία Χ δεν έγινε προειδοποίηση γι'αυτή την απεργία. Την ίδια μέρα δηλ. στις 6/11/1983 στις 15:00μμ. το σωματείο Υ γνωστοποίησε στην Χ ότι μετά από απόφαση του Δ.Σ. αποφασίστηκε η συνέχιση της απεργίας και την επόμενη δηλ. 7/11/1983 και από ώρας 7:00πμ. μέχρι 7:00πμ. της 8/11/1983.

απόφαση: Οι απεργίες και οι δύο είναι παράνομες διότι στην πρώτη δεν έγινε γνωστοποίηση στην εταιρεία Χ και στην δεύτερη η γνωστοποίηση δεν έγινε ένα 24ώρο πριν αλλά πιο λίγο.

31. ΑΠΕΡΓΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2285/1983 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 134)

περιστατικό

Η ανώνυμη εταιρεία Χ που διατηρεί βιομηχανία παρασκευής μπισκότων και ειδών διατροφής στον Ν. Μαγνησίας στην Θεσσαλονίκη, οι εργατοπαλλήλοι της συνέστησαν νόμιμο το σωματείο με την επωνυμία "Ένωση Εργατών Τεχνιτών και Υπαλλήλων Βιομηχανίας Μπισκότων και ειδών διατροφής Ε.Ι. Παπαδόπουλος Α.Ε." και είναι πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων. Στις 5/7/1983 με εξώδικη δήλωση του σωματείου που επιδόθηκε στην εταιρεία Χ στις 6/7/1983, γνωστοποίησε ότι από τις 8/7/1983 θα πραγματοποιήσει στάσεις εργασίας σε ώρες που θα γνωστοποιηθούν το πρωί της κάθε μέρας εφόσον η εταιρεία Χ δεν αποδέχεται τα αιτήματα των μελών του περι 40ώρου εβδομαδιαίας εργασίας. Αφού δεν ικανοποιήθηκαν τα αιτήματα το σωματείο πραγματοποίησε στάσεις εργασίας δίωρες από την 8/7/1983, της 11/7/1983, τις 12/7/1983 και 13/7/1983 και κατά την ώρα 7-9πμ. 4ωρη στάση εργασίας και στις 14/7/1983 και κατά την ώρα 12-16:00 και δίωρη στάση εργασίας στις 15/7/1983 και κατά τις ώρες 7-9.

Στην συνέχεια γνωστοποίησε στην εταιρεία Χ με εξώδικη δήλωση που επιδόθηκε σε αυτήν στις 3/8/1983 ότι το σωματείο από τις 4/8/1983 και επι διμήνου θα πραγματοποιηθούν καθημερινά στάσεις εργασίας ημίωρες μέχρι και δίωρης διάρκειας εφόσον η εταιρεία Χ δεν αποδέχεται την ικανοποίηση προσθέτων αιτημάτων όπως η ίση μεταχείριση όλων των εργαζομένων στο εργοστάσιο, σταμάτημα της τρομοκρατίας σε βάρος των μελών του, σταμάτημα της απασχόλησης όλων των εργαζομένων σε υπερωριακή εργασία, πρόσληψη νοσοκόμας και διάθεση νοσοκομειακού αυτοκινήτου, τακτική μηνιαία ανάλυση μισθοδοσίας σε όλους τους εργαζόμενους και ειδικότερα στα μέλη του για την βελτίωση των συνθηκών εργασίας στον τόπο δουλειάς, χορήγηση φορμών και παπουτσιών στους άνδρες εργατοπαλλήλους, οδηγούς, πωλητές κ.λ.π., απασχόληση των εργαζομένων σε ειδικές θέσεις και μη ανάθεση άλλων εργασιών, πληρωμή των νομίμων προσαυξήσεων για τις παράνομες υπερωρίες των προηγούμενων χρόνων και του τρέχοντος και προσδιορισμού ειδικοτήτων.

Μετά από όλα αυτά στις 4/8/1983 κήρυξε και πραγματοποίησε διαδοχικές ημίωρες μέχρι δίωρες, δύο μέχρι πέντε ημερησίως στάσεις εργασίας.

Τέλος με εξώδικη δήλωση που επιδόθηκε στην εταιρεία Χ στις 26/8/1983 γνωστοποίησε ότι στις 29/8/1983 θα πραγματοποιήσει αλληπαλλήλες απεργίες 24ωρες και αορίστου διάρκειας εφόσον δεν ικανοποιηθούν τα ανωτέρω αιτήματα και το αίτημα της επαναπρόσληψης του μέλους του σωματείου Α.Τ. που απολύθηκε πρόσφατα από την εταιρεία Χ. Το σωματείο κήρυξε και πραγματοποίησε 24ωρη απεργία και στη συνέχεια αορίστου διάρκειας.

απόφαση: Η απεργία που έληξε στις 29/8/1983 ημέρα Δευτέρα και ώρα 14:30 είναι μη νόμιμος γιατί όλες οι απεργιακές κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν χωρίς να εξασφαλισθεί από την διοίκηση του σωματείου, η εξακολούθηση της παροχής υπηρεσιών του αναγκαίου προσωπικού για την ασφάλεια των εγκαταστάσεων της εταιρείας Χ και

την πρόληψη καταστροφών ή ατυχημάτων.

Διατάσσεται η διακοπή αυτή των παράνομων απεργιών με απειλή σε περίπτωση παραβίασης της διάταξης αυτής. Χρηματική ποινή κατά των απεργών και των μελών του σωματείου και σε καθένα δραχμές 30.000 και προσωρινή κράτηση ενός μηνός.

Τέλος η μεταξύ των διαδίκων δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί σε όλους γιατί κατά το δικαστήριο οι απεργοί εύλογα ήταν δυνατόν να αμφιβάλουν για την έκβαση της δίκης.

παρατηρήσεις:

- έλλειψη προσωπικού ασφαλείας

32. ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΤΙΣ ΝΟΜΙΜΕΣ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1290/1984 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 570)

περιστατικό

Στις 23/2/1984 συνήλθαν τα μέλη του σωματείου με την επωνυμία "Εργατικόν και Διοικητικόν Προσωπικόν Μοτορ Οιλ, Διυλιστήρια Κορίνθου οι 'Άγιοι Θεόδωροι" της εταιρείας Χ, και η γενική συνέλευση και αποφάσισαν με πρόταση του Δ.Σ. για απεργιακές κινητοποιήσεις ενός μηνός. Τα μέλη του σωματείου εκλήθησαν στην γενική συνέλευση χωρίς να τηρηθούν οι νόμιμες διατυπώσεις.

Επίσης το σωματείο με έγγραφο στις 27-2-1984 που δόθηκε στην εταιρεία Χ αυθημερόν, γνωστοποίησε τους λόγους και τα αιτήματα και προειδοποίησε αυτό ότι στις 5/3/1984 και ώρα 8:00 θα αρχίσει απεργία η οποία θα λήξει στις 4/4/1984 και ότι ο Δ.Σ. μπορεί να ανασταλεί για όσες μέρες κριθεί σκόπιμο. Στο ανωτέρω έγγραφο περιέχονται τα εξής αιτήματα: 1) καταβολή της ΑΤΑ στο σύνολο των καταβαλλομένων. Στο τέλος του χρόνου σαν βασικός θα θεωρείται ο μισθός που διαμορφώνεται με την ΑΤΑ. Δεν υπογράφετε. ΣΣ. ώστε να έχουμε κάποια βάση και μετά αρνείστε τις προτάσεις μας. 2) αύξηση όλων των βασικών μισθών κατά 10%. 3) ανθυγιεινό επίδομα 7.000. 4) επίδομα γάμου 5.000. 5) επίδομα ειδικών συνθηκών 5.000 6) οι επίσημες αργίες να δίνονται ρεπό. 7) οι μισθοί των ημερησίων εποπτών ν' αναπροσαρμοσθούν σε σχέση με τους επόπτες βάρδιας. 8) οι υπερωρίες των οδηγών να πληρώνονται όπως και στο υπόλοιπο προσωπικό. 9) να δηλώσετε ότι δέχεστε την υπογραφή Σ.Σ. με βάση τα ισχύοντα στις άλλες εταιρείες πετρελαιοειδών.

Η εταιρεία Χ στις 10/10/1978 υπευνθύμισε με εξώδικη δήλωση του σωματείου περί καταγγελίας από αυτήν της συλλογικής συμβάσεως εργασίας, περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού της εταιρείας Χ και άρνηση συμμετοχής τους σε παρόμοιες νόμιμες διαδικασίες του σωματείου για να αποκατασταθεί η εργασιακή ειρήνη.

Στις 1/3/1984 ανακοίνωσε το σωματείο ότι "βασικό μας αίτημα είναι η υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας για το χώρο μας, κάτι που θα γίνει πρώτη φορά στα δώδεκα χρόνια λειτουργίας του συγκροτήματος. Μέσα από αυτή τη συλλογική σύμβαση επιδιώκουμε να σταματήσουν διασπαστικές διακρίσεις μεταξύ του προσωπικού". Για την επίλυση της ανωτέρω διαφοράς μεσολάβησε και ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων και του σωματείου Πετρελαιοειδών και Διυλιστηρίων Ορυκτελαίων - Πετρελαίων - Υγραερίων για τους όρους αμοιβής και εργασίας. Το σωματείο δήλωσε ότι θα συμμετάσχει στις απαιτούμενες νόμιμες διαδικασίες για την κατάρτιση της συλλογικής σύμβασης μεταξύ του Σ.Ε.Β. και του σωματείου και όχι μεταξύ Σ.Ε.Β. και της εταιρείας Χ. Αποδείχθηκε επίσης ότι η εταιρεία Χ τον Οκτώβριο του 1983 (κατά παράβαση του άρθρου 27 του ν. 1320) χορήγησε στα μέλη του σωματείου αυξήσεις στους μισθούς τους και επιδόματα κατά ποσοστό πάνω από 60%.

Στις 5/3/1984 το σωματείο πραγματοποίησε απεργία με σκοπό του εξαναγκασμό της εταιρείας Χ προς συνομολόγηση και χορήγηση και άλλων αυξήσεων και επιδομάτων.

απόφαση: Η εμμονή του σωματείου στην απεργία αντίκειται στο άρθρο 281 ΑΚ. και είναι καταχρηστική, και αναγνωρίζεται ως παράνομη η απεργία που άρχισε να πραγματοποιείται από τις 5/3/1984.

Η απεργία από τις 23/2/1984 που διηρκησε ένα μήνα που πήρε η γενική συνέλευση χωρίς να τηρηθούν οι νόμιμες προϋποθέσεις είναι παράνομη γιατί αντίκειται στον νόμο και το καταστατικό (σχετ. Ε.Α. 2390/1979).

παρατηρήσεις:

- αντίκειται στο άρθρο 281 Α.Κ.
- όχι νόμιμες προϋποθέσεις.

33. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΕΓΚΑΙΡΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 671/1985 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 701)

περιστατικό

Το διοικητικό συμβούλιο και το σωματείο της "Ολυμπιακής Αεροπορίας Α.Ε." ενώ εκτελούνται κανονικά οι πτήσεις του εμπορευματικού αεροσκάφους CARGO κοινοποίησε στις 6 Μαρτίου 1984 με απόφαση που απαγορεύει την εκτέλεση οποιανδήποτε πτήσης με το παραπάνω αεροπλάνο.

Σαν δικαιολογία λήψης της απόφασης προβάλλεται ότι η μεταφορά εμπορευμάτων δεν προβλέπεται από τις συμφωνίες που υπάρχουν. Ανακύπτει θέμα ασφαλείας των πληρωμάτων γιατί δεν μπορεί να πετάει το αεροσκάφος εμπορευμάτων αποκλειστικά μεταφορών, χωρίς να υπάρχει κάποια προδιαγραφή σχετικά με τους όρους και τις προϋποθέσεις φορτώσεως των εμπορευμάτων, τις ώρες και τον τρόπο πτήσεως και απασχόλησης του προσωπικού και την γνώμη του μεταφερόμενου φορτίου.

απόφαση: Εφόσον δεν τηρήθηκαν οι νόμιμες διατυπώσεις (γνωστοποίηση των αιτημάτων με έγγραφο που επιδίδεται στην εργοδότη με δικαστικό επιμελητή πριν 4 πλήρεις μέρες πριν να αρχίσει η απεργία) η κήρυξη της απεργίας για την 6η Μαρτίου 1984 ήταν παράνομη και άκυρη και από την πραγματοποίησή της θιγόταν τα έννομα συμφέροντα του αερομεταφορέα της Αεροπορικής εταιρείας και δημιουργήθηκε το δικαίωμα να ζητήσει με ένδικη αγωγή να αναγνωρισθεί η ακυρότητα και να διαταχθεί η διακοπή της.

Η αγωγή έγινε δεκτή από το Μονομελές Πρωτοδικείο και λόγοι εφέσεως που υποστηρίζουν τα αντίθετα απορρίφθηκαν σαν αβάσιμοι.

παρατηρήσεις:

- μη έγκυρη γνωστοποίηση

34. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΠΑΡΑΒΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΤΥΠΟΣ ΚΗΡΥΞΗΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΡΙΠΟΛΗΣ 196/1984 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 114)

περιστατικό

Την 10/12/1983 συνήλθε στην Μεγαλόπολη η γενική συνέλευση και τα μέλη του σωματείου και ψήφισαν για συνέχιση των απεργιακών κινητοποιήσεων. Η απεργία άρχισε στις 1/6/1983 και ήταν άκυρη γιατί ελήφθη κατά παράβαση του απορρήτου της ψηφοφορίας.

απόφαση: Οι κηρυχθείσες από την 10/12/1983 και συνεχιζόμενες από την ημερομηνία αυτή απεργιακές εκδηλώσεις τυγχάνουν παράνομες. Απαγορεύθηκε στο μέλλον η συνέχισή της.

παρατηρήσεις:

- παράβαση του απορρητου της ψηφοφορίας για την κήρυξη απεργίας.

35. ΑΠΕΡΓΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ 701/1984 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 339)

περιστατικό

Οι αιτούντες με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου, είχαν προσληφθεί στην επιχείρηση Χ. Μετά τις 7/4/1984 για την ικανοποίηση των αιτημάτων τους, αιτούντες μαζί με 8 συναδέλφους μέσω των σωματείων τους, πραγματοποίησαν αλληπάλληλες στάσεις εργασίας οι οποίες από τις 17/5/1984 μετατράπησαν σε απεργία διαρκείας. Η επιχείρηση Χ ζήτησε με αγωγή προς το Δικαστήριο να κηρυχθεί παράνομη και καταχρηστική η απεργία αυτή.

απόφαση: Η απεργία ήταν παράνομη γιατί δεν είχε οριστεί προσωπικό ασφαλείας από το σωματείο των αιτούντων.

παρατηρήσεις:

- έλλειψη προσωπικού ασφαλείας

36. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ Η ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΕΓΚΑΙΡΑ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1702/1985 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 468)

περιστατικό

Ο σύλλογος με ανακοίνωση της απόφασης του στις 4/1/1985 υπογραφόμενης από τον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου του ΧΚ και της γενικής γραμματέως ΔΙ επιδόθηκε αυθημερόν τους εκπρόσωπους των καταστημάτων και κήρυξε 24ωρη προειδοποιητική απεργία στις 7/1/1985 σε τρία καταστήματα στην Ελλάδα σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την απόφαση υπό την μορφή εθελουσίας εξόδου, και καταγγελία από αυτήν των συμβάσεων εξηρημένης εργασίας 30 υπαλλήλων της. Η αποχή από την εργασία πραγματοποιήθηκε την 7/1/1985 και τις επόμενες μέρες μέχρι 11/1/1985 και σημαντικός αριθμός απεργών καθοδηγούμενη από τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου του συλλόγου είχαν καταλάβει επί της οδού Σταδίου στο κατάστημα το πεζοδρομιακό χώρο και απαγόρευαν βίαια την είσοδο αυτών που επιθυμούσαν να εργασθούν και των συναλλασσόμενων με σκοπό να προσλάβει εντονότερο χαρακτήρα η απεργία και να αναγκασθούν οι εκπρόσωποι των καταστημάτων να ανακαλέσουν την απόφασή τους περί μείωσης των υπαλλήλων. Οι διοικούντες του συλλόγου παράλειψαν να προειδοποιήσουν εμπρόθεσμα τους εκπροσώπους των καταστημάτων για την συνέχιση της απεργίας μετά την 7/1/1985 χωρίς να την αναφέρουν στέλνουν με ΤΕΛΕΞ 2 προειδοποιήσεις στους εκπροσώπους με την οποία γνωστοποιείται η συνέχιση της απεργίας τν 8η και 9η Ιανουαρίου και στάλθηκε την 17:00 ώρα και 7/1/1985 και παραλήφθηκε το απόγευμα της 8/1/1985 τότε είχαν αποχωρήσει οι απεργοί από τον πεζοδρομιακό χώρο του καταστήματος.

απόφαση: Οι απεργιακές εκδηλώσεις από τις 7 μέχρι την 11η Ιανουαρίου 1985 είναι παράνομες και καταχρηστικές γιατί αντίκεινται στην διάταξη του άρθρου 281 Α.Κ. και η εκδήλωση στις 7/1/1985 λόγω της βίαιης παρεμπόδισης των επιθυμούντων υπαλλήλων να εργασθούν και επιπλέον η έλλειψη εμπρόθεσμου προειδοποιήσεως του εκπροσώπου των καταστημάτων για την κήρυξη της απεργίας.

Το δικαστήριο δέχθηκε τα παρεπόμενα αιτήματα της ένδικης αγωγής για διακοπή της παράνομης απεργίας και απαγόρευσε την κατάλληλη στο μέλλον του καταστήματος του πεζοδρομιακού χώρου και την παρεμπόδιση της εισόδου στο κατάστημα των υπαλλήλων που θέλουν να εργασθούν με απειλή για κάθε παράβαση χρηματικής ποινής 50.000 δρχ. και προσωπική κράτηση ενός μηνός του ΧΚ. και της ΔΙ. πρόεδρο και γενικό γραμματέα, ο τρίτος υπό της εφέσεως λόγος είναι αβάσιμος και απορρίπτεται.

- Σχετική ήταν και η απόφαση του ανωτέρου δικαστηρίου

απόφαση ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ 1012/1985 (Ε.Ε.Δ. 44, 471) για το παραπάνω περιστατικό: Κατά την κρίση του δικαστηρίου οι απεργιακές αυτές εκδηλώσεις επιφέρουν ζημιά στην Τράπεζα λόγω πτώσης της παραγωγής και μείωση των εργασιών λόγω της απώλειας των πελατών της και είναι παράνομες.

Διατάσσεται η διακοπή των απεργιών και ειδικότερα της απεργίας της από 21/1/1985 που μετατράπηκε σε διαρκείας και σε

περίπτωση μη συμμόρφωσης προς αυτή την διάταξη καταδικάζει κάθε ένα από τους νόμιμους εκπροσώπους του πρώτου Συλλόγου και του ΧΚ και ΛΙ. πρόεδρο και γενική γραμματέα με αντίστοιχη χρηματική ποινή 50.000 δρχ. και σε προσωπική κράτηση 2 μηνών.

37. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 522/1986 (Ε.Ε.Δ. 46, σελ. 52)

περιστατικό

Με την υπό κρίση αγωγή η ενάγουσα διώκει να αναγνωρισθούν ως παράνομα τα απεργιακά μέτρα από 5/3/1986 η εναγόμενη δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση και με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή ν' απαγορευθεί η συνέχιση αυτών στο μέλλον και να καταδικασθεί η εναγόμενη στην πληρωμή δικαστικών εξόδων της ενάγουσας.

Η πρόσκαιρη άρνηση των μισθωτών να εκτελέσουν ορισμένα από τα καθήκοντα αυτών με συνακόλουθο αποτέλεσμα την ποσοτική ελάττωση της παραγωγής, η άρνηση αυτή είναι συλλογική και προαποφασισμένη, λαμβάνει δε χώρα προς την ικανοποίηση των εργασιακών συμφερόντων των εργαζομένων. Αυτή η μορφή απεργιακής κινητοποίησης συνιστά νόμιμη μορφή απεργίας.

*** Η άσκηση της απεργίας, ως εκ των κινήτρων αυτών, του χρόνου που λαμβάνει χώρα, του ανεδαφικού ή παράνομου των αιτημάτων δεν υπερβαίνει προφανώς τα εκ των άρθρων 25 §2 Συντ. 1975 και 281 Α.Κ.

απόφαση: Τα απεργιακά μέτρα κηρύχθηκαν παράνομα με μοναδικό λόγο παρανομίας αυτών τον ισχυρισμό ότι κατά το Ελληνικό δίκαιο η κατά νόμο αποδεκτή μορφή απεργίας συνίσταται στην αποχή των μισθωτών από το σύνολο των εργασιακών τους καθηκόντων.

Δεν αναγνωρίζεται μορφή απεργίας η οποία συνίσταται στην αποχή των μισθωτών μόνο από ένα ή περισσότερα καθήκοντα σε σχέση προς το σύνολο αυτών.

Η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως νομικά αβάσιμη.

παρατηρήσεις:

- έλλειψη προσωπικού ασφαλείας
- εμπόδιση υπολοίπων να εργαστούν

38. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΚΗΡΥΧΘΗΚΕ ΧΩΡΙΣ ΤΙΣ ΝΟΜΙΜΕΣ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΠΗΣ 183/1987 (Ε.Ε.Δ. 47, σελ. 398)

περιστατικό

Τα σωματεία Α και Β, Ν.Π.Ι.Δ. κοινοποίησαν στις 13/5/1987 προς το ενάγον ταμείο ΚΤΕΛ Ροδόπης, ΝΠΙΔ (επιχ/ση κοινής ωφέλειας) της από 11/5/1987 ανακοινώσεως τους, με τις οποίες γνωστοποίησαν ότι θα πραγματοποιούσαν τρίωρη στάση εργασίας στις 15/5/1987 και από ώρα 5-8 με ορισμένα αιτήματα. Στις ίδιες ανακοινώσεις αναφέρουν ότι σκοπεύουν να επαναλάβουν νέα τετράωρη στάση εργασίας στις 19/5/1987 και από τις 5-9 και προαναγγέλουν νέες 24ώρες απεργίες. Σύμφωνα με το 19 §2 ν. 1264/1982 η απεργία των Α και Β επιτρέπεται μετά την τήρηση της διαδικασίας των άρθρων 20 §2 και 21 του αυτού νόμου. (Η κήρυξη της απεργίας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πριν περάσουν 4 πλήρεις μέρες από την γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν με έγγραφο που κοινοποιείται με δικαστικό επιμελητή στον εργοδότη ή στους εργοδότες, στο Υπουργείο το οποίο ασκεί την σχετική εποπτεία και στο Υπουργείο Εργασίας). Στην συγκεκριμένη περίπτωση τα 2 σωματεία κοινοποίησαν στις 13/5/1987 στο ΚΤΕΛ τις έγγραφες ανακοινώσεις τους για την προγραμματισθείσα στις 15/5/1987 απεργία τους χωρίς να τηρήσουν την προβλεπόμενη προθεσμία. Εξάλλου δεν γνωστοποίησαν στο ΚΤΕΛ και τους λόγους που θεμελιώνουν τα αιτήματά τους για την εν λόγω απεργία καθώς και για εκείνη της 19/5/1987. Επίσης δεν κοινοποίησαν με δικαστικό επιμελητή της εν λόγω ανακοινώσεως στα αρμόδια Υπουργεία.

Επίσης τα Α και Β δεν γνωστοποίησαν στο ΚΤΕΛ ή στα αρμόδια Υπουργεία τον αριθμό και τις ειδικότητες του προσωπικού ασφαλείας σε περίπτωση απεργίας.

απόφαση: Όλες οι ανωτέρω απεργίες γνωστοποιήθηκαν στο ΚΤΕΛ χωρίς να τηρηθούν οι προϋποθέσεις και η διαδικασία των άρθρων 20 §1 και 21 §1 και §2 του ν. 1264/1982 δηλαδή κατά παράβαση των άρθρων 19 §2, 20 §2 και 21 §1, §2 του αυτού νόμου.

Επομένως το κατά το άρθρο 23 §2 του Συντάγματος και 19 §1 του ν. 1264/1982 δικαίωμα της απεργίας της εναγομένης και ειδικότερα η άσκηση του δικαιώματος τούτου, υπερβαίνει προδήλως στην προκείμενη περίπτωση τα όρια που επιβάλλονται από την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη ή τον κοινωνικό ή οικονομικό σκοπό του δικαιώματος, είναι δε καταχρηστική και ως εκ τούτου απαγορεύεται.

39. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΛΛΕΙΨΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ ΕΡ19/1201/38/1988(Ε.Ε.Δ47,σελ.672)

περιστατικό

Το πρώτο εναγόμενο σωματείο Χ στις 1/2/1988 υπέβαλε στην ενάγουσα εργοδότη Α διάφορα οικονομικά και άλλα αιτήματα. Για την επιτυχία τους πραγματοποίησε δύο 24ωρες και πολλές συνεχείς (για αρκετές ημέρες) ολιγώρες αποχές (μία ή και περισσότερες την ίδια ημέρα), με αφετηρία τις 17/3/1988. Πρόκειται για μια ενιαία απεργία, διότι υπάρχει συνεχής δράση και επιδίωξη με τα ίδια μέσα για την επιτυχία του ίδιου κατά βάση αγωνιστικού σκοπού.

απόφαση: 1) το σωματείο Χ κήρυξε την απεργία χωρίς να διαθέσει στην Α προσωπικό ασφαλείας (π.α.) που είναι απαραίτητο για να λάβει τα στοιχειώδη μέτρα για να αντιμετωπίσει τα προβλήματα στην επιχ/ση. 2) στα χρονικά διαστήματα μεταξύ των στάσεων δεν υπάρχει προσωπικό 3) οι απεργοί αφού δεν υπάρχει π.α. δεν δίνουν ιδιαίτερη σημασία στην ασφάλεια των εγκαταστάσεων, παρά μόνο συγκεντρώνονται σε διάφορους χώρους για να διαδηλώσουν μαχητικά.

Εφόσον δεν υπάρχει διαθέσιμο προσωπικό ασφαλείας η απεργία είναι έτσι κι αλλιώς παράνομη. 4) κατά τις στάσεις εργασίας οι εργαζόμενοι καταλαμβάνουν το χώρο εργασίας και δεν αφήνουν κανένα να εργαστεί. Εκτός από τους απεργούς και μέλη της διοίκησης του σωματείου προέβησαν σε εμπόδιση να εργαστούν οι μη απεργοί

Η απεργία για τους ανωτέρου λόγους είναι παράνομη και καταχρηστική.

παρατηρήσεις:

- έλλειψη προσωπικού ασφαλείας
- εμπόδιση των υπολοίπων να εργασθούν

40. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΚΗΡΥΧΘΗΚΕ ΑΠΟ ΑΡΜΟΔΙΑ ΟΡΓΑΝΑ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ ΕΡ26/1371/41/1988 (Ε.Ε.Δ.47,σελ. 676)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Το περιστατικό που ακολουθεί αποτελεί συνέχεια, μετά την απόφαση, του περιστατικού του ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΒΟΛΟΥ ΕΡ 19/1201/38/1988 (Ε.Ε.Δ. 47, σελ. 672).

Το Χ συνέχισε τις απεργιακές κινητοποιήσεις με την μορφή 24ωρων αποχών, από 22/4/1988 μέχρι 1/5/1988 και έχει εξαγγείλει νέες μέχρι 7/5/1988. Το δικαστήριο κρίνει ότι αποτελεί ενιαία απεργία διότι υπάρχει συνεχής δράση και επιδίωξη με τα ίδια μέσα για την επιτυχία του ίδιου κατά βάση αγωνιστικού σκοπού. Επίσης προέκυψε ότι οι απεργιακές κινητοποιήσεις συνεχίζονται κάτω από τις ίδιες με τις προηγούμενες συνθήκες (1,2,3,4).

Επίσης αποδείχθηκε ότι οι διαρκείς στάσεις από 17/3/1988 συνεχώς μέχρι 24/4/1988 οπότε έγιναν 24ωρες αποχές και συνεχίζονται μπορούν να προκαλέσουν οικονομικές επιπτώσεις, αφόρητα δυσανάλογες με τα αιτήματα των απεργών. Η Α δίνει εν τέλει κάποιο ποσοστό πάνω στις αποδοχές τους, οι οποίοι όμως θέλουν αυτό το ποσοστό να υπολογιστεί και πάνω σε κάποια επιδόματα. Λόγω όμως των συνεχών απεργιών υπάρχουν σοβαρές ζημιές και μια ικανοποίηση των αιτημάτων οδηγεί την Α σε οικονομική καταστροφή. Επίσης οι απεργοί ζητούν ακόμη να επαναπροσληφθούν 3 μέλη της διοίκησης οι οποίοι απολύθηκαν επειδή εμπόδιζαν αυτούς που ήθελαν να εργαστούν να πάνε στην δουλειά τους.

Με έγγραφο 40/1-3-1988 του πρώτου εναγόμενου η Γ.Σ. που συνήθλε στις 18/2/1988 αποφάσισε να δοθεί η δυνατότητα στην διοίκηση του σωματείου να διαπραγματευθεί τη συμφωνία. Με βάση αυτή την εξουσιοδότηση το Δ.Σ. αποφάσισε να κηρύξει 2ωρες, 3ωρες στάσεις εργασίας, καθώς και 24ωρες αποχές από την εργασία μετά την άρνηση της Α να ικανοποιήσει τα αιτήματα.

απόφαση: Οι κινητοποιήσεις ήταν πολλές και μπορούσαν να επαναλαμβάνονται για άοριστο χρόνο μέχρι πλήρους ικανοποίησης των αιτημάτων. Έπρεπε όμως να αποφασιστούν από την Γ.Σ. και όχι από το Δ.Σ. βάσει εξουσιοδότησεως από την Γ.Σ. χωρίς περιορισμούς. Το γεγονός αυτό χαρακτηρίζει τις απεργιακές κινητοποιήσεις παράνομες. Το ότι αποφασίστηκε στις 22/4/1988 η συνέχιση του απεργιακού αγώνα είναι χωρίς νόμιμη επιρροή.

Εφόσον αποδείχτηκε ότι οι απεργιακές κινητοποιήσεις από 23/4/1988 και εφεξής αποτελούν συνέχιση της απεργίας που άρχισε στις 17/3/1988 και κρίθηκε παράνομη (αναφέρονται τα στοιχεία της στην αρχη), είναι παράνομες και καταχρηστικές.

παρατηρήσεις:

- μη αρμόδια όργανα για κήρυξη απεργίας

41. ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ Η ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΕΓΚΑΙΡΑ
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ ΕΡ27/1358/40/1988 (Ε.Ε.Δ.47, σελ.681)

περιστατικό

Αποτελεί επανάληψη μέρους της προηγούμενης απόφασης.

Η 2η εναγόμενη δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση κήρυξε 3ωρη στάση εργασίας για τις 22/4/1988 και από τις 12:00 - 15:00 με αίτημα την επαναπρόσληψη απολυθέντων η απόλυση των οποίων έγινε λόγω αντισυμβατικής συμπεριφοράς. Επίσης οι εναγόμενοι δεν προειδοποίησαν για την στάση εργασίας και ειδικότερα για το χρόνο έναρξης της και μάλιστα 24 ώρες πριν την πραγματοποίησή της.

απόφαση: για δύο λόγους που φαίνονται αναλυτικά στο περιστατικό η στάση εργασίας είναι παράνομη.

42. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΤΗΡΗΘΕΙ ΟΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ν. 1264/1982
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 279/1988, Τμ. Β' (Ε.Ε.Δ. 48, σελ. 462)

περιστατικό

Στις 5/3/1984 έως 29/3/1984 το "Σωματείο Διοικητικού και Τεχνικού Προσωπικού ΜΟΤΟΡ-ΟΙΛ - Διυλιστήρια Κορίνθου κήρυξε απεργία προς ικανοποίηση επαγγελματικών αιτημάτων.

απόφαση: Το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών κήρυξε την απεργία μη νόμιμη, παράνομη λόγω ότι δεν είχαν τηρηθεί οι διατάξεις του ν. 1264/1982 και διατάχθηκε διακοπή της (που ορίζει η καταγγελία της σύμβασης εργασίας είναι άκυρο μόνο για νόμιμη συνδικαλιστική δράση του εργαζόμενου με το να δεχθεί ακυρότητα της καταγγελίας και ο πρώτος αναιρεσίβλητος συμμετείχε σε δικαστικός κηρυχθείσα παράνομη απεργία, εξομοιώνοντας έτσι την παράνομη με την νόμιμη συνδικαλιστική δράση πρέπει να απορριφθεί γιατί στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση. Στις 28/3/1984 οι απεργοί θα αναλάμβαναν την εργασία τους όμως η εταιρεία Χ κατήγγειλε τις συμβάσεις 23 εργαζομένων με τον πρώτο απεργό και τους λοιπούς απολυθέντες δεν κατέβαλε την νόμιμη αποζημίωση ισχυριζόμενη ότι δεν την δικαιούται α) υποβλήθηκε από απεργήσαντα συνάδερφό του έγκληση για εξύβριση και κακόβουλη βλασφημία, που πλημμελήματα διαπράχθηκαν στο χώρο της εργασίας και επηρεάζουν την εργασιακή του σύμβαση. β) με την συμμετοχή του σε παράνομη απεργία έλυσε μονομερώς την σύμβαση εργασίας.

Το εφετείο αθώωσε τον αναιρεσίβλητο από τις κατηγορίες εξυβρίσεως και βλασφημίας συναδέρφου του, περιστατικά που επιμαρτυρούν ότι η απόλυση του έγινε για λόγους εχθρότητας και εκδικήσεως.

Τελικά αποδίδεται στο Εφετείο ότι υπέπεσε στην αυτή πλημμέλεια τα εδ. 1 του άρθρου 559 Κ. Πολ. Δ. με το να δεχθεί ότι γενόμενη καταγγελία ήταν άκυρη ως αντικείμενη στους ορισμούς του άρθρου 281 Α.Κ. γιατί ο απεργός Β (αναιρεσίβλητος) δεν περιορίσθηκε στην συμμετοχή και σε παράνομη απεργία αλλά προέβη σε πράξεις βίας κατά συναδέρφων του, πρέπει να απορριφθεί ως εσφαλμένη.

Ο απεργός Β με την συμμετοχή του σε παράνομη απεργία κατήγγειλε σιωπηρά την εργασιακή του σύμβαση, πρέπει να απορριφθεί ως αόριστος, γιατί δεν εκθέτει η αναιρεσειούσα στο λόγο αυτό, ποιά είναι τα πραγματικά περιστατικά τα οποία πρόβαλε παραδεκτώς το Εφετείο και δεν λήφθηκαν υπόψη.

43. ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ Η ΚΗΡΥΞΗ ΔΕΝ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΕΓΚΑΙΡΑ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1861/1990 (Ε.Ε.Δ. 49, σελ. 836)

περιστατικό

Η δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση των λειτουργών Μ.Ε. κατά την Γ.Σ. στις 16/5/1990 κήρυξε την έναρξη απεργιακών κινητοποιήσεων: 1) 48ωρη απεργία στις 22 και 23 Μαΐου 1990. 2) μη διόρθωση γραπτών δοκίμων των προαγωγικών και απολυτηρίων εξετάσεων και την μη κατάθεση της βαθμολογίας του τελευταίου τριμήνου των μαθητών του Γυμνασίου. 3) 24ωρη απεργία για κάθε μέρα που ορίζεται ως ημέρα διεξαγωγής των γενικών εξετάσεων, με σκοπό την ικανοποίηση ορισμένων οικονομικών αιτημάτων.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το σχετικό έγγραφο και η γνωστοποίηση έγινε στις 18/5/1990 προ τριών και όχι προ τεσσάρων πλήρων ημερών και καθιστά την απεργία παράνομη. Η μη διαθέση εκ μέρους αυτής του αναγκαίου προσωπικού ασφαλείας και προσωπικού για την εξυπηρέτηση των στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου δεν συνιστά εν προκειμένω σύμφωνα με τα προαναφερθέντα και λόγω της φύσεως των παρεχομένων υπηρεσιών των εργαζομένων αυτών δεν καθιστά την απεργία αυτή παράνομη για το λόγο αυτό.

Μετά από την ικανοποίηση ορισμένων αιτημάτων, η Δ.Σ. Οργάνωση δεν είναι ικανοποιημένη και συνεχίζει την απεργία με αποτέλεσμα την αδυναμία διεξαγωγής των γενικών εξετάσεων για την εισαγωγή μαθητών σε ΑΕΙ και ΤΕΙ.

απόφαση: Σύμφωνα με τα προαναφερθέντα το δικαστήριο σταθμίζοντας τα συμφέροντα των μελών της Δ.Σ.Ο. προς εκείνα του κοινωνικού συνόλου, το οποίο πλήττεται άμεσα από την ως άνω απεργία αυτή εκτός από παράνομη λόγω μη εμπροθέσμου γνωστοποίησεως αυτής, είναι επιπλέον καταχρηστική.

44. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ 681/1988 (Ε.Ε.Δ. 48, σελ. 595)

Η έφεση που κρίθηκε κατά τις 19/1201/38/1988 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου που εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών σύμφωνα με το άρθρο 22 §4 του ν. 1264/1982 ασιήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα. Επομένως είναι παραδεκτή και πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της.

απόφαση: Η επικαλούμενη απόφαση έκανε δεκτή την από τις 7/4/1988 αγωγή της εταιρείας κατά των απεργών, αναγνώρισε οι αναφερόμενες στην αγωγή απεργιακές κινητοποιήσεις είναι παράνομες και καταχρηστικές και απαγόρευση της απεργίας αυτής στο μέλλον, απείλησε χρηματική ποινή και προσωπική κράτηση κατά των απεργούντων για την περίπτωση παραβίασης της διάταξης αυτής και αναγνώρισε την αδυναμία της εταιρείας και αποδειχθεί την εργασία των μελών του συνδικαλιστικού σωματείου κατά τα χρονικά διαστήματα που μεσολαβούν στις στάσεις εργασίας. Κατά την απόφαση αυτή οι απεργοί με έφεση τους ζητούν την εξαφάνιση και την απόρριψη της αγωγής.

επανεξέταση δίκης

Στην πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση στην οποία εργάζονται στα δύο εργοστάσια το Χαλυβουργείο και το Ελασματοουργείο. Το σωματείο αυτό με το 35/1.2/1988 έγγραφο του υπέβαλε στην εταιρεία τα αναφερόμενα σε αυτο οικονομικά θεσμικά αιτήματα. Οι εταιρείες δέχθηκαν να ικανοποιήσουν εν μέρει μόνο το πρώτο αίτημα για την παροχή ΑΤΑ 12%. Το σωματείο όμως επέμενε στην ικανοποίηση όλων των αιτημάτων. Στις 17/3/1988 κήρυξε απεργία και στα δύο εργοστάσια και την πραγματοποίησε μέχρι την ημέρα της δίκης. Το σωματείο κατά τις απεργιακές κινητοποιήσεις δεν διέθεσε το αναγκαίο προσωπικό ασφαλείας.

Στις 18/3/1988 σε μια στάση εργασίας εγκαταλείφθηκε ένας κάδος με 35 περίπου τόννους τάγμα μετάλλου σε θερμοκρασία 1500 βαθμών από την οποία δημιουργήθηκε άμεσος κίνδυνος υλικών ζημιών και ανθρώπινα θύματα.

Το σωματείο δεν γνωστοποίησε στην εταιρεία και το Υπουργείο Εργασίας με δικαστικό επιμελητή μέσα στο πρώτο δεκαπενθήμερο του μηνός Ιανουαρίου 1988 τον αριθμό και τις ειδικότητες του προσωπικού.

Στις 17/3/1988 ο αντιπρόεδρος του Δ.Σ. του σωματείου Κ.Μ. βοηθούμενος από ομάδα απεργών εξανάγκασε τον τεχνίτη ΖΧ ωθώντας τον βίαια και απειλητικά να εγκαταλείψει την εργασία, και το ίδιο έκαναν για τον ΗΖ και απευθύνοντας χυδαίες βρισιές προς τον ΒΤ μισθωτό της εταιρείας απειλώντας τον με ξυλοδαρμό.

Παρόμοια επεισόδια βίας έλαβαν χώρα και τις επόμενες ημέρες των απεργιών με την καθοδήγηση των μελών της διοίκησης του σωματείου στις 24/3/1988, 28/3/1988, 30/3/1988 και 31/3/1988. Στις 23/3/1988 που η απεργία ήταν 24ωρη με εντολή του διοικητικού συμβουλίου του σωματείου παρατάχθηκαν μπροστά στις εισόδους των δύο εργοστασίων και εμπόδιζαν με βία και απειλές όσους εργαζόμενους ήθελαν να εργασθούν.

απόφαση: Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε ότι η απεργία ήταν παράνομη γιατί το σωματείο που κήρυξε την απεργία δεν διέθετε το αναγκαίο προσωπικό ασφαλείας και αφετέρου προσέλαβε καταχρηστικό χαρακτήρα για τον λόγο ότι όσον μετείχαν στην απεργία με την υπόδειξη των μελών του διοικητικού συμβουλίου του Σωματείου παρεμπόδιζαν βίαια αυτούς που επιθυμούσαν να εργασθούν και προέβησαν σε πράξεις που προσβάλλουν την ελευθερία της εργασίας και είχαν ως αφετηρία την συλλογική πρόθεση των εμπνευστών των εκτελεστών της απεργίας.

παρατηρήσεις:

- έλλειψη προσωπικού ασφαλείας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Β

Όπως αναφέρουμε στα κεφάλαια 1 §θ. προϋποθέσεις για να είναι μια απεργία έγκυρη είναι 5. Πάνω λοιπόν σ' αυτή την παράγραφο δημιουργήθηκε η ομάδα Β.

Το σύνολο των απεργιών αυτών είναι παράνομες γι' αυτό το λόγο ή γιατί δεν είχαν προσωπικό ασφαλείας είτε γιατί δεν έγινε γνωστοποίηση και γενικά γιατί έγινε χωρίς τύπο.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις (όπως και στην ομάδα Ε) ανεξάρτητα από τις εκάστοτε πολιτικές συνθήκες χαρακτηρίζονται παράνομα.

Λόγοι που συνιστούν το παράνομο και καταχρηστικό των ανωτέρω απεργιών είναι συνοπτικά τα παρακάτω:

- 1) Όταν η απεργία κηρύσσεται κατά την διάρκεια διαπραγματεύσεων γίνεται κατά κατάχρηση δικαιώματος. ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΟΣ 485/1965.
- 2) Μία απεργία χαρακτηρίζεται παράνομη αν δεν έχει το απαραίτητο προσωπικό ασφαλείας. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4482/1978.
- 3) Μία απεργία χαρακτηρίζεται παρανομη όταν το προσωπικό ασφαλείας υπάρχει αλλά δεν ασκεί τα καθήκοντά του. ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2800/1979.
- 4) Μη ουσιώδη αιτήματα = καταχρηστική απεργία. ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 333/1980.
- 5) Μία απεργία είναι παράνομη όταν δεν αποφασίζεται από το αρμόδιο όργανο και δεν γνωστοποιείται έγκαιρα. Επίσης το ίδιο ισχύει και για την συνέχιση αυτής. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΔΡΑΜΑΣ 20/1983.
- 6) Μία απεργία είναι καταχρηστική όταν γίνονται επεισόδια από άτομα του σωματείου. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 610/1984.
- 7) Η απεργία που αντίκειται στο άρθρο 281 ΑΚ είναι καταχρηστική. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1290/1984.
- 8) Απεργία που αντίκειται στο νόμο και το καταστατικό είναι παράνομη. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1290/1984.
- 9) Μία απεργία είναι άκυρη όταν ελήφθη κατά παράβαση του απορρητού της ψηφοφορίας. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΡΙΠΟΛΗΣ 196/1984.
- 10) Δεν αναγνωρίζεται μορφή απεργίας η οποία συνίσταται στην αποχή των μισθωτών μόνο από ένα ή περισσότερα καθήκοντα σε σχέση προς το σύνολο αυτών. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 522/1986.
- 11) Όταν απεργία αποτελεί συνέχιση παρανόμου και καταχρηστικής απεργίας θεωρείται και αυτή παράνομη και καταχρηστική. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ ΕΠ26/1371/41/1988.

ΟΜΑΔΑ Γ'

Απεργία παράνομη λόγω του πολιτικού της σκοπού.

45. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΤΑ ΚΙΝΗΤΡΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 889/1966 (Ε.Ε.Δ. 25, σελ. 415)

περιστατικό

Στις 23/7/1965 και ώρα 11πμ. πραγματοποιείται ημίωρος στάση εργασίας του προσωπικού της εταιρείας X στην οποία συμμετείχε και ο Α, και η οποία στάση έγινε σε ένδειξη συμμετοχής στο πένθος για το θάνατο του κομμουνιστού φοιτητή Π.

απόφαση: Επειδή η απεργία αυτή δεν επιδιώκει την επιτυχία οικονομικού σκοπού αλλά την όξυνση της τότε πολιτικής κατάστασης, είναι παράνομη.

Η συμμετοχή του Α στην απεργία, γνωρίζοντας τον σκοπό αυτής αποτελεί προφανώς καταχρηστική άσκηση του απεργιακού δικαιώματος (άρθρο 281 Α.Κ.). Γι' αυτό νόμιμα η εταιρεία X δεν αποδέχτηκε τις υπηρεσίες του Α μετά την διακοπή.

ΣΧΟΛΙΑ - ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Γ

Μία προϋπόθεση έγκυρης απεργίας αποτελεί το γεγονός ότι η απεργία πρέπει να έχει "αγωνιστικό σκοπό". (Γ. Σκοπός της απεργίας.)

Σκοπός όμως της συγκεκριμένης απεργίας δεν ήταν αυτό αλλά όπως αναφέρεται η όξυνση της τότε πολιτικής κατάστασης. (Δυστυχώς δεν αναφέρεται τι εννοείτε με την φράση αυτή).

Εδώ ας μας επιτραπεί να αναφέρουμε μια παρατήρησή μας. Σήμερα υπάρχουν τέτοιου είδους περιστατικά με την μορφή πχ. μισή ώρα στάση εργασίας για την μνήμη του Υ κ.λ.π. Γιατί λοιπόν, αναρωτιόμαστε, σ' αυτές τις περιπτώσεις, οι οποίες είναι παράνομες, δεν έχουν υπάρξει δίκες και αποφάσεις δικαστηρίων; Μήπως σήμερα υπάρχει μία ανοχή σ' αυτές τις περιπτώσεις έτσι ώστε να αποφεύγονται τυχόν επεισόδια;

ΟΜΑΔΑ Δ

Απεργίες παράνομες και καταχρηστικές επειδή αντίκειται στην καλή πίστη, στα χρηστά ήθη, στον οικονομικό και κοινωνικό σκοπό του δικαιώματος.

46. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΕΓΙΝΕ ΚΑΤΑ ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

'ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 296/1966, Τμ. Β' (Ε.Ε.Δ. 25, σελ. 787)

περιστατικό

Το εργατοτεχνικό προσωπικό του εργοστασίου Χ συρματοουργείου στην Χαλκίδα πραγματοποίησε στις 4 Ιουνίου 1965 απεργία και συνεχίστηκε επί 52 ημέρες, με αίτημα την αύξηση των αποδοχών 30%. Ενώ διεξάγονταν διαπραγματεύσεις προς την σύναψη νέας εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής σύμβασης εργασίας μεταξύ του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατών Μετάλλου στην οποία ανήκει το σωματείο των απεργών του εργοστασίου Χ δεν περίμεναν το αποτέλεσμα των διαπραγματεύσεων αλλά πολλαπλασίασαν υπερβολικά τις διεκδικήσεις τους και ενώ στις 18 Ιουνίου 1965 κάλεσε η εταιρεία Χ και επαναλάβουν την εργασία τους με την διαβεβαίωση ότι θα συμμορφωθεί προς τις παρεχόμενες αυξήσεις στους άνδρες και τις γυναίκες και αναδρομικά από την 1η Μαΐου 1965 αυτοί αποφάσισαν αόριστη εξακολούθηση της απεργίας προς ικανοποίηση δευτερευούσης σημασίας αιτήματα: (καταβολής εκτάκτου οικονομικής ενίσχυσης και εξισώσεις αμοιβής των ανδρών και των γυναικών καταβολής των ημερομισθίων της απεργίας μη επιβολής αυστηρών πειθαρχικών ποινών από την διεύθυνση του εργοστασίου, παύση εκβιασμών προς αύξηση της παραγωγής και λήψης μέτρων προς πρόσληψη ατυχημάτων), κατά την διάρκεια της απεργίας παρεμπόδιζαν βίαια αυτούς που επιθυμούσαν να εργασθούν, υβρίζοντας τους και τους εκπρόσωπους της επιχείρησης με αποτέλεσμα των διασάλευση της τάξης και την επέμβαση της Αστυνομίας.

Συγχρόνως κινητοποίησαν τα σωματεία της πόλης προς απεργία αλληλεγγύης, της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου και η εταιρεία υπέστη τεράστια ζημιά και κάλεσε στις 19 Ιουνίου 1965 οι απεργοί να επανέλθουν στην εργασία τους εντός 2 ημερών.

Στις 22 Ιουνίου 1965 αφού αναγνώρισαν την ανωτέρω συλλογική σύμβαση εργασίας αποφάσισαν την συνέχιση της απεργίας και εδήλωσαν μέσω του προϊσταμένου του τμήματος απεργιακής κινητοποίησης του Υπουργείου Εργασίας Γ.Κ. ότι θα συνεχίσουν την απεργία. Μετά την συνολική αποχή 52 ημερών χωρίς την ικανοποίηση των αιτημάτων επανήλθαν στην εργασία τους χωρίς όμως να γίνουν δεκτοί από το εργοστάσιο Χ που είχε προβεί στην πρόσληψη νέου προσωπικού για την εκπλήρωση των αναγκών της και την αναπρόσληψη ορισμένου αριθμού απεργών με κατάρτιση αυτών νέας σύμβασης εργασίας.

απόφαση: Οι εργατοδίκης έκρινε ότι η απεργία κηρύχθηκε αδικαιολόγητα τόσο από απόψεως προβολής οικονομικής φύσεως αιτημάτων όσο και οι διαπραγματεύσεις που διεξάγονται προς υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας, της συνέχισης αυτής μετά την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης επι μακρό χρονικό διάστημα κάτω από συνθήκες διατάραξης της τάξεως και δήλωσης των απεργών ότι δεν θα επαναλάβουν την εργασία τους αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους, ήταν καταχρηστική γιατί αντίκειται στις αρχές της καλής πίστης και συνήγαγε την σαφή καταγγελία εκ μέρους των απεργών της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου (παραίτηση).

Η απεργία έγινε κατά κατάχρηση του δικαιώματος "με συνέπεια των λύσιν της συμβάσεως εργασίας υπαιτίων του απεργού".

47. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΥΠΕΡΒΑΙΝΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΙΣΤΗΣ κ.λ.π.
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ 272/1979 (Ε.Ε.Δ. 38, σελ. 741)

περιστατικό

Η γενική συνέλευση του σωματείου εργατοϋπαλλήλων της εταιρείας Χ στο νομό Φθιώτιδας αποφάσισε την κάθοδο του προσωπικού σε 48ωρη απεργία από τις 9/2/1979 για την ικανοποίηση των εξής αιτημάτων: 1) την χορήγηση σε όλους τους απασχολούμενους στο εργοστάσιο ανθυγιεινού επιδόματος σε ποσοστό 20% επί των αποδοχών. 2) την κατάργηση της πρόσθετης διαδρομής του αυτοκινήτου μεταφοράς του προσωπικού μέσω Στυλίδος και της επαναφοράς της παλιάς μέσω Ροδίτσας.

Το σωματείο γνωστοποίησε στην εταιρεία με τηλεγράφημα κατά την 8/2/1979 η προγραμματισθείσα απεργία αναστέλεται για τις 14/2/1979. Εν τω μεταξύ από την 8/2/1979 δύο τεχνικοί επιθεωρητές προέβησαν σε επιθεωρήσεις και μετρήσεις των χώρων εγκαταστάσεων. Έτσι στις 14/2/1979 ματαιώθηκε η απεργία και το 1ο αίτημα έχουν αναλάβει οι κρατικές υπηρεσίες.

Τα μέλη του σωματείου κατήλθαν σε 48ωρη απεργία από τις 6ης πρωϊνής ώρας στις 19/7/1979 μέχρι και της 6ης ώρας στις 21/7/1979 προς επίλυση των παραπάνω αιτημάτων.

Οι τεχνικοί επιθεωρητές υπόδειξαν ορισμένες βελτιώσεις αλλά ο χώρος του εργοστασίου ως προς τις υγιεινές συνθήκες δεν βελτιώθηκε.

Η εταιρεία Χ δέχθηκε το 2ο αίτημα για την αναδιάρθρωση των δρομολογίων.

απόφαση: Η απεργία που είχε σαν σκοπό την συμβιβαστική επίλυση της διαφοράς περί ανθυγιεινού επιδόματος προκάλεσε υπέρμετρα ηθικές και υλικές ζημιές στην εταιρεία Χ και από πλευράς οικονομικών παροχών στους μισθωτούς υπερβαίνει τα όρια τα επιβαλλόμενα υπό την καλή πίστη και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του εν λόγω δικαιώματος και κανένας κίνδυνος βλάβης επέρχεται στους δικαιούχους απεργούς αφού η εταιρεία δέχθηκε σε περίπτωση που αποδειχθεί και ικανοποιηθεί το αίτημα θα καταβάλλει το οικείο επίδομα αναδρομικά από την λήξη της απεργίας και εφόσον η απεργία, αντίκειται στον νόμο τυγχάνει παράνομος.

παρατηρήσεις:

- απεργία που αντίκειται στον νόμο είναι παράνομη.

48. ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΠΟΥ ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΙΣΤΗΣ κ.λ.π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 1813/1981 (Ε.Ε.Δ. 40, σελ. 713)

περιστατικό

Στις 29/5/1980 το διοικητικό συμβούλιο αποφάσισε: α) την κήρυξη προειδοποιητικής 48ωρης απεργίας των μελών του, με την ιδιότητα τους ως μηχανικούς του Εμπορικού Ναυτικού. Από την 1/7/1980 τα πλοία βρίσκονταν ελλιμενισμένα κατά την κηρυχθείσα ημερομηνία η πραγματοποίηση της απεργίας άρχισε μετά το απόπλου και την ασφαλή πρόσδεση στα λιμάνια, μέχρι την παρέλευση της πλήρους 48ωρης απεργίας. β) την κλιμάκωση της απεργίας για αόριστη διάρκεια εντός του ανωτέρου χρονικού διαστήματος αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματα: 1) η εξίσωση των νομίμων μισθών προς τον μέσο όρο των συμβατικών μισθών δηλ. προς καταβαλλομένους τους μηχανικούς από τους εφοπλιστές. 2) ο χαρακτηρισμός του επαγγέλματος αυτού ως βαρέως και ανθυγιεινού και επικίνδυνου. 3) η πάροδος 6μηνου από της ναυτολογήσεως παλιννόστηση, δαπάνη του πλοίου, συνέπεια του επαγγέλματος ανθυγιεινού και επικίνδυνου. 4) η ριζική αναμόρφωση των αμοιβών και ο αριθμός των έξτρα εργασιών και 5) η κατάργηση του χαμηλότερου μισθού του μη κεκτημένου προσόντων του κατώτερου πληρώματος που αντίκειται στην σχετική διάταξη του ισχύοντος Συντάγματος.

Στις 8/7/1980 τα σωματεία με αίτηση τους ενώπιον του δικαστηρίου και στην λήψη ασφαλιστικών μέτρων διέκοψαν τις συνεχιζόμενες απεργίες και παύση στο μέλλον παράνομων και καταχρηστικών απεργιακών εκδηλώσεων των μελών.

απόφαση: Εξεδόθη απόφαση του δικαστηρίου ότι οι εξαγγελθείσες απεργίες είναι καταχρηστικές και παράνομες γιατί υπερβαίνουν τα εκ της καλής πίστης και των χρηστών ηθών και του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματος της απεργίας, επιβαλλόμενα όρια. Υποχρέωση δημοσίευσης της απόφασης και διέταξε και διακοπή από Δ.Σ. που εξάγγειλε αυτών κατά την 29/5/1980 και την συνεχιζόμενη απεργία 13/5/1980 και την παύση στο μέλλον την κήρυξη και πραγματοποίηση της απεργιακής εκδήλωσης για ικανοποίηση των αιτημάτων αυτών.

περιστατικό:

Κατόπιν αποφάσεως του Δ.Σ. κηρύχθηκε νέα απεργιακή εκδήλωση των μελών Εμπορικού Ναυτικού από τις 13/10/1981 μέχρι 11/8/1981 και προβάλλουν αιτήματα όμοια με τα παραπάνω όπου το δικαστήριο είχε αποφασίσει να απαγορευθούν αυτές οι απεργιακές εκδηλώσεις στο μέλλον.

απόφαση: Το δικαστήριο δέχεται ότι η υπο δίκη αιτήσεις καλύπτονται από το προσωρινό δεδικασμένο και της δεσμευτικότητας του και κρίνεται ως παράνομος, δεκτών την υπό κρίση αιτήσεων και απορρίπτονται οι ανακοινώσεις δίκης και πρόσθετες παρεμβάσεις.

49. ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΟΠΟΥ ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΙΣΤΗΣ κ.λ.π.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2467/1979 (Ε.Ε.Δ. 40, σελ. 513)

περιστατικό

Στις 12/1/1977 άρχισαν υπό την αιγίδα του επαγγελματικού εργοστασιακού σωματείου στάσεις εργασίας που άρχισαν από 2ωρες και κλιμακώθηκαν σε πολύωρες και εξάωρες και πραγματοποιήθηκαν από 12/1/1977 έως 24/1/1977. Τότε η εταιρεία Β κήρυξε ανταπεργία που έληξε στις 3/2/1977. Οι απεργιακές εκδηλώσεις 12/1/1977 και 21/1/1977 έγιναν με απόφαση της γενικής συνέλευσης των 11/1/1977 κατόπιν μυστικής ψηφοφορίας. Στις 21/1/1977 συνήλθε εκ νέου η γενική συνέλευση και αποφάσισε την συνέχιση της απεργίας με νέα αιτήματα και πραγματοποιήθηκαν με απόφαση κατόπιν μυστικής ψηφοφορίας.

Τα αιτήματα μέχρι το χρονικό διάστημα 28/1/1977 ήταν: 1) αύξηση των μισθών και ημερομισθίων κατά το ποσό των 90 δραχμών για τα ημερομίσθια κάτω των 360 δραχμών, σε 50 δραχμές για τα ημερομίσθια άνω των 360 δραχμών και 70 δραχμές για τα ημερομίσθια των γυναικών, αύξηση κατά 2000 δραχμές για τους υπαλλήλους, σε 50 και 40 δραχμές μετά το δίμηνο από την πρόσληψη τους για τους νεοπροσλαμβανόμενους.

Την 28/1/1977 συνήλθε εκ νέου η γενική συνέλευση του σωματείου και αποφάσισε την συνέχιση της απεργίας και αποφάσισε νέες επιδιώξεις και υποβλήθηκαν προς έγκριση στο Υπουργείο.

Στο διάστημα της απεργίας ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων κοινοποίησε στο σωματείο έγγραφο του προϊσταμένου εργασίας του νομού Βοιωτίας ότι γνωστοποιείται η αποτυχία των διαπραγματεύσεων και η παραπομπή της υποθέσεως στην αναγκαστική διαιτησία.

απόφαση: Το διαιτητικό δικαστήριο συνήλθε στις 3/3/1977 και κήρυξε απαράδεκτη την συζήτηση της αίτησης για τον λόγο ότι η αντιπροσωπευτική οργάνωση δεν είχε προσαγάγει τα κατά τον νόμο νομιμοποιητικά έγγραφα και η απεργία συνεχίστηκε όλο το χρονικό διάστημα από τις 3/2/1977 έως τις 13/2/1977 και η εταιρεία προέβη στην έγγραφη καταγγελία της σύμβασης των απεργούντων.

Η κήρυξη της απεργίας από τις 12/1/1977 κατά την αιτιολογία είναι απολύτως άκυρη και οι απεργούντες παίρνουν μέρος με αδέσποτη απεργία.

Η κατά των 8/2/1977 καταγγελία της εργατικής σχέσης αυτών δεν είναι άκυρη αφού ο εργοδότης προέβη σε καταγγελία, ενώ μπορούσε να θεωρείται ότι έχει λυθεί η σύμβαση εργασίας.

Η μετά τις 3/2/1977 συνέχιση της απεργίας σε κάθε περίπτωση ήταν καταχρηστική γιατί υπέρβαινε τις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, το κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος σύμφωνα με τον νόμο η προστασία των συνδικαλιστικών στελεχών εχώρησε η καταγγελία κατά τον βάσιμο ισχυρισμό να προταθεί η στάση της δίικης.

Η καταχρηστικότητα έγκειται στους εξής λόγους: Οι επιδιώξεις τους κατά την συνέλευση στις 28/1/1977 δεν υποβλήθηκαν κατά την έναρξη της απεργίας στις 21/1/1977 συνεχιζόμενη μέχρι τις 28/1/1977 και αντίκειται στις αρχές της καλής πίστης κ.τ.λ. και η προβολή των νέων αιτημάτων μπορούσε να προβληθεί κατά την έναρξη γιατί διευρύνεται το αντικείμενο της απεργίας και προκαλείται μικρότερη οξύτητα.

Η αξίωση ενημέρωσης του Διοικητικού Συμβουλίου του Σωματείου και η δυνατότητα παροχής γνώμης και ελέγχου για την εγκυρότητα των πληροφοριών για οικονομικές συμβουλές για την επιλογή του Σωματείου είναι παράνομη γιατί περιορίζεται υπέρμετρα η επιχειρηματική δραστηριότητα της εταιρείας και δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο απεργιακής επιδίωξης.

Η ενέργεια του Συνδέσμου Ελλήνων βιομηχάνων είναι καταχρηστική γιατί υπέβαλλε την αίτηση χωρίς να καταθέσει τα νόμιμα στοιχεία με σκοπό να διαλύσει την απεργία και όχι την επίλυση της διαφοράς.

Ο ισχυρισμός ότι η απεργία είναι παράνομη είναι αβάσιμη γιατί ο Σύνδεσμος Ε.Β. δεν είχε προσαγάγει τα σύμφωνα με το άρθρο 5 §10 για νομιμοποίηση του στοιχείου α) αντίτυπο του καταστατικού του Σωματείου και έγινε η συλλογική διαφορά προσχηματικά.

50. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΙΣΤΗΣ
κ.λ.π.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4905/1982 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 178)

περιστατικό

Το εργοστασιακό σωματείο, της βιομηχανίας πλεκτών στην Θέρμη Θεσσαλονίκης, που εκπροσωπεί τους εργαζόμενους κήρυξε μετά από απόφαση της Γενικής Συνέλευσης των μελών του στάσεις εργασίας στις 30-11-1982 και 24ωρη απεργία στις 2-12-1982 και την 3-12-1982 και 4-12 και από την 6-12-1982 απεργία διαρκείας, με σκοπό να ικανοποιηθούν από την 1-12-1982 έγγραφο εξώδικου δηλώσεως που την γνωστοποίησε στην επιχείρηση Χ με τα εξής προβληθέντα αιτήματα: 1) Άμεσος επαναπρόσληψη των απολυθέντων 2) εφαρμογή των συνδικαλιστικών νόμων από μέρους της επιχείρησης 3) Άμεσος καταβολή αναδρομικών στους δικαιούχους. Το πρώτο αίτημα αφορά την επαναπρόσληψη των απολυθέντων ΕΝ. και ΓΕ., ανειδίκευτων εργατριών και ΕΚ. απασχολούμενου ως κηπουρού.

Στις 6-12-1982 υπό την κατεύθυνση του Προέδρου και των μελών του Δ/κου Συμβουλίου του σωματείου και με την συμμετοχή απεργών απειράφησαν δια βίας προφηλακισμών και χυδαίων ύβρεων κατά αυτών που προσπαθούσαν να εισέλθουν στις εγκαταστάσεις της επιχείρησης που επιθυμούσαν να εργασθούν πάνω από 50 εργατοϋπάλληλοι με αποτέλεσμα να τραυματισθούν οι εργάτριες ΖΤ. και ΙΣ., την επόμενη 7-12-1982 τις πρωίνες ώρες 50 εργάτες συγκεντρώθηκαν έξω από την είσοδο του εργοστασίου και παρεμποδίζονταν από τους απεργούς να μπου μέσα και επακολούθησαν νέα επεισόδια, κατά τα οποία τραυματίστηκαν και εξυβρίστηκαν οι εργατοϋπάλληλοι Χ, ΒΔ., ΔΑ., ΜΑ., ΑΚ., ΑΒ., εκ των οποίων υποβλήθηκαν σχετικές κλήσεις αρμοδίων.

απόφαση: Η διατήρηση και η εξακολούθηση της απεργίας προκαλεί την οικονομική εξουθένωση της επιχείρησης και του εργοδότη και παραβαίνει προφανώς τα όρια τα επιβαλλόμενα εκ του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματος της απεργίας και για αυτό το λόγο είναι καταχρηστική και παράνομη λόγω της παράνομης συμπεριφοράς των απεργούντων, η επιχείρηση στερείται τις υπηρεσίες του προσωπικού της με αποτέλεσμα να διαταρράσσεται η ομαλή λειτουργία της επιχειρήσεως και να επέρχεται σε αυτή δυσανάλογη μεγάλη υλική βλάβη και ηθική ζημιά λόγω μείωσης της φήμης και της αξιοπιστίας ως προς την εμπρόθεσμη εκτέλεση των παραγγελιών, ανακύπτει επίσης κατά το επικαλούμενο συμφέρον της, αξίωση προς αποκατάσταση της ζημιάς.

Συνεπώς γίνεται δεκτή η αγωγή και διατάσσεται να παραλείψει στο μέλλον το σωματείο της επιχείρησης Χ την συνέχιση του απεργιακού αγώνα των εργαζομένων και την μη απομάκρυνση των προσληφθέντων με σύμβαση ορισμένου χρόνου.

παρατηρήσεις:

- μία απεργία είναι παράνομη όταν η εταιρεία στερείται τις υπηρεσίες του προσωπικού της με αποτέλεσμα να διαταρράσσεται η ομαλή λειτουργία της επιχειρήσεως.

51. ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΙΣΤΗΣ
κ.λ.π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2471/1983 (Ε.Ε.Δ.42, σελ. 769)

περιστατικό

Η επιχείρηση κατασκευής κουβερτών Καλοχωρίου Θεσσαλονίκης απασχολεί περίπου 104 εργαζόμενους. Το νομίμως συσταθέν και λειτουργούν εργοστασιακό σωματείο, εκπροσωπεί τους εργαζόμενους της εταιρείας και το οποίο κήρυξε με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης των μελών της, τετράωρη στάση εργασίας στις 2-3-1983, 24ωρη απεργία στις 4-3-1983, από την 10-3-1983 απεργία διαρκείας, συνεχιζόμενη με σκοπό ικανοποίησης του αιτήματος επαναπροσλήψεως των απολυθέντων ΖΙ. ηλεκτρολόγου και ΜΓ. ειδικευμένης εργάτριας. Η απόλυση αυτών έγινε κατά την άσκηση του νόμιμου διευθυντικού δικαιώματος εντός των πλαισίων της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, εξ οικονομοτεχνικών λόγων και σαν συνέπεια μείωσης των εξαγωγών και δημιουργία μεγάλων εμπορευματικών αποθεμάτων, με σκοπό μείωση της παραγωγής και μείωση του προσωπικού.

Αποδείχθηκαν επίσης ότι κύριο αίτημα της απεργίας ήταν η επαναπρόσληψη των απολυθέντων, το οποίο δέχθηκε και το σωματείο το οποίο σε απάντηση προς αυτό την χρονολογία 14-3-1983 δηλώσεως του Διοικητικού συμβουλίου της εταιρείας, περί επαναπροσλήψεως των απολυθέντων με τον όρο της άμεσου λήψεως της αδείας για το υπόλοιπο προσωπικό δέχθηκε να λύσει την απεργία υπό τον όρο επαναπροσλήψεως των απολυθέντων και διαβεβαίωσε για την μη απόλυση εργαζομένων εντός του 1983, δέχθηκε πρόσθετα την λήψη της μισής κανονικής άδειας του προσωπικού εντός του Απριλίου το δε υπόλοιπο εντός των μηνών Ιουλίου-Αυγούστου.

Παρόλο που ρυθμίζονταν όλα αυτά συνέχιζαν την απεργία και παρεμπόδιζαν με απειλή βίαιων ενεργειών, εκ μέρους των διοικούντων της εταιρείας την εκτέλεση επείγουσών υποχρεώσεων παραδόσεως εμπορευμάτων.

απόφαση: Με τα δεδομένα αυτά, η διατήρηση και η εξακολούθηση της απεργίας άνευ δικαιολογητικού λόγου νομίμου, οδηγεί την εταιρεία σε οικονομική εξουθένωση και υπερβαίνει τα όρια τα επιβαλλόμενα από τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος της απεργίας, για αυτό λοιπόν είναι και καταχρηστική και παράνομη λόγω της παράνομης συμπεριφοράς των απεργούντων ζημιούμενη η εταιρεία, στερούμενη των υπηρεσιών του προσωπικού της, με αποτέλεσμα να διαταρράσσεται η ομαλή λειτουργία της εταιρείας και επέρχεται σε αυτή δυσαναλόγως μεγάλη υλική βλάβη και ανακύπτει το επικαλούμενο συμφέρον της.

παρατηρήσεις:

- όπως του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4905/1982

52. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΑΝΤΙΒΑΙΝΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΙΣΤΗΣ κ.λ.π.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 5628/1984 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 762)

περιστατικό

Η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ κήρυξε 48ωρη απεργία για τις 11 και 12 Οκτωβρίου του 1984. Με προεδρική απόφαση ορίζεται προσωπικό ασφαλείας. Προσωπικό ασφαλείας όσον αφορά τον Σύλλογο Τεχνικών και το Σύλλογο Οδηγών της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ είναι το 25% των μελών. Η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ όμως κατά την διάρκεια της απεργίας δεν φρόντισε να υπάρξει το απαραίτητο προσωπικό.

Έτσι: μονάδα Πειραιά από 31 άτομα υπήρχαν 18, μονάδα Καλλιθέας από 48 άτομα υπήρχαν 17, μονάδα Περιστερίου από 34 άτομα υπήρχαν 17, μονάδα Συντηρ./επισκευών από 40 άτομα υπήρχαν 32 κ.λ.π.

Αποδείχθηκε ότι το προσωπικό ασφαλείας υπάγεται κατά της διάρκειας της απεργίας στο διευθυντικό δικαίωμα της ΔΕΗ, η οποία ορίζει και τα συγκεκριμένα καθήκοντα. Δόθηκε από τη ΔΕΗ εντολή στο προσωπικό ασφαλείας να υπακούει στις απεργιακές επιτροπές και τις διοικήσεις τους. Επίσης τα μέλη της ΔΕΗ κατά την διάρκεια της απεργίας έθεσαν εκτός λειτουργίας μονάδες ηλεκτρισμού ζωτικής σημασίας που τροφοδοτούσαν το εθνικό δίκτυο, δηλαδή όλη την Ελλάδα. Μειώθηκε έτσι η ισχύς σε τέτοιο βαθμό ώστε υπήρχε κίνδυνος ολικής διακοπής ρεύματος. Μειώθηκε η τάση και αυξήθηκε η μείωση εξυπηρέτησης του κοινού. Η απεργία επιφέρει ζημιά όσον αφορά την οικονομική υπόσταση της ΔΕΗ και την αντιμετώπιση των στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου.

απόφαση: Από τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά η κηρυχθείσα και συνεχιζόμενη απεργία είναι καταχρηστική καθ' όσον αντιβαίνει προφανώς τα όρια τα επιβαλλόμενα εκ της καλής πίστης και των χρηστών ηθών και εκ του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματος της απεργίας.

53. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΕΧΕΙ ΑΣΚΗΘΕΙ ΚΑΤΑ ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΘΕΣΠΙΣΕΙ Η ΕΝΝΟΜΗ ΤΑΞΗ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 9477/1983 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 330)

περιστατικό

Το σωματείο Χ λειτουργεί νόμιμα και έχει 700 μέλη από ορισμένες επιχειρήσεις Υ. Στις 23-8-1983 η Χ απέλυσε το νοσοκόμο ΒΤ., για διάφορα παραπτώματα. Κατά την μεσημβρινή ανάπαυση της 24ης Αυγούστου (12:00-12:30) μέλη του Χ συγκεντρώθηκαν στο εργοστάσιο της Ψ και αποφάσισαν να διαμαρτυρηθούν για την απόλυση του ΒΤ και να επιδιώξουν την επαναπρόσληψη του. Σε ένδειξη αλληλεγγύης στον εργαζόμενο αυτό το Δ.Σ. του Χ αποφάσισε στις 30-8-1983 στάση εργασίας για τις 31-8-83 από τις 7:30 έως τις 9:30 την οποία ανακοίνωσε στην Ψ με το 336/1983 έγγραφο τους στις 30-8-1983. Επειδή παρά τη στάση εργασίας η Ψ δεν επαναπροσέλαβε τον ΒΤ. την ίδια μέρα, τα μέλη του Χ σε Γ.Σ. αποφάσισαν (428) με μυστική ψηφοφορία (424 υπέρ-4 κατά) να κηρύξουν 24ωρη απεργία στις 2-9-83 με αίτημα την επαναπρόσληψη όχι μόνο του ΒΤ. αλλά και άλλων δεκαεπτά συναδέλφων που είχαν απολυθεί πριν το ΒΤ. σε διάφορα χρονικά διαστήματα. Ταυτόχρονα εξουσιοδότησαν το ΔΣ. να αποφασίσει την οργάνωση και κλιμάκωση του απεργιακού αγώνα. Το ΔΣ. του Χ προειδοποίησε την Ψ για την κήρυξη της απεργίας, με το 337/1983 έγγραφό του (προσωπικό ασφαλείας δεν ήταν απαραίτητο εφόσον η Ψ δεν είναι επιχείρηση από εκείνες που αναφέρονται στο άρθρο 19 §2 ν. 1264.

απόφαση: Η απεργία αυτή, είτε θεωρηθεί ότι αποβλέπει στην διαφύλαξη και την προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών και συνδικαλιστικών συμφερόντων των μελών του εναγομένου, είτε εκδήλωση αλληλεγγύης, έχει ασκηθεί κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που έχει θεσπίσει η έννομη τάξη για την άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, όπως και κάθε δικαιώματος, και ειδικότερα υπερβαίνει τα όρια της καλής πίστης, του οικονομικού και του κοινωνικού σκοπού, στην ικανοποίηση του οποίου αποβλέπει, αφού η απόλυση μεμονωμένων εργαζομένων και πολύ περισσότερο ενός μόνο, οι οποίοι μπορούν να επιδιώξουν, προσφεύγοντας στα δικαστήρια, την αναγνώριση της ακυρότητας της απόλυσής τους και να εξασφαλίσουν με τον τρόπο αυτό, την ικανοποίηση των δικαιωμάτων του, δεν δικαιολογεί ούτε κατά την καλή πίστη ούτε αν ληφθεί υπόψη ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός που επιδιώκεται με θέσπιση της απεργίας ως δικαιώματος κυρίως, την χρησιμοποίηση του έσχατου αυτού μέσου εργατικών διεκδικήσεων, το οποίο αποτελεί βέβαια ένα ισχυρό όπλο για την άσκηση πιέσεων στους εργοδότες, αλλά συνάμα επιφέρει σοβαρές διαταραχές στην κοινωνική και οικονομική ζωή της χώρας.

Η απόλυση του ΒΤ. είναι δικαιολογημένη ενέργεια της Ψ, μετά από παραπτώματα. Γι' αυτό και ανεξάρτητα από την μορφή που έλαβαν αργότερα οι απεργιακές κινητοποιήσεις των μελών του Χ η απεργία ήταν από την κήρυξή της καταχρηστική άρα παράνομη.

παρατηρήσεις:

- όταν μία απεργία έχει ασκηθεί κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που έχει θεσπίσει η έννομη τάξη υπερβαίνει τα όρια της καλής πίστης κ.λ.π. είναι καταχρηστική και παράνομη.

54. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΥΠΕΡΒΑΙΝΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΙΣΤΗΣ κ.λ.π.
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 716/1985 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 490)

περιστατικό

Το σωματείο Εργατοτεχνιτών και Υπαλλήλων Ναυπηγείων Σκαραμαγκά και Πληρωμάτων Ρυμουλκίων Επιχειρήσεων "Η Τρίαινα" με ψηφοφορία από της Γ.Σ. που δόθηκε εξουσιοδότηση στο Δ.Σ. του σωματείου την υλοποίηση απεργιών που προειδοποίησαν την εταιρεία πριν 24 ώρες πριν την πραγματοποίησή τους είτε τηλεφωνικώς είτε εγγράφως. Οι στάσεις εργασίας που πραγματοποιήθηκαν ήταν της Τετάρτης 20/2/1985 από τις 8-12πμ. και 4-7μμ. και στις 27/2/1985 Τετάρτη από τις 9πμ.-13μμ. οι απεργοί δεν εγκατέλειψαν τους χώρους εργασίας και σημαντικός αριθμός αυτών παρεμπόδιζε αυτούς που επιθυμούσαν να εργασθούν και έβριζαν αυτούς που απαγόρευαν την εκφόρτωση των φορτηγών αυτοκινήτων και εμποδίσθηκε η είσοδος τους εντός των εγκαταστάσεων της εταιρείας, επίσης κατά την διάρκεια της στάσεως στις 27/2/1985 διακόπηκε αυθαίρετα η παροχή ηλεκτρικής ενέργειας επί του υπό κατασκευή σκάφους 1130 με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί κίνδυνος για το προσωπικό και τα υλικά.

απόφαση: Αναγνωρίζεται ότι οι ένδικες απεργιακές εκδηλώσεις είναι άκυρες και καταχρηστικές κατά τα εν των διατακτικών της παρούσης ειδικότερα οριζόμενα. Είναι καταχρηστικές οι στάσεις στις 21/2/1985 γιατί υπερβαίνουν τα όρια τα επιβαλλόμενα εκ της καλής πίστης και του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματος της απεργίας. Είναι παράνομες και καταχρηστικές γιατί αυτοί που μετέχουν στην απεργία παρεμπόδιζαν βίαια αυτούς που δεν μετείχαν στην απεργία να εργασθούν.

- Σχετική είναι και η απόφαση του ανωτέρου δικαστηρίου:

απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς 834/1985 για το ανωτέρω περιστατικό: Αναγνωρίζεται ότι η άρνηση της επιχείρησης να παραχωρήσει στις 28/3/1985 και από την ώρα 11πμ. έως 15μμ. το χώρο του βαρέως ελασματοουργείου για την πραγματοποίηση της γενικής συνέλευσης των μελών του σωματείου είναι καταχρηστική.

55. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΥΠΕΡΒΑΙΝΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΠΙΣΤΗΣ κ.λ.π.
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1067/1985 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 476)

περιστατικό

Τα μέλη του σωματείου του καζίνο πραγματοποίησαν στάση εργασίας που άρχισαν από την 1/2/1985 και ώρα 21:00 μέχρι τις 22:00 και από τις 23:30 μέχρι τις 00:30 της 2/2/1985, αποφάσισαν και την κήρυξαν όχι από την Γενική Συνέλευση των μελών της αλλά από το Διοικητικό Συμβούλιο κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρ. 20 §1 του ν. 1264/1982 και άρθρ. 4 του ν. 1365/1983 και 19 §2 ν. 1264/1982.

Τα αιτήματα των απεργούντων είναι:

α) περί εξυγίανσης και κάθαρσης του χώρου του καζίνο β) περί επισπεύσης των διαδικασιών δημιουργίας φορέα ο οποίος θα διαχειρίζεται με τρόπο άπεμπτο το καζίνο με έλεγχο των εργαζομένων γ) περί αύξησης των αποδοχών των μελών δ) περί διάθεσης των κερδών του καζίνο για κοινωνικούς σκοπούς και την βελτίωση των θέσεων των εργαζόμενων στην Ελλάδα.

απόφαση: Το δικαστήριο κρίνει ότι όλες οι απεργιακές εκδηλώσεις είναι παράνομες και καταχρηστικές. Είναι καταχρηστικές γιατί υπερβαίνουν τα όρια τα επιβαλλόμενα από το κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος της απεργίας και της καλής πίστης. Οι απεργίες πραγματοποιήθηκαν άνευ εμπρόθεσμου γνωστοποίησης σύμφωνα με την διάταξη του άρθρ. 20 §2 του ν. 1264/1982 και άνευ διάθεσης προσωπικού ασφαλείας και κατά παράβαση των διατάξεων αυτών καθιστούν την απεργία παράνομη.

56. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΑΝΤΙΒΑΙΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΧΡΗΣΤΑ ΗΘΗ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 572/1988 (Ε.Ε.Δ. 47, σελ. 655)

περιστατικό

Η εναγόμενη συνδικαλιστική οργάνωση Χ της οποίας τα μέλη είναι δημόσιοι υπάλληλοι αποφάσισε με απόφαση του Δ.Σ. την κήρυξη 48ωρης απεργίας από τις 26/2/1988 και ώρα 00:01 μέχρι τις 27/2/1988 και ώρα 24:00 για την ικανοποίηση ορισμένων αιτημάτων.

Στις 18/2/1988 πραγματοποίησαν 24ώρη απεργία με παρόμοια αιτήματα η οποία κρίθηκε νόμιμη με τις υπ. αρ. 550 και 551/1988 αποφάσεις του ιδίου δικαστηρίου, με συνέπεια να ματαιωθούν οι πτήσεις τόσο της Ο.Α. όσο και ξένων αεροπορ. εταιρειών. Η ζημιά του ενάγοντα Ελληνικού Δημοσίου ήταν τεράστια.

απόφαση: Η κρινόμενη απεργία που εξάγγειλε η εναγόμενη ομοσπονδία λίγες μόνο ημέρες μετά την πραγματοποίηση της παραπάνω απεργίας και που οι συνέπειες της θα είναι αυτές με την προηγούμενη απεργία καθιστούν την απεργία καταχρηστική γιατί αντιβαίνει προς τα χρηστά ήθη.

57. ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΟΥ ΥΠΕΡΒΑΙΝΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΘΡ. 281 Α.Κ.

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2091/1987 (Ε.Ε.Δ. 46, σελ. 934)

περιστατικό

Η πρωτοβάθμια εργατική συνδικαλιστική οργάνωση, μέλη του οποίου είναι οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο παραγωγής χάλυβα, ελασμάτων σιδήρου και οξυγόνου που έχει η εταιρεία στην Ελευσίνα Αττικής με το 144/5-2-1987 έγγραφο του προς αυτήν γνωστοποίησε τα παρακάτω αιτήματα που επιδίωκε την ικανοποίηση αυτών μέσα στο 1987.

1) Την εφαρμογή της παρ. 4 του πρωτοκόλλου συμφωνίας της 4/11/1983 μεταξύ σωματίου εταιρείας για προβλήματα μεταθέσεων, εντατικοποίησης, αφαίρεσης οργανικών θέσεων. 2) Η Α.Τ.Α. του 1987 υπολογίζεται να δίνεται στα καταβαλλόμενα. 3) Καθορισμός κατώτατου βασικού ημερομισθίου στις 1270 δρχ. σύμφωνα με την σ.σ.ε. βιοτεχνίας 1984. 4) Χορήγηση μιας φιάλης γάλα σε όλους τους εργαζόμενους. 5) Η καντίνα να περιέλθει στην ιδιοκτησία της χαλυβουργικής και τα προϊόντα να διατίθενται σε τιμή κόστους. 6) Εφαρμογή του ν. 2112/1920 για υπαλληλικές αποζημιώσεις στους εργαζόμενους που αποχωρούν λόγω συνταξιοδότησης. 7) Το κατώτατο όριο παραγωγής να διαμορφωθεί στις 5.000 δρχ. 8) Οι κανονικές ετήσιες άδειες του προσωπικού να χορηγηθούν τους θερινούς μήνες. 9) Το επίδομα κανονικής άδειας να αυξηθεί από 16 σε 20 ημερομίσθια. 10) Οι ημέρες κανονικής άδειας να αυξηθούν από 26 σε 30. 11) Να δοθεί έκτακτο δώρο για το Πάσχα 8000 δρχ. και για τα Χριστούγεννα 15000 δρχ. 12) Στις αργίες που εργοστάσιο διακόπτει την παραγωγική λειτουργία του και καταβάλλει το ημερομίσθιο να προστεθούν την 1η του έτους, η καθαρή Δευτέρα, την 2η μέρα των Χριστουγέννων. 13) Η αμοιβή όσων εργάζονται στις αργίες να διαμορφωθεί από 1,75 σε 2,75 ημερομίσθιο. 14) Το νυχτερινό επίδομα να διαμορφωθεί από 25 σε 50% του ημερομισθίου. 15) Να προσληφθεί γιατρός σε 24ωρη βάση και να πραγματοποιηθεί ετήσιο τσέκ-απ από τους εργαζόμενους.

Για την ικανοποίηση των αιτημάτων το Σωματείο πραγματοποίησε στις 24/2/1987 τρεις 3ωρες στάσεις εργασίας: από 11:30 - 14:30, 14:30 - 17:30 και 22:30 - 01:30 της επόμενης. Στη συνέχεια, για την ικανοποίηση των ιδίων αιτημάτων πραγματοποίησε 3ωρες στάσεις εργασίας, πάλι στις 10/3/1987 από τις 13:30 - 14:30, 14:30 - 17:30 και 22:30 - 01:30 της επόμενης και στις 20/3/1987 τρεις 3ωρες στάσεις εργασίας από 10:00 - 13:00, 16:00 - 18:00 και από τις 03:00 - 06:00 της επόμενης.

Η εταιρεία δέχθηκε το 11ο αίτημα. Τέλος για την ικανοποίηση των αιτημάτων, σωματείο πραγματοποίησε τρεις τρίωρες στάσεις εργασίας στις 5 και στις 8/5/1987 κατά την 28/4/1987 ώρες.

Από τα πιο πάνω αιτήματα δεν προσκρούουν έστω από 18/10/1985 Π.Ν.Π. ως θεσμικά και μη τείνοντα στην χορήγηση αυξήσεων, στους εργαζόμενους μέλη της εταιρείας πέρα από την εισοδηματική πολιτική της Κυβερνήσεως που συνίσταται στην χορήγηση της Α.Τ.Α. που κάθε φορά ορίζουν οι οικείες υπουργικές αποφάσεις είναι: 1ο και 2ο, 5ο, 8ο και 15ο που δέκτηκε την ικανοποίηση. Τα υπόλοιπα αιτήματα μη έχοντα οικονομικό περιεχόμενο προσκρούουν στην από 18/10/1985 Π.Ν.Π.

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις στις 28/4/1987 που έγιναν για

την ανάκληση της ανάλυσης ενός εργαζομένου από τους 1000 που απασχολούνται στην εταιρεία έγιναν κατά κατάχρηση του σχετικού δικαιώματος εφόσον το αίτημα αυτό αποβλέπει στην επίλυση ατομικής νομικής διαφοράς και όχι στην εξυπηρέτηση συλλογικού συμφέροντος.

απόφαση: Το δικαστήριο κρίνει ότι οι ένδικες απεργιακές κινητοποιήσεις είναι και καταχρηστικές με την έννοια ότι υπερβαίνουν τα όρια του άρθρ. 281 Α.Κ. και είναι καταχρηστικές.

παρατηρήσεις:

- αίτημα που αποβλέπει στην επίλυση ατομικής νομικής διαφοράς και όχι στην εξυπηρέτηση συλλογικού συμφέροντος χαρακτηρίζουν μία απεργία καταχρηστική γιατί έγινε κατάχρηση του σχετικού δικαιώματος.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Δ

Η ομάδα Δ περιλαμβάνει όλα εκείνα τα περιστατικά στα οποία οι απεργίες είναι παράνομες και καταχρηστικές διότι αντίκειται "στην καλή πίστη, τα χρηστά ήθη, τον οικονομικό και κοινωνικό σκοπό του δικαιώματος".

Γενικότερα, μπορούμε να πούμε το εξής και μ' αυτό να καλύψουμε όλο τον σχολιασμό της ομάδας αυτής. Το άρθρο 281 Α.Κ. αναφέρει το εξής: "η άσκηση του δικαιώματος (στην περίπτωση μας το δικαίωμα της απεργίας) απαγορεύεται όταν... (βλέπε νομοθετικά κείμενα).

Συνοπτικά λόγοι που συνιστούν το παράνομο και καταχρηστικό των ανωτέρω περιστατικών είναι τα παρακάτω:

1) Απεργία που αντίκειται στον νόμο είναι παράνομη. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ 272/1979.

2) Μία απεργία είναι παράνομη όταν η εταιρεία στερείται τις υπηρεσίες του προσωπικού της με αποτέλεσμα να διαταρράσεται η ομαλή λειτουργία της επιχείρησης και επέρχεται σ' αυτή δυσανάλογη μεγάλη υλική βλάβη και ηθική ζημιά λόγω μείωσης της φήμης και της αξιοπιστίας ως προς την εμπρόθεσμη εκτέλεση των παραγγελιών. ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4905/1982.

3) Όταν μία απεργία έχει ασκηθεί κατά προφανή υπέρβαση των ορίων που έχει θεσπίσει η έννομη τάξη υπερβαίνει τα όρια της καλής πίστης, χρηστών ηθών, οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος είναι καταχρηστική και παράνομη. ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 9477/1983.

4) Αίτημα που αποβλέπει στην επίλυση ατομικής νομικής διαφοράς και όχι στην εξυπηρέτηση συλλογικού συμφέροντος χαρακτηρίζουν μία απεργία καταχρηστικής γιατί έγινε κατά κατάχρηση του σχετικού δικαιώματος.

ΟΜΑΔΑ Ε

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΕΣ ΕΠΕΙΔΗ Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΑΡΘΗΚΕ ΑΠΟ ΜΗ ΑΡΜΟΔΙΟ ΟΡΓΑΝΟ Ή ΜΗ ΝΟΜΙΜΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ.

περιστατικό

Ο απεργός εργαζόταν στην εφημερίδα με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου ως λινοτύπης, είχε μισθό για πεντάωρη απασχόληση δρχ. 150, εκτός Κυριακών και εορτών δεν παρείχε την εργασία του, και έπαιρνε πέρα του πενταώρου και μέχρι 8 ωρών ημερησίως τακτική εργασία 30 δρχ. την ώρα.

Στις 26-1-1965 το Συνδικάτο Τύπου Θεσσαλονίκης διατύπωσε προς την εφημερίδα των λινοτύπων το αίτημα για κατά 10% αύξηση του βασικού ημερομισθίου. Ύστερα από μάταιες διαπραγματεύσεις αποφασίσανε τον Μάρτιο του 1965 από την διοίκηση της επαγγελματικής οργάνωσης και όχι από την γενική συνέλευση, την έναρξη απεργιακού αγώνα κατά της εφημερίδας "Ε. Β.", γιατί κατέβαλε μικρό μισθό σε σχέση με την εφημερίδα "Μ." με λόγο ότι η πρώτη ήταν ασθενέστερη οικονομικά επειδή ήταν πολιτικά και ιδεολογικά αντίθετη η τοποθέτησή της προς την Κυβέρνηση.

Στις 8:10 μμ. της 12-3-1965 πραγματοποιήθηκε στάση εργασίας και ήταν δίωρης διάρκειας και αποφασίσθηκε μόνο από το διοικητικό συμβούλιο και μετείχαν 12 από τους 23 τυπογράφους της εφημερίδας και ειδοποίησαν την διεύθυνση της εφημερίδας 10 λεπτά πριν την κήρυξη της διακοπής της εργασίας, και κατέλαβαν τα μηχανήματα και αρνήθηκαν να επιτρέψουν σε άλλους να εργασθούν με σκοπό την παρεμπόδιση της εκτύπωσης της εφημερίδος την επόμενη ημέρα και δεν υπάκουσαν στην επέμβαση της αστυνομικής αρχής και ο Εισαγγελέας έδωσε εντολή βίαιης απομάκρυνσης των απεργών.

Στην συνέχεια, η εφημερίδα κατήγγειλε εγκαίρως των 5 απεργών την σύμβαση και η οργάνωση αξίωσε την επαναπρόσληψη - η αύξηση των αποδοχών πέρασε σε δεύτερη μοίρα. Για το αίτημα αυτό πραγματοποιήθηκε στις 26-3-1965 νέα 24ωρη απεργία που αποφασίστηκε από την διοίκηση του Σωματείου και πήραν μέρος 5 λινοτύπες και ακολούθησε την 1-4-1965 τρίτη 48ωρη απεργία χωρίς να συγκληθεί η συνέλευση του Σωματείου με πρόθεση να μην εκδοθεί η εφημερίδα την 2,3 και 4η Απριλίου με αίτημα την επαναπρόσληψη των απολυθέντων.

Την 2η μέρα της απεργίας δόθηκε πρόσκληση να επαναλάβουν την εργασία τους εντός 6 ωρών και ο απεργός απάντησε ότι θα επανέλθει μετά την λήξη της απεργίας.

απόφαση: το δικαστήριο δέχεται ότι εφόσον την απόφαση δεν την πήρε η συνέλευση της οργάνωσης και ούτε την υιοθέτησε αυτή εκ των υστέρων είναι μη νόμιμος και εσφαλμένη και σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου 2112/1920 και των άρθρων 200,288 Α.Κ. έκρινε ότι η αποχή του εργαζόμενου από την εργασία συνιστά σιωπηρά εκ μέρους του καταγγελία της συμβάσεως εργασίας.

παρατηρήσεις:

- λάθος όργανο κήρυξης απεργίας.

59. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΗΡΥΞΗΣ ΑΠΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΗ ΝΟΜΙΜΑ
ΣΥΝΕΣΤΗΜΕΝΟ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1266/1978 (Ε.Ε.Δ. 37, σελ. 853)

περιστατικό

Η Χ συνάπτει σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου με την εταιρεία Υ και από τις 25/2/1977 αρχίζει να εργάζεται. Η Χ ιδρύει σωματείο αλλά πριν αυτό εγγραφεί στο Πρωτοδικείο των Αθηνών βιβλίο αποφασίζουν με φανερή ψηφοφορία την κήρυξη απεργίας στις 19/6/1977. Η Χ πηγαίνει στις 20/6/1977 στον Α ο οποίος είναι διευθύνων σύμβουλος της εταιρείας Υ να τον ενημερώσει ότι θα κατέβουν σε απεργία, απόφαση σωματείου. Ο Α δεν γνωρίζει για το σωματείο. Επειδή όμως υπήρξαν κάποιοι διαπληκτισμοί η Χ δεν του ανέφερε προφορικά ή γραπτά τα αιτήματα των εργαζομένων. Η Χ τέλος κατεβαίνει στο εργοστάσιο και παροτρύνει για απεργία.

απόφαση: Η απεργία αυτή είναι παράνομη διότι δεν κηρύχθηκε από σωματείο νόμιμα συνεστημένο, η απόφαση δεν πάρθηκε με μυστική ψηφοφορία και μετά που το σωματείο ήταν σωστά συνεστημένο δεν έγινε γενική συνέλευση για την απόφαση της απεργίας στις 20/6/1977.

Καταγγελία της σύμβασης εργασίας της Χ.

60. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΚΗΡΥΧΘΗΚΕ ΑΠΟ ΑΝΟΡΓΑΝΩΤΗ ΟΜΑΔΑ ΜΕΛΩΝ

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 328/1978 (Ε.Ε.Δ. 37, σελ. 539)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Ο Χ προσελήφθηκε στις 1/7/1973 από τον Υ με σύμβαση παροχής εξηρημένης εργασίας επί αόριστο χρόνο. Στις 11/11/1975 σωματείο αποφασίζει (πρωτοστάτησε και ο Χ - μέλος) κήρυξη απεργίας στις 13 και 14/11/1975 για συμπαράσταση και αλληλεγγύη στον απολυθέντα συνάδερφό του. Στις 15/11/1975 ο Χ γύρισε στην δουλειά του και εργάστηκε ως τις 29/11/1975 οπότε και καταγγέλθηκε η σύμβαση εργασίας γιατί μετείχε σ' αυτή την απεργία.

απόφαση: Το εφετείο χαρακτήρισε την απεργία παράνομη γιατί δεν κηρύχθηκε από Σωματείο αλλά από ανοργάνωτη ομάδα μελών.

61. ΑΠΕΡΓΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΚΗΡΥΧΘΗΚΕ ΑΠΟ ΜΗ ΝΟΜΙΜΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 1170/1977 (Ε.Ε.Δ. 36, σελ. 843)

περιστατικό

Σε ένα εργοστάσιο Υ όπου εργαζόταν η ΑΛ. με σύμβαση αορίστου χρόνου, μέλος σωματείου κατά την 28/5/1976 το εργοστάσιο καταγγέλει την σύμβαση εργασίας της και απολύθηκε. Τα μέλη διοικήσεως του υπό σύσταση σωματείου αποφάσισαν προς συμπαράσταση της ΑΛ. την κήρυξη 2ωρων στάσεων εργασίας του εργοστασίου στις 31/5/1976.

Την 31/5/1976 πραγματοποίησαν τρεις 2ωρες στάσεις και ανα μία σε κάθε φυλακή (βάρδια) και συμμετείχαν 50-60 τοις εκατό ποσοστό εργαζομένων και ο πρωτοστάτης παρότρυνε όλους τους εργαζόμενους να συμμετάσχουν στην στάση εργασίας για να πάρει χαρακτήρα καθολικό.

Οι στάσεις εργασίας επέφεραν σοβαρή διαταραχή στην λειτουργία του εργοστασίου και του ρυθμού εργασίας αυτών που επιθυμούσαν να εργασθούν. Η απεργία που κηρύχθηκε από μη νόμιμο συνεστημένο και λειτουργούντος επαγγελματικό σωματείο επέφερε αυτοδίκαια την λύση της σύμβασης εργασίας του, αλλά αυτός προσήλθε και εργάστηκε στο εργοστάσιο τις τρεις επόμενες ημέρες την 1η, 2η και 3η Ιουνίου 1976 και κοινοποίησε σε αυτόν έγγραφο καταγγελίας της σύμβασης εργασίας του και πρόσφερε σε αυτόν την νόμιμη αποζημίωση όπου αρνήθηκε και την είσπραξη.

απόφαση: Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αποφάσισε ότι η κηρυχθείσα της 31/5/1976 απεργία του προσωπικού του εργοστασίου για τις δύο στάσεις εργασίας ήταν παράνομες γιατί πρόκειται περί υπό σύσταση και όχι συνεστημένο σωματείου και δεν αποφασίσθηκε καθόλου από την γενική συνέλευση των μελών του σωματείου.

παρατηρήσεις:

- μη νόμιμο σωματείο

62. ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΣΤΕΡΟΥΝΤΑΙ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΟΣ ΛΟΓΩ ΠΟΛΛΑΠΛΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 302/1981 (Ε.Ε.Δ. 41,σελ. 761)

περιστατικό και απόφαση

Συνεστήθη στην εταιρεία Α σωματείο Χ στο οποίο στις 22/5/1977 εξελέγησαν το Δ.Σ. Στις 21/5/1977 εξέλεξαν μεταξύ τους τα αξιώματα. Ένα όμως από τα εννιά μέλη που είχαν εξελεγή κατόπιν αιτήσεώς του παραιτήθη. Αποφάσισαν πως την 9η θέση θα καταλάβει ο πρώτος επιλαχών ΝΜ. Μετά την παροδο κάποιου διαστήματος παραιτήθηκε και ο ΝΜ. και το Δ.Σ. στις 25/6/1977 αποφάσισε να καταλάβει την θέση ο δεύτερος επιλαχών ο ΝΓ. Η συγκρότηση όμως αυτή δεν είναι σύμφωνη προς το καταστατικό και επομένως δεν είναι νόμιμος.

Επίσης το Δ.Σ. δεν υφίσταται τον Ιανουάριο του 1978 διότι σύμφωνα με το άρθρ. 4 του καταστατικού του σωματείου το Δ.Σ. εκλέγεται κατ' έτος και κατά το μήνα Ιανουάριο, είναι δηλαδή το τωρινό Δ.Σ. άνευ εννόμου επιρροής δεν είχε εκλογή προ έτους αλλά το Μάϊο του 1977.

Κατόπιν προσκλήσεως του Δ.Σ. στις 11/1/1978 αναφέρονται τα θέματα για συζήτηση Γ.Σ. που συνήλθε στις 10/1/1978 αποφάσισαν (θέμα 5ο) για τριώρες στάσεις εργασίας.

Η ληφθείσα αυτή απόφαση δεν τυγχάνει νόμιμος για τον λόγο που αναφέραμε πιο πάνω.

Στις 14/4/1978 αφού είχαν προηγηθεί διαπραγματεύσεις μεταξύ Α και Χ το Δ.Σ. με εξουσιοδότηση της Γ.Σ. κηρύσσει τριώρες στάσεις εργασίας, μία σε κάθε βάρδια. Η επικαλούμενη απόφαση της γεν. συνέλευσης, προδήλως η τοιαύτη της 15/1/1978 δεν έχει καμία πλέον ισχύ κατά τη διάταξη του άρθρ. 34 §3 εδ. β' του ν.330/1976 εφ'οσον από του άνω χρόνου λήξεως αυτής είχε πλέον παρέλθει το οριζόμενο δίμηνο της ισχύος της.

Έτσι οι προγραμματισμένες στάσεις εργασίας, ελλείψει αποφάσεως της γενικής συνέλευσης τυγχάνουν παράνομοι.

Πραγματοποίησαν τις στάσεις όπως αποφάσισαν από τις 14/4/1978 έως τις 12/6/1978 με ενδιάμεσες κατά τις ημέρες Τετάρτη και Πέμπτη κάθε εβδομάδα 48ωρης απεργίας όλου του προσωπικού και έφεραν αναστάτωση και στην λειτουργία του εργοστασίου αλλά και σ'αυτούς που ήθελαν να εργαστούν. Στις από 14/4/1978 έως 12/6/1978 συνήλθε η Γ.Σ. στις 21/4/1978 και 7/5/1978 και την πρώτη αποφάσισε την συνέχιση των στάσεων εργασίας και εξουσιοδότησε το Δ.Σ. να κανονίσει τις 48ωρες απεργίες και στην δεύτερη την συνέχιση και των στάσεων εργασίας και των 48ωρων απεργιών.

Αυτές οι αποφάσεις δεν είναι νόμιμες διότι το σωματείο στερείται νομίμου διοικήσεως.

Η Α με ανακοίνωση στις 29/5, 3/6 και 6/6 τους γνωστοποίησε πως οι κινητοποιήσεις τους είναι παράνομες λόγω παραβάσεως του καταστατικού (δεν υφίσταται Δ.Σ.). Επίσης τους γνωστοποίησε πως όσοι συμμετέχουν στην συνεχιζόμενη απεργία χωρίς να υπάρχουν οι προϋποθέσεις του νόμου παύουν ν'ανήκουν στο προσωπικό της Α, αφού ο νόμος ορίζει ότι η λύση της συμβάσεως εργασίας επέρχεται αυτοδικαίως. Κάλεσε δε τους απεργούς να εργαστούν στις 12/6/1978. Στις 13/6/1978 ημέρα Τρίτη δεν θα γίνονται δεκτοί. Οι απεργοί όμως δεν προσήλθαν.

63. ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΗΡΥΞΗΣ ΠΑΡΘΗΚΕ ΑΠΟ ΜΗ ΝΟΜΙΜΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 1879/1982 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 25)

περιστατικό

Το σωματείο των αιτούντων αποφάσισε συννόμως κατά από της 9/3/1982 και εφ'εξής μέχρι της 6/4/1982 την κήρυξη απεργίας και επίσης από 7/4/1982 και εφεξής διώρους στάσεις εργασίας για την επίλυση των υποβληθέντων αιτημάτων που αφορούν την επαναπρόσληψη δύο απολυθέντων εργατών, αύξηση του ημερομισθίου χορήγηση στο προσωπικό κατά την μισθοδοσία αναλυτικού λογ/σμού, μείωση κατά μία ώρα του εβδομαδιαίου ωραρίου εργασίας, τοποθέτηση μηχανημάτων εξαερισμού στους χώρους εργασίας προς απορρόφηση των αναδιδόμενων καπνών. Για την απεργία και ολιγόωρη στάσεως εργασίας ελήφθη η σχετική απόφαση μόνο από την Δ.Σ. και άνευ προηγουμένης εξουσιοδοτήσεως της Γ.Σ., δεν πρόκειται για σωματείο ευρύτερης περιφέρειας.

απόφαση: Η απεργία και η ολιγόωρη στάση εργασίας είναι καταχρηστική και συνεπώς άκυρος, λόγω της μη νομίμου συστάσεως του σωματείου που λειτουργούσε με την πεποίθηση ότι επί τρία έτη ήταν νόμιμη η σύσταση του και η λειτουργία του.

παρατηρήσεις:

- μη νόμιμο σωματείο

64. ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΟΥ ΚΗΡΥΧΘΗΚΕ ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΗΒΩΝ 43/1983 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 423)

περιστατικό

Το εργοστάσιο κατασκευής μεταλλικών εξαρτημάτων στην βοιωτία απασχολούσε 29 εργαζόμενους οι οποίοι δεν είχαν οργανωθεί σε επιχειρησιακό σωματείο αλλά 27 ήταν μέλη του κλαδικού σωματείου "Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου Νομού Βοιωτίας".

Στις 28/9/1982 οι εργαζόμενοι αποφάσισαν αφού συνήλθαν σε συνέλευση την κάθοδο σε απεργία σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την απόλυση των συναδέρφων τους, την απεργία (48ωρη) κάλυψε το εργατικό κέντρο θήβας με τον υπ' αριθμό 201/28-9-1982 πρακτικό του διοικητικού συμβουλίου. Η απεργία κράτησε ένα μήνα και την κάλυψε το σωματείο με τα υπ' αριθμ. 202, 203, 204, 205 και 206/1986 πρακτικά του διοικητικού του συμβουλίου, εκτός από την 48ωρη απεργία της 6-8 Οκτωβρίου 1982 για την οποία ανέλαβε την ευθύνη τα παραπάνω συνδικάτο μετάλλου.

απόφαση: Η απεργία αυτή δεν ήταν νόμιμη εφόσον κηρύχθηκε από το εργατικό κέντρο, ενώ υπήρχε το κλαδικό σωματείο "Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Μετάλλου Νομού Βοιωτίας" στο οποίο ανήκαν 27 από τους 29 εργαζόμενους στο εργοστάσιο και το οποίο ήταν το πλησιέστερο και αντιπροσωπευτικότερο σωματείο μόνο δε αρμόδιο για την κήρυξη της απεργίας.

Το εργοστάσιο ως κύριο λόγο της καταχρήσεως προβάλλει το παράνομο της απεργίας αφού η έρευνα αυτή προϋποθέτει την νόμιμη απεργία.

65. ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ Η ΚΗΡΥΞΗ ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΜΗ ΑΡΜΟΔΙΟ ΟΡΓΑΝΟ ΚΑΙ
ΑΣΑΦΕΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2642/1984 (Ε.Ε.Δ.43, σελ. 443)

περιστατικό και απόφαση

Οι εργαζόμενοι ενός εργοστασίου Υ είναι συνδικαλισμένοι σε σωματείο ΥΧ. Μέσα στο καταστατικό του αναφέρει τα σύμφωνα με το άρθρο 97 Α.Κ. (εδώ αναφέρουμε το εξής πάνω στο οποίο στηρίζεται η παρακάτω απόφαση του περιστατικού: " Διά να πληρούται δε ο σκοπός του νόμου δεν αρκεί η γενική και αόριστος διατύπωσης των θεμάτων εκ την πρόσκλησιν αλλά χρειάζεται σαφής προσδιορισμός του".

Το Δ.Σ. του ΥΧ κατά την συνεδρίαση της 19/12/1983 απεφάσισε την σύγκλιση του Γ.Σ. του ΥΧ. Ανάμεσα στα θέματα τα οποία πρέπει να αναφέρονται στην δημοσίευση για την πρόσκληση της Γ.Σ. θέμα για την κήρυξη της απεργίας δεν υπήρχε. Επίσης ο πρόεδρος του Δ.Σ. ζήτησε να ψηφίσει η Γ.Σ. εξουσιοδότηση προς το Δ.Σ. για κήρυξη απεργιών και στάσεις εργασιών.

Τα ίδια γεγονότα επαναλήφθηκαν και για την σύγκλιση της Γ.Σ. στις 23/3/1984 χωρίς όμως να μη δημοσιεύεται η ημερομηνία συγκλήσεως της με αόριστο θέμα. "Απόφαση για παραπέρα ενέργειες προς επίλυση των αιτημάτων".

περιστατικό

Η εταιρεία Χ διατηρεί στα Οινόφυτα Θηβών εργοστάσιο συσκευασίας στην οποία απασχολείται και ο Α ως εργάτης γραμμής, που είχε προσληφθεί με σύμβαση μίσθωσης εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Στις 28/9/1982 η εταιρεία Χ κατάγγειλε τις συμβάσεις εργασίας των υπαλλήλων της ΣΡ., ΠΦ., ΓΤ. και ΝΦ. λόγω της ισχυρής συνδικαλιστικής τους δραστηριότητας και απόλυσε αυτούς ισχυριζόμενη η εταιρεία για οικονομοτεχνικούς λόγους. Όλοι οι εργαζόμενοι και ο Α αφού συνήλθαν σε συνέλευση αποφάσισαν την κάθοδο των εργαζομένων σε απεργία, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την απόλυση των συναδέρφων τους. Η απεργία ήταν 48ωρη διάρκειας και ανέλαβε την ευθύνη το συνδικάτο μετάλλου.

Η εταιρεία δεν ικανοποίησε το αίτημα των απεργών και αυτοί κατήλθαν σε νέα απεργία διάρκειας με το ίδιο αίτημα κατόπιν παρακίνησης του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Θηβών. Η νέα αυτή απεργία διάρκησε ένα μήνα και εξαιτίας αυτής η εναγόμενη υπέστη σημαντικό ζημιά.

Πριν την απεργία αυτή η εταιρεία Χ διέκοψε την λειτουργία του εργοστασίου της ολοσχερώς και κατήγγειλε νομοτύπως τις συμβάσεις εργασίας όλων των απασχολούμενων στο εργοστάσιο της, μεταξύ αυτών και του Α ενώ με αγωγή ζήτησε στις 19/11/1982 προς το Μονομ. Πρωτ. Θηβών να αναγνωρισθούν οι ανωτέρω απεργίες του προσωπικού του εργοστασίου άκυρες.

απόφαση: Το δικαστήριο αναγνώρισε ότι από τις 30/9/1982 έως την 1η Νοεμβρίου 1982 χρονικό διάστημα οι απεργίες του προσωπικού της εταιρείας Χ ήταν παράνομες για το λόγο ότι ενώ υπήρχε κλαδικό σωματείο το "Συνδικάτο Μετάλλου" η απεργία δεν κηρύχθηκε από αυτό όπως απαιτεί το άρθρ. 20 ν. 1264 αλλά από Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Θηβών.

Η απεργία αλληλεγγύης των λοιπών συναδέρφων του στο εργοστάσιο ήταν παράνομη και η προηγηθείσα απόλυση των τεσσάρων συναδέρφων του ήταν νόμιμη γιατί έγινε για οικονομοτεχνικούς λόγους. Άλλωστε η απεργία στην οποία συμμετείχαν ήταν καταχρηστική για τον χρόνο κήρυξης της και αδικαιολόγητη για την μακρά διάρκεια γιατί έλαβε χώρα σε περίοδο αποφασιστικής σημασίας για την ζωή της επιχείρησης.

παρατηρήσεις:

- μη αρμόδιο όργανο κήρυξης απεργίας

67. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 590/1988 (Ε.Ε.Δ. 48, σελ. 449)

περιστατικό

Στις 13/10/1984 και την 21/10/1985 το Εργατούπαλληλικό Κέντρο Θεσσαλονίκης κήρυξε 24ωρη απεργία των μελών του και όλων των εργαζομένων του νομού Θεσσαλονίκης με αίτημα την άρση των οικονομικών μέτρων της Κυβερνήσεως και με το 1005/17-10-1985 έγγραφο τους κάλεσε και όλους τους τραπεζοϋπάλληλους του νομού Θεσσαλονίκης να μετάσχουν σε αυτές και ιδιαίτερα στη δεύτερη που προειδοποιήθηκε εγγαίρως και η διοίκηση της εναγόμενης. Ο σύλλογος των υπαλλήλων της Θεσσαλονίκης γνωστοποίησε με τηλεγράφημα ότι θα συμμετάσχει στην απεργία που κηρύχθηκε από το Εργατικό Κέντρο Αθηνών (ΕΚΑ) και στην απεργία που αποφάσισε για την 22/10/1985 η ΟΤΟΕ. Το Νομαρχιακό Παράρτημα Θεσσαλονίκης της ΟΤΟΕ με το από 18/10/1985 έγγραφο προς όλους τους Τραπεζοϋπάλληλους του νομού Θεσσαλονίκης τους κάλεσε να συμμετάσχουν στις απεργίες που κήρυξαν για τις 21 και 22/10/1985 η ΕΚΑ και η ΟΤΟΕ και να λάβουν μέρος στην ανοικτή συγκέντρωση του ΕΚΘ.

απόφαση: Κρίθηκε ότι οι δύο αυτές απεργίες ήταν για τους Υπαλλήλους Θεσσαλονίκης παράνομες αφού είχαν αποφασισθεί όχι από την πρωτοβάθμια οργάνωση που τους εκπροσωπούσε (Σύλλογο Υπαλλήλων Τραπεζικής Εργασίας) ή την υπερκείμενη αυτής ΟΤΟΕ ή ΕΚΑ αλλά από το Εργατούπαλληλικό Κέντρο Θεσσαλονίκης που δεν τους εκάλυπτε και δεν μπορούσε να κηρύξει απεργία για λογαριασμό τους, η συμμετοχή όμως των Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης ήταν σύννομη γιατί λόγω των ενεργειών των διοικήσεων (ΟΤΟΕ, ΕΚΑ) συμμετοχής τους στις απεργίες αποφάσεις του ΕΚΑ πίστευαν ότι οι απεργίες ήταν νόμιμες.

Το Εφετείο απέρριψε την ένστασή της ότι οι συμβάσεις των Υπαλλήλων λύθηκαν κατόπιν καταγγελίας για σπουδαίο λόγο και δέχθηκε την αγωγή με αντικείμενο στην επιδίκαση αποδοχών υπερημερίας κ.λ.π. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξε με αιτιολογίες ανεπαρκής και αντιφατικές, με συνέπεια να μην έχει η προβαλλόμενη απόφαση νόμιμη βάση. Συγκεκριμένα:

α) η συμμετοχή των εναγόντων και στην καθεαυτήν παράνομη απεργία της 13/12/1984 αποδίδεται στην εύλογη πεποίθηση αυτών ότι η απεργία ήταν νόμιμη που σχηματίστηκε από τις εκτεθείσες ενέργειες των διοικήσεων των οργανώσεων που τους εκπροσωπούσαν και που προηγήθηκαν της κηρύξεως και λόγω της άγνοιας ανακλήσεως της περί συμμετοχής των αποφάσεων του ΕΚΑ.

β) γίνεται δεκτό ότι οι υπάλληλοι της Θεσσαλονίκης ήταν βέβαιοι ότι οι απεργίες είχαν αποφασισθεί νομίμως γιατί αγνοούσαν την ανάκληση του τηλεγραφήματος του Συλλόγου για την συμμετοχή τους, ενώ παράλληλα δέχεται ότι υπάλληλοι Θεσσαλονίκης ήταν μέλη των επιτροπών των Υποκαταστημάτων Θεσσαλονίκης, αυτών στα οποία προσφέρουν τις υπηρεσίες τους από 17/10/1985 τηλεγράφημα του συλλόγου τους προς την τοπική Επιτροπή του Υποκαταστήματος της οδού Τσιμισκή ανακλήθηκε με τηλεγράφημα από την Αθήνα προς την Θεσσαλονίκη που γνωστοποίησε ότι η απεργία των υπαλλήλων της Θεσσαλονίκης δεν καλύπτεται από το ΕΚΘ.

γ) επίσης δέχονται ότι ο δεύτερος και τρίτος απεργός ήταν μέλη της τοπικής επιτροπής, στην οποία γνωστοποιήθηκε η ανάκληση της

αποφάσεως του Συλλόγου για την συμμετοχή των υπαλλήλων της Θεσσαλονίκης στην απεργία της 21/10/1985, επίσης γίνεται δεκτό ότι οι απεργούντες το πρωί αυτής της ημέρας έξω από το Υποκατάστημα της οδού Τσιμισκή προέβαιναν στις ενέργειες που αναφέρονται παραπάνω, με την προϋπόθεση ότι η απεργία αυτή είναι σύνομη. Συνεπώς πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά παραδοχή των λόγων.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Ε

Μία απεργία κηρύσσεται από το αρμόδιο για την κήρυξη της όργανο (βλέπε κεφάλαιο 1. ΣΤ. Αρμόδια όργανα άσκησης απεργίας).

Το γεγονός ότι κάποιες από τις απεργίες θεωρήθηκαν παράνομες γι' αυτό το λόγο, έγιναν σε διαφορετικές πολιτικές συνθήκες κατά την γνώμη μας δεν παίζει κανένα ρόλο αφού όπως έχουμε προαναφέρει οι προϋποθέσεις είναι πέντε και δεν αλλάζουν.

Λόγοι που συνιστούν το παράνομο και καταχρηστικό στα παραπάνω περιστατικά είναι τα παρακάτω:

1) Η μη τήρηση των διατυπώσεων για την σύγκληση ΓΣ που αυτές προβλέπονται από το καταστατικό του σωματείου καθιστά την κήρυξη της απεργίας παράνομη. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2642/1984.

2) Απεργία που κηρύσσεται από ανοργάνωτη ομάδα μελών και όχι από Σωματείο είναι παράνομη. 'ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 328/1978.

ΟΜΑΔΑ ΣΤ

ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟΛΥΜΕΝΩΝ (' Η ΑΠΟΣΠΑΣΜΕΝΩΝ) ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ.

68. ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΟΧΙ ΑΚΥΡΗ

‘ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 1181/1978 Τμ. Β’ (Ε.Ε.Δ. 38, σελ. 412)

περιστατικό

Ο Α προσελήφθη στις 1/7/1973 για εργασία με σύμβαση παροχής εξηρημένης εργασίας για αόριστο χρόνο στην εταιρεία Χ και στην συνέχεια παρείχε την εργασία του στον εργοδηγό στο τμήμα αφρωδών, και στις 11/11/1975 μερικοί εργαζόμενοι που ήταν μέλη του σωματείου "Εργατικού Προσωπικού Βιομηχανικών Πλαστικών Υλών και Συναφών" συνήλθε στα γραφεία του σωματείου για τον λόγο ότι απολύθηκε ο συνάδερφος τους Α γιατί συμμετείχε στην συγκεκριμένη αυτή και επρωτοστάτησε για την πραγματοποίησή της. Γι’ αυτό αποφάσισαν στις 13/11/1975 και στις 14/11/1975 την κήρυξη απεργίας συμπαραστάσεως και αλληλεγγύης προς του απολυθέντα συνάδερφο τους με σκοπό την επαναπρόσληψη του και μετά την λήξη της ανωτέρω απεργίας στις 15/11/1975 επανήλθε ο Α και πρόσφερε την εργασία του στην εταιρεία Χ η οποία δέχθηκε αυτόν μέχρι στις 29/11/1975 και τότε κατήγγειλε την σύμβαση εργασίας του Α για τον λόγο συμμετοχή του στην ανωτέρω απεργία.

απόφαση: Το πρωτοδικείο χαρακτήρισε την ανωτέρω απεργία παράνομη για τον λόγο ότι αυτή δεν κηρύχθηκε από το ανωτέρω σωματείο αλλά από ανοργάνωτες ομάδες μελών εργαζομένων. Δέχθηκε όμως ότι η συμμετοχή του Α σε παράνομη απεργία καταγγελία της συμβάσεως του από την εταιρεία Χ έρχεται σε αντίθεση προς την συμπεριφορά αυτής, της ανεπιφυλάκτου επί 15 ημέρες από την λήψη της απεργίας αποδοχής της εργασίας του Α και χαρακτήρισαν την άσκηση του δικαιώματος προς καταγγελία της συμβάσεως ως αντιτιθέμενη προς την διέπουσα τις συναλλαγές την καλή πίστη και συναλλακτική ευθύτητα είναι καταχρηστική, και αποφαινεται ότι η ανωτέρω καταγγελία δεν επιφέρει την λύση της σύμβασης.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ 1. ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ 1382/1976 (Ε.Ε.Δ. 35, σελ. 437) ΚΑΙ 2. ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 7869/1976 (Ε.Ε.Δ. 36, σελ. 237).

1. Χαρακτηρίζεται η απεργία παράνομη και η καταγγελία της σύμβασης εργασίας του Α όχι άκυρη.

2. Όπως ανωτέρω.

69. ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑ ΜΑΤΑΙΩΣΗ ΑΠΟΣΠΑΣΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 233Ν/1989 (Ε.Ε.Δ.49, σελ. 175)

περιστατικό και απόφαση

Το εναγόμενο συνδικαλιστικό σωματείο Χ με απόφαση της Γ.Σ. που έλαβε στις 31/5/1989 πραγματοποίησε δύο στάσεις εργασίας την 1η και 2η Ιουνίου 1989. Επιπλέον εξουσιοδότησε το Δ.Σ. για πραγματοποίηση 24ωρης απεργίας. Οι ανωτέρω κινητοποιήσεις έγιναν με αίτημα την ανάκληση της αποσπάσεως του μέλους αυτού ΧΑ., ο οποίος υπηρέτησε στο Τελ. Καστοριάς και με απόφαση του αρμοδίου Νομάρχη αποσπάστηκε στη Δ.Ο.Υ. Άργους Ορεστικού.

Ο λόγος που προκάλεσε τις απεργιακές κινητοποιήσεις του εναγομένου - αποτελεί - εφόσον προσάπτεται μάλιστα και στοιχείο παρανομίας στην επίμαχη απόσπαση - νομική διαφορά μεταξύ της διοικήσεως και του αποσπασθέντος, η επίλυση της οποίας ανήκει στην δικαιοδοσία των δικαστηρίων, στα οποία δύναται να ασκηθεί σχετική προσφυγή, δεν υφίσταται νόμιμος λόγος απεργίας, ενόψει μάλιστα και του γεγονότος ότις ο δεύτερος προβαλλόμενος λόγος άρσεως της αποσπάσεως του εν λόγω υπαλλήλων, δηλαδή οι υπηρεσιακές ανάγκες, δεν συνάπτεται με τοποθέτηση εκεί άλλου υπαλλήλου αλλά συγκεκριμένα του ανωτέρω αποσπασθέντος, πράγμα που αφαιρεί και αναιρεί κάθε στοιχείο και ισχυρισμό του αναφερομένου περί υπάρξεως εν προκειμένω συλλογικού συμφέροντος.

Αναγνωρίζεται ότι οι τρίωρες στάσεις εργασίας που έλαβαν χώρα από το Χ την 1η και 2η Ιουνίου 1989 δεν ήσαν νόμιμες, καθώς μη νόμιμη είναι και η προκηρυχθείσα 24ωρη απεργία του αυτού εναγομένου σωματείου.

παρατηρήσεις:

- απεργία για ματαίωση αποσπάσεως δημοσίου υπαλλήλου δεν είναι νόμιμη.

70. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

ΆΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 818/1981 Τμ. Β' (Ε.Ε.Δ. 40, σελ. 734)

περιστατικό

Οι καταγγελίες των με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου διάρκειας, οι οποίοι προσλήφθηκαν αφορά τους δύο πρώτους την 29η Ιουλίου 1978 και τους υπόλοιπους στις 5 Αυγούστου 1978 ήταν προϊόν εκδικήσεως των νομίμων εκπροσώπων γιατί α) οι εργαζόμενοι αυτοί είχαν αναπτύξει έντονη συνδικαλιστική δράση και ήταν μέλη απεργιακών επιτροπών και οι 2 πρώτοι κατά την απεργία της 6ης και 7ης Ιουλίου 1978 και οι υπόλοιποι κατά την απεργία στις 7 και 8 Αυγούστου 1978 β) ήταν οι κυριότεροι υποκινητές στο εργοστάσιο των απασχολούμενων μισθωτών προς υπογραφή του από 20 Φεβρουαρίου 1971 πληρεξούσιου εργολαβικού δίκης, το οποίο κατατέθηκε από 317 μισθωτούς σε πληρεξούσιο δικηγόρο η άσκηση αγωγής προς διεκδίκηση μισθολογικών διαφορών.

απόφαση: Το πρωτοδικείο δέχθηκε τις αγωγές και επεδίωξε σε αυτούς μισθούς υπερημερίας ορισμένου χρονικού διαστήματος.

Δεν αναφέρεται αν οι απεργίες ήταν παράνομες ή νόμιμες και δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως καταχρηστική η απόλυση του μισθωτού λόγω της συμμετοχής του σε παράνομη απεργία.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΟΜΑΔΑ ΣΤ

Από την ομάδα αυτή βγαίνει ένα συμπέρασμα το οποίο και είναι τα εξής: η απεργία η οποία γίνεται με σκοπό την συμπάρσταση απολυμένων ή αποσπασμένων δεν είναι νόμιμη. ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 233Ν/1989.

Επίσης η απόλυση για συμμετοχή σε παράνομη απεργία δεν είναι καταχρηστική.

ΟΜΑΔΑ Ζ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΠΕΙΔΗ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ
ΣΕ ΑΠΕΡΓΙΑ (ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗ).

71. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΗΒΩΝ 170/1977 (Ε.Ε.Δ. 36, σελ. 744)

περιστατικό

Στο εργοστάσιο κατασκευής επίπλων στην Θήβα προσελήφθηκαν τέσσερις για εργασία αορίστου χρόνου. Και οι τέσσερις ενεγράφηκαν ως μέλη του νόμιμου συνεστημένου και λειτουργόντος σωματείου.

Στις 11/1/1977 αποφάσισαν υπο της γενικής συνελεύσεως και του σωματείου και εκήρυξαν προς επίλυση των αιτημάτων των εργαζομένων ολιγόωρες στάσεις εργασίας που πραγματοποιήθηκαν από τις 12/1/1977 μέχρι τις 24/1/1977 τότε το εργοστάσιο κήρυξε ανταπεργία που έληξε στις 3/2/1977.

Οι στάσεις εργασίας των μελών του σωματείου συνεχίσθηκαν και πέρα από τις 13/2/1977 μέχρι τις 14/2/1977 και τότε έληξαν αυτές. Το εργοστάσιο στις 8/2/1977 κατάγγειλε εγγράφως τις συμβάσεις εργασίας των απεργούντων και απέλυσε δια καταγγελίας των συμβάσεων τους τα πέντε μέλη του Διοικητικού συμβουλίου και του εν λόγω σωματείου.

απόφαση: Οι προαναφερθείσες κινητοποιήσεις των απεργών ενόχλησαν μέγιστα τους εκπροσώπους της εταιρείας οι οποίοι στις 8/2/1977 κατάγγειλαν τις συμβάσεις εργασίας αυτών. Και οι τέσσερις αυτές καταγγελίες είναι καταχρηστικές και άκυρες γιατί έγιναν λόγω αντίδρασης της εταιρείας για την συμμετοχή τους στην απεργία του σωματείου και γιατί ανάπτυξαν μαχητική συνδικαλιστική δράση.

Σκοπός της εταιρείας ήταν να εκδικηθεί με τις καταγγελίες τους απεργούς για την νόμιμη συνδικαλιστική του κινητοποίηση και να εκφοβίσει τους λοιπούς απεργούς.

72. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 425/1980 (Ε.Ε.Δ. 39, σελ. 258)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Η Α προσελήφθη ως εργάτρια στις 7/11/1974 με σύμβαση αορίστου χρόνου από την εταιρεία Χ και απασχολήθηκε μέχρι 3/7/1979, τότε η εταιρεία Χ κατάγγειλε την σύμβαση και απόλυσε αυτήν. Η Α τυγχάνει ιδρυτικό μέλος και μέλος του επαγγελματικού σωματείου με την επωνυμία "Σωματείου Εργατούξπαλλήλων της Βιομηχανίας Οικιακών Συσκευών Πίτσος ΑΕ και Κύκλος ΕΠΕ η εργατική ενότητα".

Η Α απολύθηκε γιατί συμμετείχε απεργία του σωματείου και επαναπροσλήφθηκε μετά τους άλλους απολυθέντες με παρέμβαση της γενικής συνομοσπονδίας εργατών Ελλάδος Τ. Γ.Σ. του σωματείου εξουσιοδότησε το Δ.Σ. προς επίλυση των προβλημάτων του σωματείου και στις 14/4/1979 προέβη σε κινητοποίηση των εργαζομένων από ολιγόωρες στάσεις εργασίας έως διαρκείας, τις 2/7/1979 προχώρησε σε μείωση της υπερπαραγωγής σε ολιγόωρες ή πολύωρες στάσεις εργασίας σε απεργίας μίας ή δύο ή πολλών ημερών σε συνδιασμό των ανωτέρων μορφών αγώνων και σε ποινική ή ηθική δίωξη των υπευθύνων της εταιρείας Χ.

Το βασικό αίτημα των απεργών ήταν να μην απολυθούν από την εταιρεία, 45 μισθωτοί εκ των τάξεων του ελληνικού στρατού που η εταιρεία Χ επιθυμούσε να απολύσει για οικονομοτεχνικούς λόγους.

Το ΔΣ άρχισε από τις 15/4/1979 με ολιγόωρες στάσεις εργασίας καθημερινά έως τις 28/6/1979 και στη συνέχεια από 3/7/1979 μέχρι την άσκηση της αγωγής, άρχισαν ομοίων στάσεων εργασίας στην αρχή με τρίωρες και έπειτα σε τετράωρες.

Στις 14/5/1979 η εταιρεία Χ προέβη σε ανταπεργία και ανέβαλε την εργασία από τις 3/7/1979 μέχρι άσκησης της αγωγής περίπου (28/9/1979) και διήρκησε περισσότερο από τέσσερις μήνες διάστημα.

απόφαση: Η καταγγελία της σύμβασης της Α είναι άκυρη ως καταχρηστική. Υποχρεώνεται η εταιρεία Χ σε καταβολή συνολικού ποσού 72.500 και καταδικάζει την εταιρεία Χ σε δικαστική δαπάνη λόγω της ήττα της κατά τα εν του διατακτικού οριζόμενα.

73. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΣΗ ΑΠΕΡΓΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 8272/1980 (Ε.Ε.Δ. 40, σελ. 56)

περιστατικό

Στις 14 Απριλίου 1979 αποφασίσθηκε με μυστική ψηφοφορία και με απόφαση από την νόμιμη συγκληθείσα γενική συνέλευση των μελών του Σωματείου η κήρυξη απεργιακού αγώνα (στάσεις μέχρι την απεργία διαρκείας) για τον λόγο ότι η εταιρεία επέμεινε στις απόψεις της δηλ. της απόλυσης των αποστρατευόμενων μισθωτών της, αρνούμενη την επαναπρόσληψή τους. Το διοικητικό συμβούλιο όρισε από τις 17 Απριλίου 1979 καθημερινές δώρες στάσεις εργασίας και στην συνέχεια τις μετέτρεψε σε τρίωρες και παράλληλα ηθελημένη μείωση της παραγωγής.

Στις 15 Μαΐου 1979 η εταιρεία ΠΙΤΣΟΣ κήρυξε ανταπεργία που συνεχίσθηκε μέχρι τις 30 Ιουνίου 1979 και έκανε έκλιση τους απεργούντες να επαναλάβουν την εργασία τους. Η εταιρεία όμως διατηρούσε τις αποψεις της και έτσι το Διοικητικό συμβούλιο του σωματείου κάλεσε τα μέλη να επαναλάβουν την εργασία τους στις 2 Ιουλίου 1979. Οι απεργούντες στις 21 Ιουλίου επανέλαβαν κανονικά την εργασία τους.

Την ίδια μέρα η γενική συνέλευση αποφάσισε εκ νέου εμμονή στον από τις 17 Απριλίου απεργιακού αγώνα μέχρι την ικανοποίηση των αιτημάτων τους. Στην συνέλευση διατυπώθηκαν 3 προτάσεις, η μια περί αποδοχής των απόψεων της εταιρείας και επαπροσλήψεων των εργασιών άνευ απαιτήσεων και περί κηρύξεως τρίωρης στάσης εργασίας και ταυτόχρονη μείωση της παραγωγής και τρίτον περί παροχής στο διοικητικό συμβούλιο του δικαιώματος "να προχωρήσει σε κάθε μορφής απεργιακό αγώνα και κινητοποίηση ... , κατά την απόλυτο επιλογή.."

Από τις προτάσεις αυτές υπερψήφισαν την τελευταία.

απόφαση: Η απόλυση του απεργού ως αντίδραση της συμμετοχής του σε νόμιμη συνδικαλιστική δράση είναι καταχρηστική και συνεπώς άκυρη και δεν επιφέρει αναγκαία την λύση της καταγγεληθείσας σύμβασης.

Η εταιρεία μη αποδεχόμενη την καταγγελία και τις προκηκόντα προσφερόμενη υπηρεσία εκείνου κατέστη υπερήμερος και οφείλει να καταβάλει τους μισθούς υπερημερίας.

Το δικαστήριο δέχθηκε την αγωγή του απεργού, που επιδιώκει την καταβολή των μισθών υπερημερίας.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Ζ

Στην ομάδα ΣΤ αναφέραμε μερικά συμπεράσματα. Το ένα από αυτά είναι ότι η απόλυση/καταγγελία σύμβασης για συμμετοχή σε παράνομη απεργία δεν είναι καταχρηστική.

Η ομάδα Ζ μας επιβεβαιώνει πιστεύουμε αυτό μας το συμπέρασμα. Υπάρχουν τρία περιστατικά στα οποία έχουμε καταχρηστική καταγγελία σύμβασης εργασίας επειδή συμμετείχαν σε απεργία όχι όμως παράνομη αλλά νόμιμη.

ΟΜΑΔΑ Η

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΕΣ ΓΙΑΤΙ ΣΥΝΤΡΕΧΟΥΝ ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ.

74. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4875/1979 (Ε.Ε.Δ. 38, σελ. 437)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Εκπαιδευτικοί υπό την κατεύθυνση της ΟΛΜΕ συμμετείχαν στην υπό της Συντονιστικής Επιτροπής 45 Δημοσιοϋπαλλήλων Οργανώσεων (ΣΕΔΟ) σε απεργία που κηρύχθηκε και πραγματοποιήθηκε στις 4-5 Μαΐου 1979, 48ωρη και από 10 Μαΐου 1979, για αόριστο χρόνο απεργία. Με αιτήματα της απεργίας: 1) τον συντονισμό και την ενιαία κατεύθυνση των προσπαθειών όλων των ενώσεων της, για την βελτίωση της μέσης εκπαίδευσης, την ηθική και υλική εξύψωση των λειτουργών της και την προάσπιση και προαγωγή των επαγγελματιών και υλικών συμφερόντων του κλάδου. 2) την συμβολή της στην βελτίωση όλης της παιδείας του ελληνικού λαού.

Η απόφαση αυτή της απεργίας έγινε άνευ προσκομισης εγγράφου και όπως αποδείχθηκε οι καθηγητές συμμετείχαν σε απεργία, της ΣΕΔΟ που αποφάσισαν και κήρυξαν άνευ νομίμων αποφάσεων των επι μέρους ενώσεων και της ΟΛΜΕ.

Η ΣΕΔΟ δεν έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 1-2 3-5 ν. 643/1977 εν συνδ. 78 επ. ΑΚ.

Η ΟΛΜΕ δε τήρηση αυτοτελώς την προδικασία των άρθρων 607 ν. 643-1977 για την απεργία στις 4-5 και 10 Μαΐου 1977. Δεν υπέβαλε νομότυπα τα εκπαιδευτικά αιτήματα: 1) Στον Υπουργό Προεδρίας Κυβέρνησης 2) στο Συμβούλιο Συνδιαλλαγής.

Από την 10/5/1979 απεργία συνεχίστηκε επ' αορίστου χρόνου διαρκείας των εκπαιδευτικών εν όψει διεξαγωγής από 21/5 έως 30/5/1979 των εξετάσεων στα Γυμνάσια, Λύκεια κτλ. κατά άρθρ. 1 §5 του π.δ. 104/24-1-1979 επέφερε σοβαρή βλάβη σε χιλιάδες μαθητές και τις οικογένειες αυτών.

απόφαση: Η απεργία των λειτουργών της μέσης εκπαίδευσης στις 4-5 Μαΐου 1979 και στις 10 Μαΐου 1979 και συνεχιζόμενη επ' αόριστο χρόνο πραγματοποιήθηκε με πολλαπλές παραβάσεις του ρυθμίζοντος το δικαίωμα τούτο, ειδικού νόμου και κρίθηκε αναγκαία η οριστική διακοπή της ως παράνομης.

75. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 33 ΤΟΥ Ν. 330/1976

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 9726/1981 (Ε.Ε.Δ. 41, σελ. 120)

περιστατικό

Ο Χ είναι ημερομίσθιος - εργατοτεχνίτης στην Υ μέχρι την 6/12/1980 οπότε απολύθηκε. Κατά την καταγγελία της σύμβασης ήταν πρόεδρος του ΔΣ του σωματείου Α. Στις 26/5/1980 με απόφαση του ΔΣ αποφασίστηκε διεκδίκηση και ικανοποίηση διαφόρων οικονομικών αιτημάτων. Προσκαλείται η Υ σε διαπραγματεύσεις στις οποίες δεν ανταποκρίνεται. Γίνεται και δεύτερη προσπάθεια χωρίς αποτέλεσμα. Μετά από 5 μήνες χωρίς αποτέλεσμα η ΓΣ του Α αποφάσισε με μυστική ψηφοφορία την κήρυξη απεργίας διαρκείας και εξουσιοδότησε το ΔΣ να καθορίσει τον χρόνο της απεργίας και να ανακοινώσει στην Υ την απόφαση. Το ΔΣ με το 167/28.11.1980 έγγραφο γνωστοποιεί στην Υ την κήρυξη απεργίας διαρκείας που αρχίζει στις 28/11/1980. Κατά την διάρκεια της απεργίας μεγάλος αριθμός απεργών εγκαταστάθηκε στο εργοστάσιο, η Υ δεν αντέδρασε στην αρχή. Μετά την αίτηση της Υ προς την Αστυνομική Αρχή έληξε δ' αποχωρήσεως των απεργών.

Εν τω μεταξύ την 1/12/1980 η Υ υπέβαλε μήνυση σε εννιά άτομα μεταξύ των οποίων και ο Χ και ότι έγινε κατάληψη από τους απεργούς και εμποδίζουν αυτούς που θέλουν να εργασθούν.

Παρόμοια μήνυση έγινε στις 17/12/1980 από την Υ.

Στις 5/12/1980 η Υ ζητεί αστυνομική προστασία στις εγκαταστάσεις της. Στις 6/12/1980 προέβη στην καταγγελία της σύμβασης.

απόφαση: Λόγω της συνεχούς άρνησης της Υ για διαπραγματεύσεις προκύπτει ότι η πραγματοποιηθείσα απεργία δεν δύναται να χαρακτηριστεί καταχρηστική εν την έννοια τους ως άνω άρθρ. 33 του ν. 330/1976 και του άρθρου 281 του ΑΚ και επομένως δεν συντρέχει και εκ τούτου του λόγου περίπτωσις άρσεως της προστασίας του εφεισιβλήτου, ως συνδικαλιστικού στελέχους.

76. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣ/ΚΗΣ 4084/1982 (Ε.Ε.Δ. 41, σελ. 758)

περιστατικό και απόφαση

Ο Α κηρύσσει 24ωρη προειδοποιητική απεργία για τις 9/5/1982 την περιφρούρηση της οποίας ανέλαβε ατομικά η Αντιπρόεδρος και μέλος ΔΣ ενώ τα υπόλοιπα τέσσερα μέλη της εργοστασιακής επιτροπής μαζί με 50 περίπου απεργούς κάτω από την καθοδήγησή τους, απέτρεψαν 100 άτομα να εργασθούν την πρώτη μέρα.

Στα επεισόδια που ακολούθησαν τραυματίστηκε ο ΣΛ και σχίστηκαν τα ενδύματα της Κ. Επεισόδια με τραυματισμένους πραγματοποιήθηκαν στις 24/7/1982 και στις 27/7/1982. Η απεργία διήρκησε ένα τετράμηνο. Τα αιτήματά τους δεν υπερβαίνουν το 4% παραπάνω απ' αυτά που είχαν ρυθμιστεί τον Απρίλιο του 1982. Επίσης οι εργαζόμενοι αυτοί σε σχέση με εργαζόμενους ομοειδών επιχειρήσεων είναι πολύ καλύτερα αμοιβόμενοι. Γι' αυτό το λόγο η απεργία κρίνεται από το δικαστήριο καταχρηστική.

77. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 5401/1983 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 93)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Στην Αθήνα στο εργοστάσιο της ανώνυμης εταιρείας X οι εργαζόμενοι και εργατοϋπάλληλοι συνέστησαν επαγγελματικό σωματείο με την επωνυμία "Σωματείο εργατοϋπαλλήλων Επιχείρησης Παπαδόπουλος Α.Ε."

Στις 31/10/1982 συνεκλήθη έκτακτη γενική συνελευση των μελών του σωματείου και αποφάσισε ομόφωνα με μυστική ψηφοφορία να δοθεί εξουσιοδότηση στο ΔΣ του σωματείου αυτού και να κοινοποιηθεί στην εταιρεία X τα θεσμικά και οικονομικά τους αιτήματα.

Η εταιρεία δεν αποδέχτηκε τα αιτήματά τους και κατόπιν αυτού το ΔΣ του σωματείου κήρυξε στις 15/11/1982 24ωρη προειδοποιητική απεργία και προειδοποίησε την εταιρεία X με από τις 12/11/1982 με έγγραφό της και η οποία πραγματοποιήθηκε την ίδια μέρα. Στις 16/11/1982 έγινε σύσκεψη στο Υπουργείο Εργασίας μεταξύ εκπροσώπου της εταιρείας και του σωματείου αλλά τελικά η εταιρεία X διατηρούσε αδιάλλακτη στάση.

Το ΔΣ του σωματείου υπό της ΓΣ στις 31/10/1982 εξουσιοδότησης, κήρυξε τις κάτωθι απεργίες: Στις 17/11/1982 24ωρη απεργία, από 24 έως 26/11/1982 δίωρες στάσεις εργασίας, από τις 29/11 έως τις 3/12/1982 και από 6/12 έως 10/12/1982 τρίωρες στάσεις εργασίας και από τις 13/12/1982 και στην συνέχεια ενώπιον τα πρωτοβάθμια δικαστήρια συζήτηση της ένδικης αγωγής (23/12/1982) απεργίας διαρκείας η οποία έληξε μετά από μερικές μέρες και για κάθε απεργία προειδοποίησαν την εταιρεία X πριν 24 ώρες από την πραγματοποίησή τους.

Μετά την 23/11/1982 στα διεκδικούμενα αιτήματα προστέθηκε και το μη γνωστοποιηθέν στην εταιρεία X της επαναπρόσληψης του ΣΒ προέδρου του εν λόγω σωματείου ο οποίος απελύθη λόγω ότι τις 27/10/1982 εξύβρισε σοβαρότατου προσωπάρχη της εταιρείας ΧΚ.

Στις 13/12/1982 οι απεργοί με επικεφαλής τον πρόεδρο του σωματείου και τον αντιπρόεδρο τον ΔΨ απέκλεισαν τις εισόδους του εργοστασίου και παρεμπόδισαν αυτούς που επιθυμούσαν να εργασθούν να εισέλθουν στο εργοστάσιο παρά τις συστάσεις των αστυνομικών αρχών.

απόφαση: Οι μέχρι τις 13/12/1982 πραγματοποιημένες απεργιακές εκδηλώσεις δεν είναι καταχρηστικές γιατί με βάση αποδεικτικών στοιχείων αποκλειστικό κίνητρο ήταν η προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών εν γένει συμφερόντων των μελών του σωματείου και τα αιτήματα ήταν εύλογα και δεκτα ικανοποιήσεως, το αίτημα μόνο της επαναπρόσληψης του απολυθέντος προέδρου του σωματείου ΣΒ. ήταν μη νόμιμο γιατί δεν γνωστοποιήθηκε και δεν αφορούσε την προστασία του συλλογικού συμφέροντος των μισθωτών, αφού απολύθηκε για την αντισυμβατική του συμπεριφορά και όχι για την νόμιμη συνδικαλιστική του δράση.

Η απεργία όμως που πραγματοποιήθηκε στις 13/12/1982 μέχρι τις 20/12/1982 προσέλαβε καταχρηστικό και συνεπώς παράνομο χαρακτήρα γιατί οι απεργοί απέκλεισαν τις εισόδους και παρεμπόδιζαν βιαίως του μη μετέχοντες στην απεργία να εισέλθουν στο εργοστάσιο.

78. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΙΛΚΙΣ 185/1984 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 565)

περιστατικό

Το σωματείο που είναι νόμιμα αναγνωρισμένο με απόφαση του Διοικητικού συμβουλίου, που γνωστοποίησε νόμιμα στην εταιρεία Χ ένα μήνα πριν, με την οποία καθορίζονται επακριβώς ο χρόνος στάσεων εργασίας και τα αιτήματα που είναι: α) άμεση επαναπρόσληψη του συναδέρφου ΧΣ. β) αύξηση μισθών και ημερομισθίων 15% γ) καταβολή της ΑΤΑ στο σύνολο των αποδοχών και όχι στο βασικό δ) αυξήσεις του νυχτερινού επιδόματος σε 40% ε) καταβολή τριετιών στ) πριμ για να σταματήσουν οι αδικαιολόγητες απουσίες ζ) αξίωση μισθού στα ίδια τμήματα οι αυξήσεις που δίνονται να ελέγχονται από το σωματείο η) άμεση δρομολόγηση των λεωφορείων για την εξυπηρέτηση όλων των συναδέρφων θ) αναγραφή της ειδικότητας πάνω στο φάκελο και ανάλυση πάνω στο φάκελο το τι παίρνει ο κάθε εργαζόμενος.

Αρχικά πραγματοποίησαν τις στάσεις εργασίας κατά τις 19, 20, 21 Μαρτίου 1984. Στην συνέχεια λόγω της αρνητικής στάσης της εταιρείας η γενική συνέλευση του σωματείου αποφάσισε την συνεδρίαση στις 19/3/1984 σειρά απεργιακών κινητοποιήσεων στις 22, 23 και 24 Μαρτίου 1984. Την απόφαση αυτή του καταστατικού του οργάνου το σωματείο την γνωστοποίησε νόμιμα στην εταιρεία στις 20/3/1984.

Η εταιρεία Χ ισχυρίστηκε ότι τα αιτήματα αυτά είναι μη νόμιμα γιατί αντιβαίνουν στο διευθυντικό δικαίωμα του εργοδότη (το πρώτο μάλιστα ο εργαζόμενος μπορεί να ζητήσει δικαστικά την ακύρωση της απόλυσής του), ότι έρχονται σε αντίθεση στην ασκούμενη εισοδηματική πολιτική βάσει της οποίας καθορίστηκαν τα βασικά ημερομίσθια και ότι οι στάσεις εργασίας επιφέρουν τεράστια οικονομική ζημιά στην εταιρεία Χ.

Ζητάει επίσης να αναγνωρισθεί ότι τόσο οι 4ωρες στάσεις εργασίας που πραγματοποιήθηκαν στις 19, 20 και 21 Μαρτίου 1984 όσο και οι απεργιακές κινητοποιήσεις μετά την απόφαση της γενικής συνέλευσης στις 22, 23 και 24 Μαρτίου είναι παράνομες και καταχρηστικές λόγω της φύσης των αιτημάτων.

Ισχυρίζεται επίσης ότι κατά την διάρκεια των απεργιακών κινητοποιήσεων οι απεργοί παραβίασαν τα δικαιώματα αυτών που επιθυμούσαν να εργασθούν και για το λόγο αυτό ζητάει η εταιρεία Χ να αναγνωρισθούν οι απεργίες αυτές ως παράνομες και καταχρηστικές.

απόφαση: Η αγωγή της εταιρείας Χ όσον αφορά το πρώτο σκέλος είναι μη νόμιμη ως προς τη φύση του απεργιακού δικαιώματος, την έννοια της απεργιακής αλληλεγγύης.

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος αποδείχθηκε ότι το σωματείο δεν εμπόδισε κανέναν από αυτούς που ήθελαν να εργασθούν, μόνο κριτική άσκησαν στην ενέργεια λιγοστών συναδέρφων αλλά δεν μπορεί να κριθεί ως παράνομο.

79. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΛΟΓΟΥΣ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ 61/1983 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 403)

περιστατικό

Το επαγγελματικό σωματείο που εδρεύει στην Καλαμάτα με την επωνυμία "Ένωση Εργατοϋπαλλήλων της ΑΕ Κλωστήρια Μεσσηνίας "Η Πρόδοδος"" με απόφαση που πήρε στις 3/4/1983 η γενική συνέλευση με μυστική ψηφοφορία, αποφασίσθηκε η πραγματοποίηση υπό των μελών του 48ωρου απεργία από τις 6/4/1983 και 24ωρου από τις 9/4/1983 με αίτημα στο εργοστάσιο αυτό Χ να καθιερωθεί πενθήμερη εβδομάδα εργασίας και να κατατεθεί η συλλογική σύμβαση αυτή στο Ειρηνοδικείο και δεν θα απεργήσουν, αλλά να τηρήσουν τα συμπεφωνημένα συμφώνως προς τα οποία κανένας δεν θα εργάζεται το Σάββατο χωρίς την θέλησή του. Το σωματείο κοινοποίησε τα παραπάνω στο εργοστάσιο Χ στις 7/4/1983 με έγγραφο εξώδικου δήλωσης. Ένας άλλος επίσης λόγος απεργίας είναι η παράνομη και τρομοκρατική απόλυση του μέλους του ΠΓ χειριστού κτενιστριών τόσο κατά την 9/4/1983 όσο και κατά την προγραμματισμένη για τις 11/4/1983 απεργία. Επίσης το σωματείο πραγματοποίησε 48ωρη απεργία η οποία άρχισε στις 6/4/1984 και ώρα 6πμ. για την επαναπρόσληψη του ΠΓ. και την κοινοποίηση στην εταιρεία Χ με το υπ' αριθμ. 35/4.4.1985 έγγραφο εξώδικου δήλωσης.

απόφαση: Το δικαστήριο έκρινε ότι η πραγματοποίηση της ανωτέρω απεργίας είναι παράνομη για τους εξής λόγους: 1) γιατί δεν γνωστοποίησε έγκαιρα στην εταιρεία Χ πριν 24 ώρες από την πραγματοποίηση της δεδομένου ότι το σωματείο προειδοποίησε την εταιρεία Χ για την απεργία στις 14:00μμ. στις 7/4/1983 ημέρα Πέμπτη και η διαδρομή της προθεσμίας άρχισε από την επόμενη, συγκεκριμένα από την Παρασκευή 8/4/1983 να λήγει στις 7μμ. στις 9/4/1983. Εν όψει όμως ότι στις 9/4/1983 είναι Σάββατο, η προθεσμία λήγει στις 7μμ. ώρα της επόμενης εργάσιμης ημέρας, στην 7μμ. ώρα της Δευτέρας 11/4/1983. Η απεργία όμως άρχισε την 6μμ. ώρα στις 9/4/1983 πριν την παρέλευση της ανωτέρω προθεσμίας.

2) Διότι η γενική συνέλευση των μελών του σωματείου δεν έλαβε την απόφαση νόμιμα για την απεργία προς άσκηση πίεσης της εταιρείας Χ για την επαναπρόσληψη του απολυθέντα μέλους αυτού ΠΓ. αλλά σαφώς προκύπτει από το νόμιμα προσκομιζόμενο βιβλίο γενικών συνελεύσεων του σωματείου λόγω της μη κατάθεσης στο Ειρηνοδικείο Αθηνών της συλλογικής σύμβασης για την καθιέρωση πενθημέρου εβδομαδιαίας εργασίας.

3) διότι η απεργία δεν έγινε για το αίτημα που αναγγείλανε αλλά για τον ανωτέρο λόγο αφού η 24ωρη από τον νόμο προθεσμία σκοπό έχει να δώσει στον εργοδότη μια προθεσμία ενέργειας για την επίλυση του προβαλλόμενου αιτήματος και την αποτροπή της απεργίας πράγμα το οποίο δεν μπορεί να επιτευχθεί εάν ο σκοπός της απεργίας είναι άλλος από τον προβαλλόμενο (προσχηματική απεργία) ούτε άλλωστε είναι νοητό να κηρυχθεί απεργία με αίτημα διάφορα από εκείνο το οποίο ανήγγειλε η συνδικαλιστική οργάνωση στο εργοδότη.

80. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 717/1984 (Ε.Ε.Δ. 36, σελ. 291)

περιστατικό και απόφαση

Ο Α προσελήφθη στις 8/9/73 από την εταιρεία Χ που είναι εκδοτικός οίκος, με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου απασχολούμενος ως εργάτης στο βιβλιοδετείο της. Επειδή η εργασία του απαιτούσε κατά κύριο χαρακτήρα καταβολή μυϊκής δύναμης και όχι εξειδικευμένη εμπειρία χαρακτηρίστηκε ως εργατοτεχνίτης και όχι ως υπάλληλος και για αυτό ο περί του εναντίου λόγο έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Στις 27 και 28/4/1977 ομοσπονδία μισθωτών τύπου και βιομηχανίας χάρτου στην οποία υπάγεται και το επαγγελματικό σωματείο βιβλιοδετών - εργατών, του οποίου μέλος τυγχάνει και ο Α κήρυξε 48ωρη προειδοποιητική απεργία προς ικανοποίηση οικονομικών και εργατικών αιτημάτων των εργαζομένων στα λιθογραφεία των λυνογράφων, τυπογράφων και βιβλιοδετών και στην συνέχεια όμοια για την 4η και 5/5/1977 μετατράπησαν σε διαρκείας και διήρκησε μέχρι την 17/5/1977 τότε το υπουργείο εργασίας στο οποίο προσέφυγε η εργοδοτική οργάνωση "Πανελλήνιος σύνδεσμος Λιθογραφικών επιχειρήσεων" αιτούμενη την διαμεσολάβησή της παρέπεμψε την διαφορά στο αρμόδιο ΠΔΔΔ Αθηνών και με του υπ αριθμ. 21557/17.5.77 εγγράφου ανακοίνωσε αυθημερόν στους ενδιαφερόμενους εργοδότες και εργατικές οργανώσεις την παραπομπή εις στην διαιτησίαν απόφασή του.

Ο Α συνέχισε την απεργία αν και γνώριζε ότι η διαφορά παραπέμφθηκε στην διαιτησία μέχρι τις 26/5/1977 τότε η εταιρεία Χ κοινοποίησε σε αυτόν από τις 25/5/1977 εξώδικη πρόσκληση και κάλεσε αυτό "το αργότερο μέχρι της 7ης πρωινής της 27ης τρέχοντος" μέχρι 27/5/1977 να επαναλάβει την εργασία του διαφορετικά να θεωρηθεί ότι έχει λυθεί των μεταξύ των εργατική σύμβαση υπαιτιότητός του. Ο Α δεν επανήλθε στην εργασία του και θεώρησε αυτόν απολυθέντα την 27/5/77 χωρίς όμως να καταγγείλει την σύμβαση στις 57/5/77, εγγράφως και χωρίς να καταβάλλει την νόμιμη αποζημίωσή του.

Ο ισχυρισμός του Α ότι απολύθηκε "άνευ εγγράφου και άνευ αποζημιώσεως" την 1η Ιουνίου 1977 δεν είναι βάσιμος ως προς την ημερομηνία της απόλυσης γιατί έλαβε χώρα λίγες μέρες νωρίτερα από το πρωί της 27/5/77.

Δεν είναι αλήθεια επίσης ότι η αποχή από την εργασία του οφείλεται σε ασθένεια αυτού αλλά οφείλεται στην συμμετοχή του σε παράνομη απεργία μέχρι την 1η Αυγούστου 1977, μόλις ανεστάληκε η απεργία προσήλθε για ανάληψη εργασίας αλλά δεν έγινε δεκτός από την εταιρεία και είχε απολυθεί από την 27η Μαΐου 1977. Η απόλυση του όμως έγινε άνευ εγγράφου καταγγελίας και καταβολής της νόμιμης αποζημίωσης και κατά τις διατάξεις είναι άκυρη.

81. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΕΣ ΜΗ ΝΟΜΙΜΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΝΑΥΠΛΙΟΥ 34/1985 (Ε.Ε.Δ. 45, σελ. 92)

περιστατικό

Τα μέλη του σωματείου Χ, που αποτελούν πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση συνήλθαν στις 10/12/1983 σε ΓΣ προκειμένου να αποφασίσουν την συνέχιση ή μη απεργιακών εκδηλώσεων οι οποίες είχαν αρχίσει από τον Ιούνιο του 1983. Κατά την ΓΣ αποφασίστηκε η απεργιακή αποχή των μελών αυτού καθ' όλα τα σαββατοκύριακα αργίας και ημιαργίας μέχρι 31/12/1984, η αποχή από πάσης υπερωριακής ή υπερεργασιακής απασχολήσεως, η μη αποδοχή εργασιακής μεταβολής και η παροχή εξουσιοδοτήσεως εκ του ΔΣ του Χ για την κλιμάκωση του απεργιακού αγώνα καθ' οιονδήποτε πρόσφορο τρόπο και χρόνο. Η απεργία έγινε για να αποδεχθεί ορισμένα αιτήματα η Α τα οποία είχαν προβάλλει και παλαιότερα. Τα αιτήματα ήταν : 1) την εφαρμογή της υπ' αριθμ. 42/1982 απόφασης του ΔΔΔ Αθηνών και η μη εφαρμογή κατά την οποία δεν καταβάλλονται από την εταιρεία οι νόμιμες αποδοχές των μελών τους. 2) της οικονομικής εξομοίωσης των νεοπροσληφθέντων μελών, ένταξη αυτών σύμφωνα ΚΚΠ-ΔΕΗ. 3) η καθιέρωση εφεδρικού χειριστού σε όλα τα συγκροτήματα. 4) χορήγηση επιδόματος επικίνδυνης εργασίας και επιδόματος βαρέων μηχανημάτων. 5) ουσιαστικής και όχι πλασματικής αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των αποδοχών τους. 6) καθιέρωση πραγματικού πενθήμερου εργασίας.

Αποδείχθηκε επίσης ότι η επίλυση του πρώτου αιτήματος ανήκει στα τακτικά δικαστήρια και δεν θεμελιώνεται το νόμιμο δικαίωμα της απεργίας. Το ίδιο ισχύει και για το δεύτερο αίτημα που επιλύεται στα διαιτητικά δικαστήρια.

Η συμπεριφορά της εταιρείας Χ προς αντιμετώπιση του θέματος περί της επιβαλλόμενης ή μη εφαρμογής της υπ' αριθμ. 42/1982 διαιτητικής απόφασης και θέσεως και από αυτών ειδικού ερωτήματος στο Υπουργείο εργασίας, εφάρμοσε την ευνομη και σύμφωνα με τον νόμο διάταξη και η λύση που δόθηκε δεν είναι η προσήκουσα, η κήρυξη της απεργίας για τον λόγο αυτό είναι καταχρηστική κατά τους όρους του άρθρ. 281 ΑΚ και παράνομη.

Το τρίτο αίτημα προβλέπεται στο κανονισμό της εταιρείας Χ και συνεπώς δεν αποδείται σε αυτήν παράνομη συμπεριφορά για παραβίαση των νομίμων εκπροσώπων. Το ίδιο ισχύει για το τέταρτο αίτημα. Για το 5ο αίτημα ισχύουν αυτά που ισχύουν για το 1ο και 2ο αίτημα.

Το 6ο αίτημα καλυπτόμενο από την συλλογική σύμβαση δεν αποτελεί αντικείμενο νόμιμης απεργίας γιατί λόγω ανάγκης λειτουργίας τα μηχανήματα της εταιρείας Χ στα οποία εργάζονται τα μέλη του σωματείου επί 24ώρου βάσεως η κήρυξη της απεργίας για την άμεση εφαρμογή του πενθήμερου εργασίας κρίνεται καταχρηστική γιατί προβαίνει στα όρια τα επιβαλλόμενα από την καλή πίστη και των χρηστών ηθών κατά το άρθρο 281 ΑΚ.

απόφαση: Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αναγνώρισε ότι από τις 31/12/1984 απεργιακές εκδηλώσεις τυγχάνουν παράνομες. (Υποχρέωσε το σωματείο Χ να παύσει στο μέλλον την συνέχιση απεργιακού κινητοποιήσης).

82. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 764/1986 Τμ. Β' (Ε.Ε.Δ. 46, σελ. 206)

περιστατικό

Οι καθηγήτριες προσλήφθηκαν από το Ελληνικό Δημόσιο για να εργασθούν με συμβάσεις εργασίας του ιδιωτικού δικαίου, ως πρόσθετες καθηγήτριες σχολείων, μέσης εκπαίδευσης που πήρανε μέρος σε απεργία που κηρύχθηκε στις 3/12/1980 από την ΟΛΜΕ και την ΟΙΕΛΕ χωρίς να είναι μέλη των επαγγελματικών σωματείων τα οποία είχαν συσταθεί νόμιμα. Με έγγραφο της αρμόδιας υπηρεσίας θεώρησαν την συνεχιζόμενη αποχή των καθηγητών ως έμπρακτη καταγγελία της σύμβασης και αρνήθηκε να αποδεκτεί τις υπηρεσίες τους, ότι ο παράνομος χαρακτήρας της απεργίας που κηρύχθηκε από τα επαγγελματικά σωματεία αναγνωρίστηκε μετά την απόλυση των καθηγητών με την υπό τον αριθμ. 309/1981 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.

απόφαση: Με τον υπο του αριθμ. 309/1981 απόφαση του Εφετείου Αθηνών που δημοσιεύθηκε στις 19/1/1981 ότι τα κίνητρα της απεργίας ήταν μόνο επαγγελματικά και οι καθηγητές πήραν μέρος σε αυτή θεμιτά και καλόπιστα κίνητρα, διότι επιδίωκαν μισθολογικές αυξήσεις και κατάργηση του θεσμού των πρόσθετων καθηγητών για διευκόλυνση της μονιμοποίησης τους και ότι κάτω από τις περιστάσεις αυτές δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επήλθε ούτε λύση των συμβάσεων εργασίας και των απεργών, ούτε όμως και έγκυρη, από σπουδαίο λόγο, καταγγελία των συμβάσεων αυτών ορισμένης διάρκειας από το Ελληνικό Δημόσιο.

83. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΛΑΝΗ

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 874/1986, Τμ. Β' (Ε.Ε.Δ. 46, σελ. 339)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Ο Α προσελήφθη την 1/10/1980 από το ελληνικό δημόσιο με σύμβαση εξηρημένης εργασίας ορισμένου χρόνου και ανέλαβε υπηρεσία στο γυμνάσιο Αγ. Ανδρέα Κυνουρίας. Το Νοέμβριο του 1980 έγινε μέλος του επαγγελματικού σωματείου με την επωνυμία "Ένωση Λειτουργών μέσης εκπαίδευσης νομού Αρκαδίας" ή ΕΛΜΕ. Η ομοσπονδία αυτή είχε συσταθεί νόμιμα και αποφάσισε κατά το τέλος του 1981 την κήρυξη της απεργίας των μελών της με αίτημα την επίλυση διαφόρων επαγγελματικών προβλημάτων τόσο των μόνιμων όσο και των πρόσθετων καθηγητών (λ.χ. αύξηση του μισθού κατά 5.000 δρχ./μην.) Η απεργία εκδηλώθηκε με μορφή εξαήμερων αποχών από την εργασία. Πραγματοποιήθηκε από 3/12/1980 μέχρι 23/12/1980 και από 8/1/1981 μέχρι 19/1/1981 οπότε διακόπηκε κατά εφαρμογή της 301/1981 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών.

απόφαση: Το εφετείο αποφάσισε την διακοπή της απεργίας ως καταχρηστικής και είχε πραγματοποιηθεί παράνομα κατά παράβαση των άρθρων 6 §2 και 10, §2 ν. 643/1977.

Η παρανομία οφείλεται στο γεγονός ότι: α) δεν είχε υποβληθεί στο συμβούλιο συνδιαλλαγής δήλωση και β) η απόφαση περί καθόδου στην απεργία δεν προσδιόριζε ημερολογιακά τις εξαήμερες αποχές ούτε τον αριθμό των αποχών τούτων.

Ο Α συμμετείχε στις απεργιακές εκδηλώσεις υπακούοντας στις σχετικές υποδείξεις του επαγγελματικού σωματείου του ΕΛΜΕ. Πίστευε από πλάνη ότι οι εκδηλώσεις εκείνες ήταν νόμιμες. Η πλάνη ήταν συγγνωστή επειδή: α) ο ίδιος δεν είχε καμία ανάμειξη στην προσφυγή και στην διαδικασία ενώπιον του συμβουλίου συνδιαλλαγής ή στη λήψη της απόφασης για την έναρξη του απεργιακού αγώνα, με αποτέλεσμα να μη γνωρίζει τα στοιχεία που οδήγησαν το εφετείο. β) το σωματείο δεν τον ενημέρωσε έγκαιρα τους λόγους που καθιστούν την απεργία παράνομη και καταχρηστική εξαιτίας αυτής της παραλείψεως δεν εξέτασε την νομιμότητα της απεργίας. γ) οι συνάδερφοι του πήραν μέρος στην απεργία με ποσοστό συμμετοχής 80% δηλ. τόσο υψηλό που δημιουργία αμφιβολίας αν η απεργία ήταν ή όχι νομικά άψογη. Πριν δημοσιευτεί η εφετειακή απόφαση θεώρησαν ότι ο Α μετέχοντας σε παράνομη απεργία κατάγγειλε μόνο του σιωπηρά την υφιστάμενη μεταξύ τους σύμβαση εργασίας.

Το εφετείο έκρινε ότι η συμμετοχή του Α στην απεργία αυτή δεν συνιστά μονομερή εκ μέρους του καταγγελία που συνδέει αυτόν με τον αντίδικο του ορισμένου χρόνου εργασιών και συμβάσεων και δεν αποτελούν σπουδαίο λόγο για να καταγγείλουν την εργασιακή σύμβαση κατά την έννοια του άρθρου 672 ΑΚ.

84. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΑΙΤΙΕΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 617/1986 (Ε.Ε.Δ 46, σελ. 22)

περιστατικό

Η ανώνυμη εταιρεία Χ που έχει έδρα στην Θεσσαλονίκη διατηρεί στην βιομηχανική περιοχή Ηρακλείου εργοστάσιο παραγωγής οينوπνευματωδών ποτών. Το 1985 αποφάσισε να αντικαταστήσει το μηχανικό και τεχνικό εξοπλισμό του εργοστασίου με σύγχρονα μηχανήματα και να τα πουλήσει στην ΒΙΟΣΩΛ στον Πειραιά τα παλιά εξαρτήματα που αποτελούνται από χαλκό για τήξη.

Η Χ εταιρεία στις 1/2/1985 είχε προσλάβει στο εργοστάσιο της τον ΚΚ με σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου σαν πωλητή. Η σύζυγος του μισθωτού ΦΚ είναι αδερφή του ΚΑ που εμφανίζεται σαν αγοραστής των μηχανημάτων για λογαριασμό της ΒΙΟΣΩΛ. Το Φεβρουάριο 1986 η σύζυγος του ΚΚ στο αυτοκίνητο μεταφοράς του προσωπικού όπου παρευρίσκονται οι εργαζόμενοι Μ και Ζ ότι αν κλείσει το εργοστάσιο Χ θα πάνε να δουλέψουν στο εργοστάσιο που ετοιμάζει ο αδερφός της.

Τα γεγονότα αυτά τα πληροφορήθηκε η εταιρεία Χ πριν 2 μήνες.

Για τους λόγους αυτούς στις 29/10/1986 απόλυσε τον ΚΚ προσφέροντας την νόμιμη αποζημίωση 421.126 δρχ. Το πρωτοβάθμιο συνδικαλιστικό σωματείο των εργαζομένων στο εργοστάσιο Χ γνωστοποίησε την ίδια μέρα στο διευθυντή του εργοστασίου με έγγραφο γνωστοποίηση την κήρυξη τρίωρων στάσεων εργασίας σε κάθε βάρδια κατά τις ώρες από 8πμ. έως 11πμ., από 4μμ. έως 7μμ. και από 12μμ. έως 8πμ. κάθε εικοσιτετραώρου με αρχή από τις 30/10/1986 ενώ την ημέρα εκείνη πραγματοποίησε τετράωρη στάση εργασίας από 10πμ. έως 2μμ. με μοναδικό αίτημα την επαναπρόσληψη του ΚΚ.

απόφαση: Οι απεργιακές αυτές κινητοποιήσεις είναι παράνομη αφού ο ΚΚ. με την συμπεριφορά του προκάλεσε την απόφαση της εταιρείας Χ προς καταγγελία της συμβάσεως εργασίας. Η απόλυση του αυτή αποσκοπεί στην διαφύλαξη των οικονομικών συμφερόντων της εταιρείας Χ και δεν έγινε για εκφοβισμό και κάμψη της αγωνιστικότητας των λοιπών εργαζομένων που είναι μέλη του σωματείου όπως αυτό αβάσιμα ισχυρίζεται. Η απεργία είναι καταχρηστική αφού η έρευνα του λόγου αυτού προϋποθέτει νόμιμη απεργία.

Γίνεται δεκτή η αγωγή σαν βάσιμη ουσιαστικά με εξαίρεση το αίτημα περί προσωπικής εκτελεστικότητας απόφασης το οποίο δεν είναι νόμιμο και πρέπει να απορριφθεί εξαιτίας του αναγνωριστικού χαρακτήρα της.

85. ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΑΠΛΑ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 3541/1988 Τμ. Δ' (επί της Μ. Πρ. Αθ. 215/1988 ΕΕργΔ 47, 272) (Ε.Ε.Δ. 47, σελ. 648)

περιστατικό

Το πρώτο εναγόμενο σωματείο Α είναι πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζόμενων στην Χ ανώνυμη εταιρεία. Η οργάνωση αυτή είναι μέλος του 2ου εναγόμενου σωματείου Β που αποτελεί δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση.

Και οι δύο οργανώσεις κήρυξαν απεργία με την μορφή στάσεων εργασίας της Χ στις 11/1/1988 για τις 14/1/1988 από 9-12 και 17-20 και για τις 15/1/1988 από τις 21/1/1988 και 22/1/1988 από τις 1-4 ώρα με αίτημα την υπογραφή κλαδικής συλλογικής σύμβασης εργασίας.

Οι Α και Β δεν είχαν προσδιορίσει το προσωπικό ασφαλείας σε περίπτωση απεργίας. Το θέμα όμως αυτό καλύφθηκε από τα Α και Β οι οποίοι διέθεσαν προσωπικό. Έτσι δεν μπορούν γι' αυτό το λόγο οι στάσεις εργασίας να χαρακτηρισθούν παράνομες.

Λόγω της ιδιαιτερότητας των πράξεων που τελούνται στο εργοστάσιο της Χ η παρουσία προσωπικού ασφαλείας δεν είναι σε θέση να συμβάλει αποτελεσματικά στην πρόσληψη των κινδύνων. Εκτός όμως αυτό η διαδικασία πχ. τήξης-χύτευσης πριν την ολοκλήρωση της έχει επιζήμιες συνέπειες. Όπως σε μια τριώρη στάση εργασίας επιφέρει απώλεια ηλεκτρικής ενέργειας συνολικά 60.000 ΚWh καθώς και απώλεια 15 τόννων μαζούτ περίπου στο συγκρότημα παραγωγής σιδήρου.

Με τα δεδομένα αυτά οι επίμαχες στάσεις εργασίας στοιχειοθετούν καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της απεργίας γιατί δημιουργεί κινδύνους βλαβών στο μηχανικό εξοπλισμό της επιχείρησης της Χ πράγμα που δεν επιτρέπεται σε καμιά περίπτωση.

Επίσης στην Χ μπορούν να δημιουργηθούν τέτοιες οικονομικές επιπτώσεις αφόρητα δυσανάλογες με τα αιτήματα των απεργών. Επίσης η εργασία των εργαζομένων μετά την λήξη της στάσεως θεωρείται περιττή και άχρηστη λόγω της ιδιαιτεροτητας (δεν φτάνει ο χρόνος) των εργασιών.

Επίσης στις 14/1/1988 και ώρα 9:00 που έγινε η 1η στάση εργασίας η Α πραγματοποίησε ΓΣ σε μη εργασιακό χώρο μέσα στο εργοστάσιο της Χ, αυθαίρετα χωρίς τη θέληση της Χ και συνεπώς η κατάληψη του χώρου σε ώρα παράνομης στάσης εργασίας με σκοπό την συνέχιση των στάσεων ήταν και αυτή παράνομη.

86. ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 936/1988 (Ε.Ε.Δ. 47, σελ. 661)

περιστατικό και απόφαση

*** ΟΣΑ ΗΔΗ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΦΕΡΘΕΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4084/1982 (Ε.Ε.Δ. 41, σελ. 758) ΠΡΟΣΘΕΤΩΝΤΑΣ ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΕΞΗΣ:

Αποδείχτηκε ότι η Α υφίστανται σημαντικές ζημιές από τις απεργιακές κινητοποιήσεις του εναγομένου σωματείου. Συγκεκριμένα αποδείχτηκε ότι το διύλιστήριο από κάθε 48ωρη απεργία του προσωπικού υφίσταται ζημιά ύψους 200.000.000 δρχ. η οποία προέρχεται από την μη διύλιση αργού πετρελαίου, την μη πώληση ετοιμών προϊόντων πετρελαιοειδών, ως και από το σταμάτημα και την επαναλειτουργία αυτού.

Επομένως, από τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το ότι το όφελος το οποίο προσδοκούν οι εργαζόμενοι από τα αιτήματά τους, όπως αυτά περιέχονται στο από 29/12/1987 σχέδιο της σ.σ.ε. είναι μικρό και οπωσδήποτε δυσανάλογο με τις ζημιές τις οποίες υφίστανται τόσο η ενάγουσα Α, όσο και το κοινωνικό σύνολο από τις απεργιακές κινητοποιήσεις (ΟΑ, ΟΣΕ, ΚΤΕΛ, ΕΑΣ, νοσοκομεία κ.λ.π.), συνεπάγεται ότι οι πιο πάνω απεργίες είναι παράνομες και καταχρηστικές.

87. ΑΠΕΡΓΙΑ (ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ)

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1088/1988 (Ε.Ε.Δ. 48, σελ. 406)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Στις 26/2/1988 ημέρα Παρασκευή και ώρα 00:01 μέχρι και Σάββατο 27/2/1988 και ώρα 24:00 η "Ομοσπονδία Συλλόγων Υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας" κήρυξε 48ωρη απεργία.

απόφαση: Χαρακτηρίσθηκε η 48ωρη απεργία παράνομη και καταχρηστική

88. ΑΠΕΡΓΙΑ (ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ)

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 1056/1988 Τμ.Β' (Ε.Ε.Δ. 48, σελ. 829)

περιστατικό

Στις 16/5/1984 μέχρι 3/8/1984 απουσίασε από την εργασία του το προσωπικό, οι οποίοι είναι μισθωτοί της εταιρείας Α, και ζητούν την χορήγηση αδείας στηριζόμενοι στο άρθρο 6 §2 του ν. 539/1945.

απόφαση: Το εφετείο αποφάσισε ότι η απεργία ήταν παράνομη γιατί το προσωπικό της εταιρείας Α συμμετείχε σε απεργία που δεν είναι νόμιμη στηριζόμενο στο άρθρο 2 §1 ν. 539/1945.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Η

Η ομάδα Η περιέχει όλα εκείνα τα περιστατικά παράνομης και καταχρηστικής απεργίας με πολλαπλά αίτια. Η μέχρι τώρα ανάλυση και σχολιασμός των περιστατικών μας βοηθά στην κατανόηση αυτής της ομάδας η οποία συγκεντρώνει το σύνολο των αιτιών των πρώτων ομάδων.

ΟΜΑΔΑ Θ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΕΙΤΑΙ ΣΕ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΝΟΜΩΝ.

89. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 27 ΤΟΥ Ν. 1320/1983

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 3109/1983 (Ε.Ε.Δ. 43, σελ. 143)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Τους διάφορους κλάδους του εργοστασίου της εταιρείας Χ απασχολούμενοι σε διάφορους ειδικότητας μισθωτοί είναι συνδικαλισμένοι σε διάφορα εργοστασιακά σωματεία και τυγχάνουν, αναλόγως ειδικοτήτων μέλη των σωματείων και συμμετέχουν στην γενική συνομοσπονδία εργατών Ελλάδος.

Στις 26/10/1983 με κοινή ανακοίνωση όλων των σωματείων αποφάσισαν ομόφωνα την αγωνιστική κινητοποίηση για την διασφάλιση των αποδοχών μετά την εφαρμογή του πενθήμερου με αιτήματα προς διασφάλιση α) την καθιέρωση του σαββάτου ως ημέρα αργίας β) την χορήγηση επιδόματος βάρδιας με ποσοστό 10% γ) την αύξηση του νυχτερινού επιδόματος των τριετιών σε εργατοτεχνίτες από 5 έως 10% και πρόσθεσαν και την χορήγηση επιδόματος το οποίο θα καλύπτει την απώλεια του εισοδήματος σε περίπτωση εφαρμογής του πενθημέρου.

Στις 12/11/1983 με εξώδικη δήλωση γνωστοποίησαν την κήρυξη δίωρων στάσεων εργασίας όλων των εργαζομένων στο εργοστάσιο στις 16 Νοεμβρίου 1983 και από την 12η νυχτερινή μέχρι 2ας πρωινής για τους εργαζόμενους στην φυλακή (βάρδια) από 10ης μμ. έως 6ης πμ. από 8πμ. μέχρι 10ης πμ. για τους εργαζόμενους στην φυλακή από της 6ης μμ. μέχρι 2ας μμ. από της 4ης μμ. μέχρι της 6ης μμ. για τους εργαζόμενους στην φυλακή από της 2ας μμ. μέχρι της 10ης μμ. για τους εργαζόμενους όχι για τους φύλακες από 7:30 πμ. έως 3μμ. τις οποίες στάσεις πραγματοποίησαν στις 16 Νοεμβρίου 1983.

απόφαση: Το δικαστήριο έκρινε ότι οι ανωτέρω στάσεις εργασίας είναι παράνομες και καταχρηστικές γιατί αυτές οι αυξήσεις απαγορεύονται ρητά και στον ιδιωτικό τομέα για το έτος 1983 από τις δημόσιες διατάξεις του άρθρου 27 του ν. 1320/1983.

περιστατικό

Το σωματείο με την επωνυμία "Πανελλαδική Ένωση Λιθογράφων Γραφικών Τεχνών και Περιοδικού Τύπου" είναι πρωτοβάθμια οργάνωση των εργαζομένων στην Λιθογραφία, Μεταλλοτυπία και Βαθυτυπία στην περιοχή Αθηνών, Πειραιώς και Αττικής και τις επαρχιακές πόλεις της Ελλάδος, κήρυξε απεργία με απόφαση του διοικητικού συμβουλίου και άρχισαν στις 8/2/1983 στάσεις εργασίας 4ωρες ως και 6ωρες κάθε μέρα που συνεχίστηκαν ως τις 11/2/1983 με τα παρακάτω αιτήματα: 1) ενσωμάτωση του τιμαρίθμου 1982 στους καταβαλλόμενους μισθούς και ημερομίσθια 2) η προσμέτρηση της πολυετίας με την μορφή τριετίας να γίνεται με βάση την εργασία στον κλάδο και όχι στο συγκεκριμένο εργοστάσιο 3) αναπροσαρμογή των τριετιών από 5 σε 10% 4) κατώτερο ημερομίσθιο για οποιαδήποτε εργασία στο χώρο του εργοστασίου 1000 δρχ. ημερησίως, 27.000 για όσους συντρέχει τέτοια περίπτωση 5) αναπροσαρμογή των μισθών και ημερομισθίων στις τεχνικές ειδικότητες των βοηθών σε 1.500 δρχ. ημερησίως ή 37.500 για μισθούς με προμήθεια του τιμαρίθμου του 1982 6) οποιαδήποτε πρόσληψη ειδικευμένου βοηθού να γίνεται με βάση τον παραπάνω μισθό της παρ. 5 7) της παρ. 5 εξαιρούνται η αποπεράτωση ή βιβλιοδεσία 8) αυξάνεται η καθημερινή άδεια της μητρότητας από μία ώρα σε δύο ώρες και παρατείνεται ο χρόνος από ένα χρόνο σε πέντε χρόνια 9) γαμήλια άδεια ανεξάρτητα φύλου 10 ημερών με πλήρης αποδοχές.

Ζητούν με αγωγή να αναγνωριστεί από το δικαστήριο ότι οι στάσεις αυτές ήταν παράνομες και να διαταχθεί η παύση αυτών στο μέλλον.

απόφαση: Οι στάσεις εργασίας που πραγματοποιεί το σωματείο με τα παραπάνω αιτήματα που αφορούν την συνομολόγηση ή χορήγηση ή καταβολή αυξήσεων που απαγορεύονται, από τις διατάξεις (άρθρ. 27 §1 ν. 1320/1983 ή που συνεπάγονται την χορήγηση ή καταβολή τέτοιων αυξήσεων είναι παράνομες.

Γίνεται δεκτό το πρώτο αίτημα της αγωγής να κηρυχθούν παράνομες οι στάσεις εργασίας από τις 8/2/1983.

91. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 4 §1 ΤΟΥ Ν. 1365/1983

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 3882/1983 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 973)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Με την υπό κρίση αγωγή της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος ζητείται: α) να αναγνωρισθούν ως παράνομη και καταχρηστική τόσο η απεργία που πραγματοποίησαν τα σωματεία την 28/9/1983 κατόπιν αποφάσεως των διοικητικών αυτών συμβουλίων ενώ έπρεπε να προηγηθεί σχετική απόφαση των γενικών συνελεύσεων με τη διαδικασία και την πλειοψηφία των διατάξεων της παραγράφου 1 του άρθρου 4 του ν. 1365, το οποίο έχει εφαρμογή κατά το άρθρο 2 §1 του ίδιου νόμου σε συνδιασμό προς το άρθρο 1 §6 του ν. 1256/1982, όσο και οι απειλούμενοι όμοιες απεργιακές εκδηλώσεις β) να διαταχθεί με απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, η διακοπή της πραγματοποιηθείσης ως άνω απεργιακής εκδήλωσης επ' απειλής χρηματικής ποινής σε βάρος των νομίμων εκπροσώπων των απεργούντων. Η αγωγή αυτή εκδικάζεται κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 663 έως 676 Κωδ. Πολ. Δικ., σύμφωνα προς την διάταξη του άρθρου 228 4 του ν. 1264/1982.

απόφαση: Η απεργιακή αυτή εκδήλωση του σωματείου κηρύχθηκε παράνομη έγινε δεκτό και το αίτημα της αγωγής για απαγόρευση στο μέλλον των απειλουμένων ομοίων απεργιακών εκδηλώσεων, δηλ. απεργιών που πραγματοποιήθηκαν κατα παράβαση του άρθρου 4 §1 του ν. 1365/1983, επί απειλή χρηματικής ποινής σε βάρος των νομίμων εκπροσώπων του σωματείου και υπέρ της Εθνικής Τράπεζας.

Το αίτημα της αγωγής να αναγνωρισθεί ως καταχρηστική η απεργιακή εκδήλωση στις 28/9/1983 πρέπει να αρριφθεί για το λόγο ότι η έρευνα προϋποθέτει την νόμιμη απεργία.

92. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 281 ΑΚ (τέτοιου είδους περιστατικά μπορούσαν να ήταν και στην ομάδα Δ)

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 215/1988 (Ε.Ε.Δ. 47)

περιστατικό

Στις 11/1/1988 το πρωτοβάθμιο συνδικαλιστικό σωματείο των εργαζομένων ανακοίνωσε γραπτά προς το προσωπικό της, πως το ΔΣ αποφάσισε την συμμετοχή σε απεργιακές κινητοποιήσεις της δευτεροβάθμιας εργατικής συνδικαλιστικής οργανώσεως της οποίας είναι μέλος. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις ήταν 3ωρες στάσεις εργασίας στο εργοστάσιο. Ειδικότερα στις 14/1/1988 από 9:00 έως 12:00 και από 17:00 έως 20:00 και στις 15/1/1988 από 1:00 έως 4:00 ώρα. Στις 15/1/1988 το πρώτο σωματείο γνωστοποίησε προς την διοίκηση του εργοστασίου προς το ΔΣ αποφάσισε να συμμετάσχει σε όμοιες με τις προηγούμενες στάσεις εργασίας κατά την 19 και 21/1/1988 και 22/1/1988 από 1:00 έως 4:00 ώρα με αίτημα την υπογραφή συλλογικής συμβάσεως εργασίας. Οι δύο πρώτες από τις πάνω κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν μέχρι την ημέρα της παρούσης συζήτησης.

Η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων δεν τήρησε την διαδικασία για τον προσδιορισμό του προσωπικού ασφαλείας. Δεν γνωστοποίησε επίσης στο εργοστάσιο για κάθε απεργιακή κινητοποίηση μόνο για την τελευταία στάση.

απόφαση: Οι ένδικες απεργιακές κινητοποιήσεις στις οποίες προχώρησαν τα μέλη των δύο συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι παράνομες και καταχρηστικές με την έννοια ότι υπο τις προαναφερθείσες περιστάσεις διεξαγωγής τους υπερβαίνουν τα όρια που επιβάλλει το άρθρο 281 του Α.Κ.

περιστατικό

Το Χ (εναγόμενο σωματείο) που είναι νόμιμα αναγνωρισμένο στις 31/12/1985 με απόφαση της ΓΣ γνωστοποίησε στην Α με την οποία καθορίζονται ο χρόνος των απεργιακών κινητοποιήσεων και το μοναδικό αίτημα που απασχολούσε τους εργαζομένους δηλ. η άμεση επαναπρόσληψη των απολυθέντων συναδέρφων τους, προέβη σε απεργία αορίστου διάρκειας που κράτησε τρεις περίπου μήνες.

Παράλληλα οι εργαζόμενοι τις μέρες της κινητοποίησης εγκαταστάθηκαν στο χώρο μπροστά από τις πύλες του εργοστασίου. Στο διάστημα των τριών περίπου μηνών της απεργίας και πριν έρθουν τα ΜΑΤ, ο ερχομός των οποίων δεν εξακριβώθηκε χρονικά, υπήρξαν ορισμένοι από τους εργαζομένους που ήθελαν να εργαστούν. Το Χ δεν εμπόδισε κανένα από εκείνους που δεν μετείχαν στην απεργία, να εργαστεί. Όπως μάλιστα χαρακτηριστικά κατέθεσε ο μοναδικός μάρτυρας ΑΧ στο ακροατήριο "Δεν ήθελε να μπει κάποιος και δεν μπήκε γιατί τους εμποδίσσαμε". Πρέπει να σημειωθεί ότι όταν έφυγαν τα ΜΑΤ, τα οποία παρέμειναν μια μέρα, κανένας από τους εργαζομένους δεν ήθελε να εργαστεί. Αντιθέτως η εταιρεία στην προσπάθειά της να αποδυναμώσει την απεργία και να κάμψει την διάθεση αλληλεγγύης των εργαζομένων, μετείλθε ψυχολογική βία, αφήνοντας να κυκλοφορήσει η φήμη ότι "ή θα πάτε για δουλειά ή θα κλείσει το εργοστάσιο".

απόφαση: - Η απεργία είναι καταχρηστική όταν με παράνομες πράξεις, αντίθετες στα χρηστά ήθη παραβιάζονται τα δικαιώματα αυτών που δεν μετέχουν στο εργασιακό αγώνα, με την παρακώλυση από τους υπόλοιπους να εργασθούν (άρθρο 22 §1 του Συντάγματος 281 Α.Κ.).

94. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 281 ΑΚ

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 528/1990 Τμ.Β' (Ε.Ε.Δ. 49, σελ. 832)

περιστατικό και απόφαση

Η πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση Α και η δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση Β, κήρυξαν την 11/1/1988, απεργία με την μορφή των στάσεων εργασίας στο εργοστάσιο της Χ και όρισαν ότι οι στάσεις εργασίας θα πραγματοποιούνται την 14/1/1988 από ώρα 9:00-12:00 και από 17:00-20:00, την 15/1/1988 από 1:00-4:00, την 19/1/1988 έως 22/1/1988 από ώρα 1:00 -4:00 με αίτημα την υπογραφή κλαδικής σ.σ.ε.

Λόγω της ιδιαιτερότητας του εργοστασίου (Η διάρκεια της διαδικασίας τήξης και χύτευσης είναι, υπό ομαλές συνθήκες, της τάξεως των έξι περίπου ωρών. Τα ωράρια των βάρδων εργασίας είναι από τις 6:30-14:30 από 14:00-22:30 και από 22:30-6:30. Οι προαναφερθείσες στασεις εργασίας έχουν ως αποτέλεσμα την διακοπή της διαδικασίας τήξεως-χύτευσης). Η διακοπή της διαδικασίας τήξης - χύτευσης έχει τους εξής κινδύνους: Ζημιές στην πυρίμαχη επένδυση, ζημιά στο ψυχτικό μηχάνημα, φθορά στην πυρίμαχη επένδυση, διάτρηση και διαρροή του τήγματος το οποίο αν εκρηθεί στο πάτωμα λόγω υγρασίας θα προκαλέσει έκρηξη.

Με τα δεδομένα αυτά, οι επίμαχες στάσεις εργασίας στοιχειοθετούν την κατ' άρθρο 281 ΑΚ, καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, που καθιστά αυτή παράνομη και κατ' ακολουθίαν απαγορευμένη.

Επίσης οι ανωτέρω ζημιές που προκαλούνται είναι, αν όχι καταστρεπτικές, αφόρητα δυσανάλογες με τα αιτήματα των απεργών για την σύναψη κλαδικής σ.σ.ε. αναφορικά με το εισόδημά του από τον τρόπο υπολογισμού της Α.Τ.Α. Έτσι αναγνώρισε ότι είναι καταχρηστικές οι προγραμματισμένες τρίωρες στάσεις εργασίας.

95. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 281 ΑΚ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2435/1990 (Ε.Ε.Δ. 49, σελ. 810)

περιστατικό και απόφαση

Σύμφωνα με το άρθρο 20 παρ. 2 ν. 1264/1982 "πριν περάσουν τέσσερις πλήρεις μέρες" και κοινοποιήθηκε με δικαστικό επιμελητή στους αρμόδιους υπουργούς το 5/7/1990 απόφαση της ΓΣ της ΑΔΕΔΥ για κήρυξη στον χώρο των καθηγητών της ΔΕ 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες για τις 16/7/1990 και για κάθε μέρα που θα ορίζεται από την κυβέρνηση ως ημέρα διεξαγωγής των γενικών εξετάσεων για το χώρο των καθηγητών στην ΔΕ. Η ΟΛΜΕ με την σειρά επικρίνει την απεργία και συμφωνεί στην συνέχιση αυτής και ως εκ τούτου αποκλείει το δικαίωμα εις της εναγόμενης Ανώτατη Διοίκηση Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων ως τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση.

Άρα οι 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες για την 16/7/1990 δεν νομιμοποιείται η ΑΔΕΔΥ να λάβει αυτή την απόφαση, εφόσον η απόφαση αυτή ανήκει στην ΟΛΜΕ. Γι' αυτό το λόγο είναι παράνομη.

Η ανωτέρω απεργία είτε αποβλέπουν στην διαφύλαξη και την προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών και συνδικαλιστικών συμφερόντων είτε ως εκδήλωση αλληλεγγύης, έχουν προκηρυχθεί κατά προφανή υπέρβαση των ορίων τα οποία έχει θεσπίσει η έννομος τάξη δια την άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, όπως και κάθε δικαιώματος και ειδικότερα υπερβαίνουν τα όρια της καλής πίστεως του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού εις την ικανοποίηση του οποίου αποβλέπουν τα μέλη της εναγομένης εις το χώρο τον οποίο εκδηλώνεται η απεργία, προς εκείνα του κοινωνικού συνόλου δηλ. των ανυπαίτιων αποφοίτων νέων των Λυκείων.

Επίσης επεισέρχεται αναταραχή της κοινωνικής ζωής.

Η προκηρυχθείσα από την εναγομένη απεργία της 16/7/1990 συνεχιζόμενη και για κάθε μέρα διεξαγωγής των εξετάσεων είναι και καταχρηστική (άρθρο 281 Α.Κ.).

περιστατικό και απόφαση

Με το 303/16.5.1988 προειδοποιητήριο της εναγομένης Ο.Ι.Ε.Λ.Ε. (Α), που επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στους Υπουργούς Παιδείας, Εργασίας και Οικονομικών, στην ενάγουσα εργοδοτική οργάνωση, στον Σύνδεσμο Ιδρυτών Ιδιωτικών Εκπαιδευτηρίων και την πρόσθετα παρεμβαίνουσα, το ΔΣ της Α αποφάσισε να κηρύξει απεργία διαρκείας από τις 23/5/1988 - πρώτη μέρα των προαγωγικών και απολυτηρίων εξετάσεων των μαθητών των γυμνασίων και λυκείων της χώρας - η οποία κάθε πέντε μέρες θα ανανεώνεται από τις γενικές συνελεύσεις των πρωτοβαθμίων συλλόγων. Τα αιτήματα της απεργίας ήταν θεσμικά - κλαδικά και οικονομικά. Τα αιτήματα αυτά, ανεξάρτητα από την αοριστία τους (1,2,6 από τα θεσμικά) και την αντισυνταγματικότητα τους (3,7), είναι νόμιμα κατά το μεγαλύτερο μέρος τους και απευθύνονται αποκλειστικά προς τα αρμόδια νομοθετικά όργανα του κράτους, τα οποία και μόνον μπορούν να τα ικανοποιήσουν με την νομοθετική οδό. Τον πολιτικό χαρακτήρα άλλωστε της απεργίας συνομολογεί και η εναγομένη και συνεπώς η απεργία αυτή θα έπρεπε να έχει περιορισμένη και εύλογη διάρκεια.

Επομένως ο τρόπος που η Α επέλεξε για την διεκδίκηση των αιτημάτων της με απεργία διαρκείας, αντιβαίνει κατά τρόπο προφανή το άρθρο 25 παρ. 3 του Συντ. 1975 σε συνδιασμό με τα αντικειμενικά κριτήρια που θέτει το άρθρο 281 ΑΚ λαμβανομένου επίσης υπόψη, ότι η απεργία κηρύχθηκε εν' όσο συνεχίζονταν οι διαπραγματεύσεις με τα αρμόδια κρατικά όργανα για την επίλυση των προβλημάτων του κλάδου των ιδιωτικών εκπαιδευτικών.

Για τους λόγους αυτούς η απεργία διαρκείας που κήρυξε την 23/5/1988 η εναγομένη είναι παράνομη σαν καταχρηστική.

97. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 37 §3 ν. 330/1976

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΑΣ 691/1980 (Ε.Ε.Δ. 39)

περιστατικό

Ο αιτών πήρε μέρος στην υπό την Γ.Ε.Ν.Ο.Π. ΔΕΗ κηρυχθείσα από της 22/10/1980 μέχρι της συντάξεως καταγγελίας (3/11/1980) σε παράνομη απεργία και επίσης γνώριζε ότι η απεργία ήταν παράνομη και κηρύχθηκε κατά παράβαση των άρθρων 37 §3 του ν. 330/1976.

απόφαση: Γι' αυτό το λόγο οι εκπρόσωποι της ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ καταδικάστηκαν σε φυλάκιση με τον υπ' αριθμ. 101557/29.10.1980 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών και η Ομοσπονδία υποχρεώθηκε με την υπ' αριθμ. 13539/29.10.1986 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών να παραλείψει στο μέλλον οποιαδήποτε απεργιακή εκδήλωση με την απειλή χρηματικής ποινής και προσωπικής κρατήσεως.

98. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 32 §2 ΚΑΙ 37 §3 ν. 330/1976

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 13539/1980 (Ε.Ε.Δ. 39, σελ. 705)

περιστατικό

Η ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ η οποία απαρτίζεται από επαγγελματικά σωματεία αποφάσισε στις αρχές Οκτωβρίου του 1980 και άρχισε να πραγματοποιεί από τις 15 Οκτωβρίου του 1980 διάφορες απεργιακές εκδηλώσεις προς επίτευξη την ικανοποίηση διαφόρων αιτημάτων των εργαζομένων εις τα ενεργειακά κέντρα. Τα αιτήματα παρουσιάζονται σε εξώδικο διαμαρτυρίας στις 17/4/1980 στην οποία αναφέρει ότι θα συνεχίσει τις εκδηλώσεις επ' άριστον χρόνο. Δεν προσέφυγαν όμως στον Πρόεδρο του Πρωτοβάθμιου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου για τον καθορισμό του αναγκαίου προσωπικού ασφαλείας.

απόφαση: Επειδή δεν προσέφυγαν στον Πρόεδρο του Π.Δ.Δ.Δ. οι απεργιακές εκδηλώσεις είναι παράνομες και απαγορεύονται από το νόμο (άρθρο 32 §2 και 37 §3 ν. 330/1976).

99. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟ 27 ν. 1320/1982

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΟΣ 132/1983 (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 457)

περιστατικό

Το επαγγελματικό σωματείο με την επωνυμία "Σωματείο Εργατοτεχνιτών εν Ριτσώνα Εργοστάσιον Ιντεάλ Στάνταρντ" που εδρεύει στην Χαλκίδα γνωστοποίησε στις 19/12/1982 τις αποφάσεις της γενικής συνέλευσης που αφορούσαν οικονομικές διεκδικήσεις στους εκπροσώπους της εταιρείας Χ, η οποία δεν τους αποδέκτηκε. Για αυτό το λόγο το σωματείο αποφάσισε την κήρυξη τρίωρων στάσεων εργασίας που πραγματοποιήθηκαν στις 27/1/1983 και στις 3/2/1983 από ώρα 9πμ. έως 12μμ. Στις 4/2/1983 στην Αθήνα έγινε σύσκεψη τριμερούς συνεργασίας μεταξύ των εκπροσώπων του Υπουργείου Εργασίας και των διαδίκων και δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, γιατί ζητούσαν ολόκληρη την ΑΤΑ συμπληρωματική αύξηση 14% και αύξηση παραγωγής. Μετά από αυτά το σωματείο αποφάσισε την κήρυξη νέων τρίωρων στάσεων εργασίας λόγω μη ικανοποίηση των θεσμικών και οικονομικών αιτημάτων τους.

Οι τρίωρες αυτές στάσεις εργασίας πραγματοποιήσαν στις 9/2/1983 και 10/2/1983, 14/2/1983 και στις 15/2/1983 και από ώρα 9πμ. έως 12μμ. και έκτοτε συνεχίστηκαν.

απόφαση: Τα αιτήματα του σωματείου πέρα των υπερβολικών αντιθέσεων προς τους ασχύοντες αναγκαστικούς νομοθετικούς κανόνες είναι μη νόμιμα γιατί αντίκεινται στο άρθρο 27 του κατ' εξοχήν δημόσιας τάξεως ν. 1320/1982 με το οποίο εισάγονται μέτρα για την προστασία της εθνικής οικονομίας.

Το σωματείο εμμένοντας στην ικανοποίηση των μη νόμιμων οικονομικών διεκδικήσεων επέρχεται πλήρη απορρύθμιση του εργοστασίου και σοβαρή μείωση της παραγωγής που οδηγούν την εταιρεία Χ στην οικονομική καταστροφή, δηλ. ασκεί το περί δικαίωμα της απεργίας καταχρηστικά.

Επομένως οι τρίωρες στάσεις αναγνωρίστηκαν ως παράνομες και καταχρηστικές.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Θ

Στην ομάδα αυτή έχουμε συμπεριλάβει όλα εκείνα τα περιστατικά στα οποία οι απεργίες έχουν χαρακτηριστεί παράνομες ή και καταχρηστικές επειδή είναι αντίθετες σε διατάξεις νόμων.

Αναλυτικότερα:

- αντίκειται στο άρθρο 27 §1 ν. 1320/1983.
- λόγω παράβασης του άρθρου 4 §1 ν. 1365/1983.
- λόγω άρθρου 22 §1 281 Α.Κ.
- λόγω άρθρου 25 §3 '75.
- άρθρο 32 §2, 37 §3 ν. 330/1976.

ΟΜΑΔΑ Ι

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΤΙΚΕΣ ΛΟΓΩ ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΙΑΣ ΖΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ.

100. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΙΑ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ 557/1985 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 730)

περιστατικό

Οι οικοδόμοι και εργατοτεχνίτες που απασχολούνταν στις εταιρείες που εκτελούσαν το έργο του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Δουρούτης Ιωαννίνων που ανέρχονται τους 250, την Δευτέρα 5 Αυγούστου 1985 κατείλθαν σε απεργία κατόπιν απόφασης του ΔΣ του σωματείου λόγω περικοπής της αμοιβής τους (μείωση 1/8 των αποδοχών). Η απεργία συνεχίστηκε επί 30 μέρες περίπου.

απόφαση: Η απεργία είναι παράνομη για το λόγο ότι η απεργία αποφασίσθηκε από το διοικητικό συμβούλιο χωρίς την απαιτούμενη προειδοποίηση των εργοδοτικών εταιρειών πριν 24 ώρες με έγγραφο ή προφορικά. Το σωματείο δεν εμερίμνησε κατά την διάρκεια της απεργίας να υπάρχει το αναγκαίο προσωπικό ασφαλείας των εγκαταστάσεων του εργοταξίου και την πρόσληψη τυχόν καταστροφών ή ατυχημάτων. Η συνεχιζόμενη απεργία του σωματείου δεν ήταν από την αρχή καταχρηστική αλλά κατά την πορεία έγινε επειδή υπήρξε δυσαναλογία μεταξύ ζημιάς του κοινωνικού συνόλου και των αιτημάτων των διεκδικουμένων από τους απεργούς οικοδόμους.

101. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΗ ΖΗΜΙΑ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1012/1985 (Ε.Ε.Δ. 44, σελ. 471)

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Το σωματείο με την επωνυμία "Σύλλογος Υπαλλήλων της Τραπεζής Κοντινένταλ" που νόμιμα έχει συσταθεί και λειτουργεί τα μέλη του οποίου συνδέονται με σύμβαση εξηρημένης εργασίας αορίστου χρόνου το οποίο είναι μέλος της "Ομοσπονδίας Τραπεζοϋπαλληλικών Οργανώσεων Ελλάδος" με απόφαση του διοικητικού του συμβουλίου που πήραν στις 4/1/1985 αποφάσισαν την κάθοδο σε απεργία των μελών του την 7/1/1985 σε εκδήλωση διαμαρτυρίας για τις απολύσεις 29 υπαλλήλων της. Η απεργιακή κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε στις 7/1/1985 και συνεχίστηκε μέχρι τις 11/1/1985. Η τράπεζα με αγωγή ζητούσε να αναγνωρισθεί ως παράνομες και καταχρηστικές οι απεργίες αυτές. Το δικαστήριο δέχτηκε την αγωγή. Το διοικητικό συμβούλιο του "ΣΥΤΚ" αποφάσισε την συνέχιση της απεργίας. Στις α) 14/1/1985 ημέρα Δευτέρα β) 15 και 16/1/1985, ημέρα Τρίτη και Τετάρτη γ) 17 και 18/1/1985, ημέρα Πέμπτη και Παρασκευή δ) 9/1/1985 ημέρα Δευτέρα και με ΤΕΛΕΞ έστειλαν στην Τράπεζα Κοντινένταλ α) την 12/1/1985 και ώρα 12:00, β) στις 14/1/1985 και ώρα 16:15, γ) στις 16/1/1985 και ώρα 11:10, δ) στις 18/1/1985 και ώρα 15:30 και ειδοποίησε ότι θα πραγματοποιηθεί η απεργία τις ημέρες αυτές.

Ο πρώτος σύλλογος πραγματοποίησε 48ωρη απεργία άνευ προαγγελίας αυτής. Από τις 23/1/1985 με ΤΕΛΕΞ της ΟΤΟΕ προς την διοίκηση της Τράπεζας Κοντινένταλ το οποίο ισχυρίζεται αυτή ότι παραλείφθηκε από αυτή την 23/1/1985 η πρώτη γνωρίζει στην δεύτερη ότι μετά την συνεχιζόμενη αδιαλλαξία σας το γενικό συμβούλιο αποφάσισε να συνεχιστούν οι απεργιακές κινητοποιήσεις μέχρι να ικανοποιηθούν οι προτάσεις που υποβλήθηκαν 11/1/1985.

απόφαση: Οι απεργιακές κινητοποιήσεις του πρώτου συλλόγου ήταν από την κήρυξη τους καταχρηστικές και παρανομες γιατί δεν τηρήθηκαν οι νόμιμες προθεσμίες προειδοποίησης για την πραγματοποίηση της απεργίας και η εξακολούθηση της για μεγάλο χρονικό διάστημα επέφερε ανεπανόρθωτη ζημιά και προσκρούει στην διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ. Οι απολύσεις των 29 εργαζομένων για τους οικονομοτεχνικούς λόγους δεν αποδείχθηκε ότι ετρώθη το συλλογικό συμφέρον των εργαζομένων, δοθέντος ότι υφίστατο ατομική διαφορά.

102. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ 69/1986 (Ε.Ε.Δ. 45, σελ. 709)

περιστάτικό και απόφαση

Η πλειοψηφία των μελών της γενικής συνέλευσης του σωματείου Χ που συνήλθε στις 31/5/1986 ενέκρινε την πρόταση του ΔΣ για την διεκδίκηση από την Α διαφόρων οικονομικών αιτημάτων. Στην συνέχεια η ΓΣ εξουσιοδότησε το ΔΣ σε περίπτωση μη ικανοποίησης των αιτημάτων αυτών να προβάλλει τα θέματα και να τα διεκδικήσει και με την μορφή κινητοποιήσεων που θα αποφασίσει το ΔΣ. Βάσει αυτής της εξουσιοδότησης της ΓΣ το ΔΣ του Χ αποφάσισε μετά από την άρνηση της Α προς ικανοποίηση των αιτημάτων την κήρυξη προειδοποιητικών δύο δώρων στάσεων εργασίας καθημερινά για τις 26/6/1986 και 27/6/1986. Οι στάσεις αυτές τελικά δεν έγιναν παρά την άρνηση της Α γιατί στις 26/6/1986 έγινε σύσκεψη τριμερούς συνεργασίας στο Υπουργείο Εργασίας για το νόμιμο ή το παράνομο των αιτημάτων. Η σύσκεψη αυτή δεν κατέληξε σε θετικό υπέρ των εργαζομένων αποτέλεσμα και στην εμμονή της Α στην άρνηση της προς ικανοποίηση των αιτημάτων τους το ΔΣ με βάση την ίδια εξουσιοδότηση αποφάσισε και κήρυξε τις ένδικες τρεις καθημερινά δώρες στάσεις εργασίας και από ώρες 10-12, 18-20 και 1-3 για τις 1/7/1986, 2/7/1986, 3/7/1986 και 4/7/1986.

Οι κηρυχθείσες αυτές στάσεις εργασίας που πραγματοποιήθηκαν από τους εργαζομένους του Χ είναι παράνομες για περισσότερους από ένα λόγους: 1) Ενώ οι στάσεις που αποφασίσθηκαν δεν ήταν μία αλλά περισσότερες όχι μόνο μέσα στην ίδια εβδομάδα αλλά και μέσα στην ίδια μέρα, οι οποίες μπορούσαν να επαναλαμβάνονται για αόριστο χρόνο μέχρι την πλήρη ικανοποίηση των αιτημάτων των εργαζομένων και έπρεπε για το λόγο αυτό σύμφωνα με το άρθρο 20 §1 του ν. 1264/1982 να αποφασισθούν από την γενική συνέλευση του Χ που είχε αποκλειστική αρμοδιότητα, δεν αποφασίσθηκαν από το όργανο αυτό, αλλά από το διοικητικό συμβούλιο, βάσει γενικής λευκής εξουσιοδότησεως που του επέτρεπε να αποφασίζει και να κηρύσσει όποτε θέλει και χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό απεργιακές κινητοποιήσεις οποιαδήποτε μορφής και φύσεως. 2) Τα προβληθέντα αιτήματα είναι οικονομικής φύσεως και προσκρούουν στις απαγορευτικές διατάξεις του ν. 1584/1986. Ειδικότερα δύο αιτήματα αποσκοπούν σε παροχή απαγορευμένων αυξήσεων από την Α αλλά από την Πολιτεία.

Ο τρόπος αυτός των επαναλαμβανόμενων στάσεων εργασίας πέρα του ότι συνεπάγεται σημαντική μείωση της παραγωγικότητας της Α εγκυμονούν και κινδύνους για την εγκατάσταση της συνεχούς λειτουργίας, αφού υπάρχει κίνδυνος έκρηξης.

103. ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΛΟΓΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 850/1988 (Ε.Ε.Δ. 47, σελ. 658)

περιστατικό και απόφαση

Το σωματείο Χ με δήλωσή του που επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην ενάγουσα Α της γνωστοποίησε ότι από την 14/3/1988, ημέρα Δευτέρα και ώρα 7πμ. με αιτήματα αυτά που περιέχονται στο από 29/12/1987 σχέδιο της σ.σ.ε. Η παραπάνω απεργία αποτελούσε συνέχεια της 48ωρης απεργίας που πραγματοποιήθηκε την 3 και 4/3/1988 και της 4ωρης στάσης εργασίας που πραγματοποιήθηκε την 23/2/1988 και ώρα 8-12πμ. Κατά την διάρκεια των απεργιών το Χ διέθεσε στην Α τον αριθμό και τις ειδικότητες του προσωπικού ασφαλείας, πλην όμως το παραπάνω προσωπικό ασφαλείας αρνείται να συμμορφωθεί στις υποδείξεις των αρμοδίων με αποτέλεσμα κατά την διάρκεια της απεργίας στις 3 και 4/3/1988 οι πίνακες ελέγχου να μη παρακολουθούνται, δείγματα στο Χημείο να μην αποστέλλονται και η αντλία πυθμένα Ν. 4101 μονάδα FCC τέθηκε εκτός λειτουργίας λόγω διαρροής.

Την ίδια συμπεριφορά τήρησε το Χ και το προσωπικό ασφαλείας και κατά την απεργία της 14 και 15/3/1988. Η διακοπή αυτή και επαναλειτουργία των μονάδων, όταν μάλιστα επαναλαμβάνεται σε σύντομα χρονικά διαστήματα φθείρει σοβαρά τον εξοπλισμό και εγκυμονεί κινδύνους ανυπολογίστων καταστροφών. Επίσης η διακοπή και επαναλειτουργία των μονάδων της Α απαιτούν χρόνους που φθάνουν μέχρι 190-200 ώρες. Επομένως μια διακοπή της λειτουργίας των μονάδων 48 ωρών διακόπτει την λειτουργία και την παραγωγή του διϋλιστηρίου για 6-8 ημέρες. Έτσι η διακοπή και επαναλειτουργία των μονάδων 2 φορές μέσα σε διάστημα 20 ημερών πλήττει το κοινωνικό σύνολο, γιατί δημιουργεί στην αγορά έλλειψη βασικών αγαθών που παράγει αποκλειστικά η Α που είναι επιχείρηση κοινής ωφέλειας.

Μ' αυτά τα δεδομένα οι παραπάνω απεργίες είναι παράνομες και καταχρηστικές.

περιστατικό και απόφαση

Οι ενάγουσες Α1-Α0 είναι ΑΕ οι οποίες ανήκουν στο ελληνικό δημόσιο, ενώ το εναγόμενο Χ είναι επαγγελματικό σωματείο των μισθωτών. Το Χ με την από 10/12/1987 εξώδική δήλωσή του, την οποία επέδωσε στην πρώτη Α1 των εναγουσών, κατήγγειλε την ισχύουσα μεταξύ των μερών σ.σ.ε. και την κάλεσε να προσέλθει για να υπογραφεί νέα σ.σ.ε. για το έτος 1988. Όμως λόγω του ότι δεν επήλθε συμφωνία μεταξύ των μερών η ΓΣ του Χ κήρυξε και πραγματοποίησε απεργία. Μετά την έναρξη των απεργιακών κινητοποιήσεων συνεχίσθηκαν οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των ενδιαφερομένων μερών και το εναγόμενο Χ περιόρισε τα αιτήματά του.

Οι Α1-Α0 στις 9/3/1988 σε σχετική συνάντηση του νομίμου εκπροσώπου τους με ΔΣ του Χ, συνήνεσαν στην μερική ή ολική ικανοποίηση ορισμένων από τα αιτήματα του Χ. Κατά συνέπεια οι Α1-Α0 δεν ικανοποίησαν πλήρως τα αιτήματα του Χ και συνεχίζεται η απεργία από τις 9/3/1988.

Όσον αφορά τα υπόλοιπα αιτήματα τα οποία δεν ικανοποιήθηκαν από τις Α1-Α0 έχουν μικρότερη βαρύτητα σε σχέση με τα υπόλοιπα, κατά την κρατούσα γνώμη αποτελούν έκφραση του διευθυντικού δικαιώματος του εργοδότη και δεν μπορούν να αποτελούν νόμιμα αιτήματα απεργίας.

Με την ικανοποίηση μερικώς των αιτημάτων έχουμε αύξηση 16% των αποδοχών των εργαζομένων και όχι 30% όπως αναμενόταν. Λόγω επίσης ότι είναι διυλιστήριο υφίσταται ζημιές παρόμοιες με αυτές που έχουμε αναφέρει στην υπόθεση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών 850/1988 (Ε.Ε.Δ. 47, σελ. 658). Συμπληρώνουμε απλά πως οι απεργιακές κινητοποιήσεις λόγω των ζημιών θα επηρεάσουν την βιωσιμότητα και την ανταγωνιστικότητα σε μια περίοδο που βρίσκονται στο στάδιο του εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης και έχουν αρχίσει για την εξασφάλιση της ανταγωνιστικότητάς τους, την εκτέλεση επενδύσεων ύψους 4 δισεκατομμυρίων δραχμών. Επίσης λόγω του ότι το βιομηχανικό συγκρότημα των Α1-Α0 είναι το μόνο σημείο φόρτωσης και προμήθειας μαζούτ, όπως επίσης και ο προμηθευτής χημικών προϊόντων σε ποσοστό 80% σ' όλη την Ελλάδα, οι απεργιακές κινητοποιήσεις του Χ προκαλούν σοβαρές ζημιολγόνες συνέπειες και για το κοινωνικό σύνολο.

Το όφελος το οποίο προσδοκούν οι εργαζόμενοι από τα αιτήματά τους είναι μικρό και δυσανάλογο σε σχέση με τις ζημιές τις οποίες υφίστανται τόσο οι Α1-Α0 όσο και το κοινωνικό σύνολο, από την συνέχιση των απεργιακών κινητοποιήσεων, συνεπάγεται ότι οι πιο πάνω απεργιακές κινητοποιήσεις στις οποίες προχώρησαν τα μέλη του εναγόμενου, από 9/3/1988 είναι καταχρηστικές και άκυρες, με την έννοια ότι αυτές υπερβαίνουν προφανώς τα όρια που επιβάλλει το άρθρο 281 ΑΚ.

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ Ι

Και ενώ μια απεργία πληρεί όλες τις νόμιμες προϋποθέσεις για να είναι έγκυρη και είναι στην πορεία χαρακτηρίζεται παράνομη και καταχρηστική. Είναι η περίπτωση εκείνη που όπως λέγεται έχουμε δυσαναλογία ζημιάς που υπόκειται ο εργοδότης από την απεργία και των αιτημάτων των εργαζομένων.

Είναι μία, ως την χαρακτηρίσουμε, λεπτομέρεια, η οποία δεν μπορεί να μετρηθεί με την έννοια ότι η ζημιά Α στην επιχείρηση X θα είναι πολύ επιζήμια ενώ στην επιχείρηση Y θα είναι μηδαμινή.

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

1. Α.Κ. Αστικός Κώδικας
2. α.ν. αναγκαστικός νόμος
3. β.δ. βασιλικό διάταγμα
4. Α.Π. Άρειος Πάγος
5. Εισ. Ν. Α.Κ. Εισαγωγικός Νόμος Αστικού Κώδικα
6. Κ.Π.Δ. Κώδικας Ποινικής Δικονομίας
7. ν.δ. νομοθετικό διάταγμα
8. πρ.δ. προεδρικό διάταγμα
9. συντ.πρ. συντακτική πράξη
10. ν. νόμος
11. Δ.Σ. ή ΔΣ Διοικητικό Συμβούλιο
12. Γ.Σ. ή ΓΣ Γενική Συνέλευση
13. σ.σ.ε. συλλογική σύμβαση εργασίας
14. ν.π.δ.δ. νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου
15. ν.π.ι.δ. νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου
16. Π.τ.Δ. Πρόεδρος της Δημοκρατίας
17. Ε.Ε.Δ. Επιθεώρηση Εργατικού Δικαίου
18. Π.Ν.Π. Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου
19. Π.Δ.Δ.Δ. ή ΠΔΔΔ Πρόεδρος Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου

NOMΟΘΕΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

άρθρο 37 §1 του ν. 330/1976

Σε περίπτωση διαφωνίας για τον αριθμό του προσωπικού ασφαλείας αποφαινεται στο πρόεδρο Π.Δ.Δ.Δ.

281 Α.Κ.

"η άσκησης του δικαιώματος απαγορεύεται αν αυτή υπερβαίνει προφανώς τα όρια τα επιβαλλόμενα εκ της καλής πίστης ή των χρηστών ηθών ή εκ του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματος".

200 Α.Κ.

"αι συμβάσεις ερμηνεύονται ως απαιτεί η καλή πίστις..."

288 Α.Κ.

"ο οφειλέτης υποχρεούται να εκπληρώσει την παροχήν ως απαιτεί η καλή πίστις λαμβανομένων υπ' όψιν και των συναλλακτικών ηθών"

άρθρο 4 §1 του ν. 1365/1983

Η απόφαση για κήρυξη οποιαδήποτε μορφής απεργιακής κινητοποίησης των εργαζομένων στις επιχειρήσεις του άρθρου 2 §1 του παρόντος νόμου λαμβάνεται από την ΓΣ της πρωτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης. Η ΓΣ η οποία ευρίσκεται σε νόμιμη απαρτία με την παρουσία οποιονδήποτε αριθμού των μελών της, συζητά για το θέμα της απεργιακής κινητοποίησης και εκλέγει με πλειοψηφία των παρόντων σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο τις εφορευτικές επιτροπές για την διεξαγωγή της ψηφοφορίας. Για να ληφθεί απόφαση για την απεργιακή κινητοποίηση απαιτείται η απόλυτη πλειοψηφία των εγγεγραμμένων μελών της οργάνωσης. Στις πρωτοβάθμιες οργανώσεις ή πανελλαδικής έκτασης η ψηφοφορία για την λήψη της παραπάνω απόφασης γίνεται στις έδρες των κεντρικών και περιφερειακών παραρτημάτων που προβλέπονται από τα καταστατικά τους. Αν δεν υπάρχει τέτοια πρόβλεψη ή ρύθμιση η ψηφοφορία για τα μέλη που εργάζονται στην περιφέρεια γίνεται στην έδρα του νομού του τόπου της δουλειάς τους ή στους τόπους που ορίζονται από την διοίκηση της οργάνωσης με απόφασή της. Η απόφαση για κήρυξη οποιαδήποτε μορφής απεργιακής κινητοποίησης από τοπικά παραρτήματα συνδικαλιστικής οργάνωσης ευρύτερης περιφέρειας ή πανελλαδικής έκτασης πλην της περιφέρειας του νομού Αττικής και για θέματα τοπικού αποκλειστικά χαρακτήρα λαμβάνεται από την συνέλευση των τοπικών παραρτημάτων κατα την διαδικασία του εδ. β' και εγκρίνεται από το κεντρικό διοικητικό συμβούλιο της συνδικαλιστικής οργάνωσης.

άρθρο 27 ν. 1320/1983

"Από την έναρξη ισχύος αυτού του άρθρου μέχρι και τις 31/12/1983 απαγορεύεται η συνομολόγηση, η χορήγηση και η με οποιαδήποτε τρόπο και για οποιαδήποτε λόγο καταβολή αυξήσεων των κάθε είδους αποδοχών των εργαζομένων της ίδιας χρονικής περιόδου. Η απαγόρευση αυτή ισχύει για όλους τους εργαζομένους τόσο του δημοσίου τομέα με σχέση δημοσίου δικαίου που βασίζονται στην παρ. 3 του κεφαλαίου ΙΙ ... (Ε.Ε.Δ. 42, σελ. 254).

Π.Ν.Π. 18.10.1985

ΦΕΚ Α', 179/18.10.85 κυρώθηκε με άρθρο 1 του ν. 1584/1986 σε συνδυασμό προς το άρθρο 2 §5 του νόμου αυτού προκύπτει ότι η Π.Ν.Π. δεν έχει αναδρομική εφαρμογή και καταλαμβάνει τις νέες παροχές που δίνονται από 18/10/1985 και εφεξής ή που έχουν ορίσει έναρξη της παροχής από την ημερομηνία αυτή. Αντίθετα παροχές σε χρήμα ή σε είδος που χορηγούνται έστω κατά το προηγούμενο έτος, κατόπιν συμφωνίας είτε οικειοθελώς από τον εργοδότη δεν απαγορεύονται να δίνονται αλλά δεν μπορεί να είναι ανώτερες από αυτές του προηγούμενου έτους... (Ε.Ε.Δ. 45, σελ. 890).

άρθρο 20 §1 ν. 1264/1982

Η υπό των πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων κήρυξης απεργίας (προ)αποφασίζεται δι' αποφάσεως της γενικής συνέλευσης, ενώ εις τας πρωτοβαθμίους οργανώσεις ευρυτέρας περιφέρειας ή πανελλαδικής εκτάσεως (αποφασίζεται και) κηρύσσεται δι' αποφάσεως του διοικητικού συμβουλίου, ως συμβαίνει και ... (Ε.Ε.Δ. 49, σελ. 841)

ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΑΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

1966 (Ε.Ε.Δ. 25)	
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 5353/1965, 235	22
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΟΣ 485/1965, 166	48
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 889/1966, 415	78
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 296/1966, 787	81
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 526/1966, 1504	22
1967 (Ε.Ε.Δ. 1Η)	
ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ 526/1967, 687	97
1968 (Ε.Ε.Δ. 27)	
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 272/1968, 729	23
1976 (Ε.Ε.Δ. 35 & 36 αντίστοιχα)	
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 7869/1976, 237	110
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1382/1976, 437	110
1977 (Ε.Ε.Δ. 36)	
ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 1170/1977, 843	100
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΗΒΩΝ 170/1977, 744	115
1978 (Ε.Ε.Δ. 37)	
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4482/1978, 722	49
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1266/1978, 853	98
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 328/1978, 539	99
1979 (Ε.Ε.Δ. 38)	
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4875/1979, 437	120
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ 272/1979, 741	82
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 10517/1979, 633	25
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 7588/1979, 636	24
ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2800/1979, 669	50
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 1181/1978, 412	110
1980 (Ε.Ε.Δ. 39)	
ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 967/1980, 356	26
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 788/1980, 594	52
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 13539/1980, 705	146
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΟΣ 691/1980	145
ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 333/1980, 538	54
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 425/1980, 258	116
1981 (Ε.Ε.Δ. 40)	
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2968/1981, 338	27
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 8272/1980, 56	117
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 818/1981, 734	112
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 1813/1981, 713	83
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2467/1979, 513	84
1982 (Ε.Ε.Δ. 41)	
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 9726/1981, 120	121
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 2309/1982, 835	53
ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2230/1981, 27	28

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣ/ΚΗΣ 4084/1982, 758	122
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 302/1981, 761	101

1983 (Ε.Ε.Δ. 42)

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 919/1983, 250	138
--	-----

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 920/1983, 232	29
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4905/1982, 178	86
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ 57/1983, 181	30
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΔΡΑΜΑΣ 20/1983, 213	55
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 1879/1982, 25	102
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2471/1983, 769	87
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΗΒΩΝ 43/1983, 423	103
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 3882/1983, 973	139
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΟΣ 132/1983, 457	147
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1950/1983, 635	31

1984 (Ε.Ε.Δ. 43)

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 5628/1984, 762	88
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 610/1984, 477	56
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣ/ΚΗΣ 2642/1984, 443	104
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4507/1983, 400	57
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 3109/1983, 143	137
ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2285/1983, 134	58
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 5401/1983, 93	123
ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΡΑΚΗΣ 135/1983, 19	33
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1597/1984, 517	105
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΙΛΚΙΣ 185/1984, 565	124
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ 61/1983, 403	125
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 9477/1983, 330	89
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1290/1984, 570	60

1985 (Ε.Ε.Δ. 44)

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 717/1984, 36, 291	126
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ 557/1985, 730	150
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ 716/1985, 490	90
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 671/1985, 701	62
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ 310/1985, 832	34
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΡΙΠΟΛΗΣ 196/1984, 114	63
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ 701/1984, 339	64
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1702/1985, 468	65
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1012/1985, 471	151
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1067/1985, 476	91

1986 (Ε.Ε.Δ. 45)

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ 69/1986, 709	152
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΖΑΚΥΝΘΟΥ 23/1986, 782	141
ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2014/1986, 898	39
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4623/1985, 85	35
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 367/1986, 329	38
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4541/1985, 125	36
ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 35/1986, 132	37
ΕΦΕΤΕΙΟ ΝΑΥΠΛΙΟΥ 34/1985, 92	127

1987 (Ε.Ε.Δ. 46)

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 3189/1987, 734	44
---	----

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 764/1986, 206	128
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 874/1986, 339	129
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 617/1986, 22	130
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2091/1987, 934	93
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 4502/1986, 123	42
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 4894/1986, 126	40
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 522/1986, 52	67
1988 (Ε.Ε.Δ. 47)	
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ 183/1987, 398	68
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 3541/1988, 648	131
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 572/1988, 655	92
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 850/1988, 658	153
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 936/1988, 661	132
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1676/1988, 665	144
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣ/ΚΗΣ 1521/1988, 668	154
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ ΕΡ/19/1201/38/1988, 672	69
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ ΕΡ27/1358/40/1988, 681	71
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ ΕΡ26/1371/41/1988, 676	70
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 215/1988	140
1989 (Ε.Ε.Δ. 48)	
ΕΦΕΤΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ 681/1988, 595	74
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 590/1988, 449	106
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1088/1988, 406	133
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 279/1988, 462	72
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 1056/1988, 829	134
1990 (Ε.Ε.Δ. 49)	
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 233Ν/1989, 175	111
ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 2696/1989, 693	41
ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ 528/1990, 832	142
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 1861/1990, 836	73
ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ 2435/1990, 810	143

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	1
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ	
A. ορισμοί	2
B. ουσιώδη χαρακτηριστικά ή στοιχεία της απεργίας	3
Γ. σκοπός της απεργίας	3
Δ. αιτήματα των απεργών	4
Ε. είδη και μορφές της απεργίας	5
ΣΤ. αρμόδια όργανα άσκησης απεργίας	7
Z. περιορισμοί της απεργίας	8
H. προστασία του δικαιώματος της απεργίας	9
Θ. προϋποθέσεις έγκυρης-νόμιμης απεργίας	10
I. παράνομη απεργία	10
K. καταχρηστική απεργία	11
Λ. νομολογία	12
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ	
Οι απεργίες στην Ελλάδα	13
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ	
Οι νομολογιακές λύσεις πάνω στην παράνομη και καταχρηστική απεργία	20
ΟΜΑΔΑ A: παράνομα αιτήματα	21
Σχόλια και παρατηρήσεις για την ομάδα A	46
ΟΜΑΔΑ B: έλλειψη προσωπικού, αιτήματα μη ουσιώδη, έλλειψη γνωστοποίησης	47
Παρατηρήσεις-σχόλια για την ομάδα B	76
ΟΜΑΔΑ Γ: πολιτικός σκοπός	77
Σχόλια-παρατηρήσεις για την ομάδα Γ	79
ΟΜΑΔΑ Δ: αντίκειται στην καλή πίστη κ.λ.π.	80
Σχόλια και παρατηρήσεις για την ομάδα Δ	95
ΟΜΑΔΑ Ε: μη αρμόδιο όργανο ή σωματείο	96
Σχόλια και παρατηρήσεις για την ομάδα Ε	108
ΟΜΑΔΑ ΣΤ: συμπάρασταση απολυμένων-καταγγελία συμβάσεων	109
Σχόλια και παρατηρήσεις για την ομάδα ΣΤ	113
ΟΜΑΔΑ Z : καταχρηστική καταγγελία συμβάσεων επειδή συμμετείχαν σε νόμιμη απεργία	114
Σχόλια και παρατηρήσεις για την ομάδα Z	118
ΟΜΑΔΑ Η: πολλαπλές παραβάσεις	119
Σχόλια και παρατηρήσεις για την ομάδα Η	135
ΟΜΑΔΑ Θ: αντίκειται σε διατάξεις νόμων	136
Σχόλια και παρατηρήσεις για την ομάδα Θ	148
ΟΜΑΔΑ I: δυσαναλογία ζημιάς-αιτημάτων	149
Σχόλια και παρατηρήσεις για την ομάδα I	155
ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ	156
ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ	157
ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΑΝΑ ΧΡΟΝΙΑ	159
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	162

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΡΑΤΕΙΘΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΚΑΘΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.